Suplimentul
DE CULTURĂ

Colecţia „Suplimentul de cultură“ este coordonată de George Onofrei.

Emil Brumaru, unul dintre cei mai importanţi poeţi contemporani, s-a născut în anul 1939. Apreciat în egală măsură atît de critica literară, cît şi de publicul larg, reuşeşte să impresioneze şi cu personalitatea sa nonconformistă. Are rubrici constante în *Suplimentul de cultură*, *România literară*, a scris la *Plai cu boi*, dă interviuri în revistele mondene, participă la discuţii pe internet. A debutat în 1970, cu *Versuri*, volum premiat de Uniunea Scriitorilor din România. Alte volume publicate: *Detectivul Arthur* (1970), *Julien Ospitalierul* (1974), *Cîntece naive* (1976), *Adio, Robinson Crusoe* (1978), *Dulapul îndrăgostit* (1980), *Ruina unui samovar* (1983), *Dintr-o scorbură de morcov* (1998), *Poeme alese 1959-1998* (2003), *Fluturii din pandişpan* (2003), *Poezii* (carte la borcan, 2003), *Cerşetorul de cafea* (2004), *Infernala comedie* (2005), *Opera poetică* (2 vol., 2003; ed. a II-a, 3 vol., 2005). Este laureat al Premiului naţional de poezie „Mihai Eminescu” (2001), pentru *Opera Omnia*. Poemele sale au fost incluse în antologii din România, Germania, Franţa, Anglia.

© 2006 by Editura Polirom

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României :

BRUMARU, EMIL

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul / Emil Brumaru. – Iaşi: Polirom, 2006
ISBN (10) 973-46-0308-6 ; ISBN (13) 978-973-46-0308-4

821.135.1-92

Printed in ROMANIA

Emil Brumaru

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul

POLIROM
2006

Profira (1)

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul și iată ce vede, dragă Lou !

1. Grădina de pătlăgele roșii se întindea pe un teren ușor înclinat, în apropierea haltei. Îmi instalasem coliba la poalele lui, străjuit de aracii pe care se înfășura amoros fasolea țucără. De acolo, întins pe burtă, prefăcîndu-mă că citesc *Robinson Crusoe*, priveam fesele radioase ale servitoarei, sub fusta caldă, creață, înflorată, prinse-n chiloții neîncăpători, de milaneză, dăruiți de mama… pîndeam cînd Profira se apleca să culeagă tomatele înrourate, dimineața…

2. Cu fesele strînse-n chiloții de milaneză, dăruiți de maică-mea, îndoită adînc din șale deasupra tomatelor înrourate, Profira întîrzia minute întregi, îmbujorîndu-mi o plăcere infinită, pînă la leșin. Cele două hemisfere cărnoase se conturau limpede în cerul transparent al dimineții, cu șanțul dintre ele îmbîcsit de dantela chilotului, ascunzîndu-mi locul secret și de neimaginat al pizdei ei dragi. Uneori, dar foarte rar, de sub banda întinsă scăpau șuvițe de păr negru, strălucitor, des, încleiat. Gura mi se umplea de salivă,

tresăream îndurerat, o pînză de lacrimi fierbinți îmi acoperea ochii. Nu mai puteam deslușI nimic. Scumpa mea servitoare, Profira, se ridica brusc, cu coșulețul din nuiele împletite plin de tomatele îmbrobonate, răpindu-mi priveliștea curului ei mirific. Îmi înghițeam saliva sărată, mă zbăteam fericit, apoi mă linișteam moale, cădeam într-o toropeală lacomă… a ființei, a minții, a sufletului… Poate că adormeam. Îmi dădeam seama că timpul trece totuși, datorită zgomotelor monotone făcute de trenurile ce lunecau pe linie, sărind muzical la macaze, la ore fixe, prin haltă…

Suplimentul de cultură, nr. 1, 13-19 noiembrie 2004

Camera dreptunghiulară (I)
(indicații de regie)

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul. Și iată ce vede, dragă Lou :

1. În camera înaltă, dreptunghiulară, cu geamuri mici și plicticoase (afară sînt arbori, tufe, flori nestînjenite de nimeni !), cele două femei uriașe, în picioare, față în față, și-au scos una alteia sînii clasici, rupîndu-și cu dibăcie rochiile grele. Pe obrajii lor totu-i uscat (mai ales ochii – bijuterii clocite în gene), numai saliva li se prelinge prin colțurile întredeschise ale buzelor groase, rujate cu cărămidă. Ele și-au prins una alteia (o, ce simetrie !), strașnic, sînii în mîini, de rădăcină, strîngîndu-le carnea umflată, mute și tandre de atîta durere. Picioarele albe le țin în aer, cu multă statornicie și frăgezime, trupurile. Unghiile au ajuns pînă la sînge. Nici un țipăt, numai plăcerea de a-și smulge una alteia (o, ce simetrie !) sînii cu sfîrcurile murate. Nici un strop de lapte nu picură. Sterile și mari, ele tremură, simțind ciorchinii striviți ai glandelor mamare (laudă anatomiei !) în palmele late. Bălți de salivă se-ntind pe podeaua negeluită (defăimare a breslei dulgherilor !)…

2. În camera dreptunghiulară, cu mici ferestre dezmoștenite de soartă, în lumina zguduitoare a zorilor, o femeie uriașă stă în picioare în fața unui gramofon ce cîntă tangouri celebre. Mîinele ei puternice au prins, de o parte și de alta a coapselor, poalele rochiei de stambă decolorată, ridicînd-o pînă la înălțimea sînilor. Chiloții ei jilavi, albi, închipuie în dreptul genunchilor o piedică asemănătoare celor ce se pun cailor lăsați singuri pe mirişti. Dînsa zîmbește larg, cu buzele groase rujate cu cărămidă, lăsîndu-se mult pe spate, în așa fel încît jetul puternic de urină să cadă în pîlnia portocalie a gramofonului. Cealaltă femeie uriașă, îmbrăcată într-o veche rochie neagră, cu vapoare albastre imprimate pe mîneci, doarme adînc, pe podea, trîntită pe burtă, cu picioarele întinse, cu mîinile strîns lipite de trup…

Suplimentul de cultură, nr. 2, 20-26 noiembrie 2004

Camera dreptunghiulară (II) (indicații de regie)

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul și iată ce vede, dragă Lou :

3. În camera dreptunghiulară, cu zugrăveli liniștite și tandre pe cei patru pereți adormiți (dar prin unghere se-aud, gîngăvit, cimilituri deocheate !), o femeie uriașă stă culcată, cu fața în sus, pe dușumelele negeluite de vreme. Fusta ei de stambă decolorată e ridicată în falduri viclene, unele subțiri și tăioase ca lama, altele late cît omida păroasă a dudului dulce, descoperindu-i feeric coapsele zdravene, părul ondulat al pubisului zvelt, ascuțit. În mîna stîngă ea ține, cu strășnicie, degetele-i subțiri împalidîndu-i-se treptat, începînd de la unghii, spre palmă, o cărămidă roșie, proaspătă, fermecător de paralelipipedică, scoasă parcă acum dintre flăcări alegre de athanor. Monoton, într-un ritm plin de candoare (ceas cu arcul aproape desfășurat), ea se încîntă alene pe sine. Celaltă femeie o privește fix, cu un zîmbet din ce în ce mai larg…

4. În camera dreptunghiulară, cu ferestre scobite migălos în ziduri de meșteri necunoscuți, două femei

uriașe stau față în față, temeinic proptite în coate și în genunchi. Lumina izbește puternic trupurile lor vînjoase, îmbrăcate în rochii de stambă decolorată. Zîmbetele adînci sînt din ce în ce mai crispate, mai răutăcioase. Se pîndesc de mult timp, așteptînd nemișcate, superbe, cu ferocitate. Dacă una dintre ele ar face cea mai mică mișcare, cealalt-ar mușca-o, necruțătoare, de ceafă…

5. În camera vastă, dreptunghiulară, cu ferestrele abia zărindu-se-n opacitatea zidului blînd, două femei s-au așezat pe vine, față în față. Picioarele falnice (carne umplută cu lemn de mesteacăn!) sînt depărtate destul de emfatic. În spate, rochiile de stambă decolorată se-nvolburează năvalnic, așijderea pînzelor unor corăbii cuceritoare de noi și bogate ținuturi, lăsîndu-le fesele strălucitoare în zorii de ziuă, de secol…

Suplimentul de cultură, nr. 3,
27 noiembrie – 3 decembrie 2004

Profira (2)

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul şi iată ce vede, dragă Lou :

3. Culese dis-de-dimineaţă din roua zilei, aşezate (pentru a li se păstra răcoarea matinală intactă, nealterată de şuviţele calde ale orelor următoare), rînduite meticulos pe poliţe din lemn trainic de stejar, cu noduri învîrtejite hipnotic, în hrubele ultime ale beciului, tomatele urmau a fi purtate cu precauţie pe vîrful degetelor subţiri ale Profirei spre masa de prînz şi transformate ideal în salate somptuoase. Despicate cu un cuţit cu mîner de alamă, pe-un fund pătrat, îmbibate viclean cu ulei, îndurerate cu bucăţi usturătoare de ceapă, presărate cu sare nobilă şi amestecate cu delicateţe, erau apoi înfulecate barbar, fără nici o reţinere. Bineînţeles, fiecare îşi desfăta papilele gustative pe îndelete, dar eu îmi satisfăceam încă o plăcere, ascunsă, numai a mea. Tomatele desfăcute îmi readuceau în faţa ochilor aburiţi de candoare şi fior fabuloasele fese ale Profirei, zărite în zori, acele minuni rotunde între care bănuiam pizda, mi-o închipuiam, o construiam ajutîndu-mă de tăieturile înzăpezite ale legumelor. De atunci,

pentru întreaga mea viață, pătlăgelele roșii mi-au produs o jubilație bruscă, un soi de extaz păcătos la cea mai mică atingere a superficiei lor orbitoare. În felul acesta lăudam fastul dumnezeiesc, de veșnică mireasmă, al comorilor Profirei…

4. Fesele orbitoare ale Profirei, chiloții dăruiți de maică-mea, ce le conțineau, tomatele înrourate!!! Tomatele le puteam pipăi, mirosi, gusta, erau abordabile, stăteau cuminți și senzuale pe polițele din lemn de stejar teafăr uscat, din beci, mă așteptau… și de aceea nici nu le prea doream. Fesele Profirei păreau de neatins, vis nebunesc, esență concupiscentă a copilăriei mele detracate. Chiloții îi puteam însă obține. Și astfel am început, precum un navigator vajnic și încăpățînat, cuceritor de teritorii noi, sălbatice, feerice, să-i caut. Desigur, nu pe cei curați, împăturiți grijuliu în rafturile unui dulap uriaș, păstrător de inestimabile lenjerii feminine, un dulap secular, cu oglinda împăinjenită de gesturi indescriptibile, lenevoase, erotice… un soi de castel medieval bîntuit de imaginația sufrageriei imense. Nu, ci pe cei maculați, fezandați, ușor degradați, păstrători ai căldurii, ai izului ei divin, pătați discret…

5. Într-un vast coș de nuiele, plin de rufe murdare, am descoperit chiloții Profirei, cei dăruiți de maică-mea în nesfîrșita și îngăduitoarea ei bunătate… Nu mă mai săturam să le respir duhoarea suavă. Pieptul mi se umplea de o plăcere dureroasă, mă înăbușea bucuria nemiloasă a parfumurilor oculte, scelerate, de mare iapă. Prăbușit pe un pat îngust, cu fața-ngropată-n chiloții lucioși, alunecoși, trandafirii,

petreceam ore întregi, într-un curcubeu zglobiu al simțurilor mele nediferențiate încă îndestul. Uneori mestecam materia prețioasă, încercînd să-i înțeleg în cerul naiv al gurii misterul, flacăra transmisă țesăturii fine de carnea fragedă, violacee…

Suplimentul de cultură, nr. 4, 4-10 decembrie 2004

Profira (3)

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul şi iată ce vede, dragă Lou!

6. Avîntat şi pur, ca în reclamele vechilor almanahuri, căutam să adun într-un singur fior cele trei elemente ale fericirii mele înăbuşitoare: fesele mirobolante ale Profirei, chiloţii ei de milaneză, dăruiţi de maică-mea, tomatele coapte-n aurul fluid al zilei. Şi pentru că fesele fascinante îmi erau deocamdată interzise, am unit celelalte două posibilităţi reale: chiloţii şi tomatele. Luam cele mai mari pătlăgele roşii, cele mai grele, cele mai apropiate de forma divină a sferelor, cele mai voluptuoase-n carnea lor plină de zăpadă roz şi le înfăşuram în milaneza găsită pe fundul unui cufăr de nuiele ticsit cu intime rufe, nespălate încă. Umplînd-o ticălos cu tomate, doream să-i redau materialitatea zvîcnită ce-o avea întinsă pe trupul genial al Profirei, ca să pot pipăi apoi, prin gingaşul ţesut, simulacrul curului ei nemaipomenit. Senzaţia nu era întreagă. Totuşi, pentru o fracţiune de secundă, sufletul meu tresărea de bucuria degetelor ce atingeau ţesătura bombată de legume. Pînă cînd ele, degetele, fără voinţa mea,

începeau să se strîngă, strivind în lenjeria fină globurile vegetale, zemoase…

7. Profira, cu fesele-i inestimabile, plesnind de sănătate sub fustele subțiri și trandafirii, se îndoia brusc deasupra lighenelor pline cu apă, ridicîndu-le voioasă, așezîndu-le cu pricepere peste cercurile încinse ale plitei, cîntînd în surdină și surîzînd adînc unui gînd al ei anume în bucătăria îmbîcsită de mirodenii, la ora placidă a amiezii. Așteptam cu evlavie evenimentul. Șoldurile ei iradiau ca aoreolele sfinților prin materialul chiloților minusculi, abia putînd să-i acopere misterul fremătător. Apa din ligheanele vaste, smălțuite orbitor, pornea să bolborosească într-un limbaj delicios, doldora de subînțelesuri. Cu un băț descojit în mîinile-i albe (alunecos de albe, precum burta peștilor morți !), rotunde, Profira băga în leșia clocotită lenjeria, pentru a-i dizolva-n lichidul clipocitor ordura parfumată. Indicibilă clipă ! Scoși cu bucata de lemn din zeama fierbinte, chiloții șiroiau în lumina soarelui ca un ciorchine stors, balansîndu-se uriaș, mirosind amețitor… Uneori leșinam…

8. În piulița de aramă coclită, Profira, revenind radioasă din întunecimile unui dulap fermecat, pisa meticulos, cu gălăgie, boabele fără de număr de piper și de ienibahar, menite a fi distruse, uniformizate într-o pulbere cenușie, înțepătoare… Mă tupilam la adăpostul corpului ei medieval, urmărind cu palpit, ca pe o bătălie celebră, alcătuind din palme un ochean iluzoriu, transformarea alchimică a ingredientelor preferate de dînsa, de zei…

Suplimentul de cultură, nr. 5, 11-17 decembrie 2004

Amintiri indecente

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul și iată ce vede, dragă Lou!

Am îndoit o coajă de portocală, am pus-o pe godin. M-am întins în patul de sub fereastră, cu motanul siamez pe piept, Scămoșilă torcînd fericit, cu botul aproape de gura mea. A trecut spre Fălticeni trenul mixt de la ora cinci. Mi-am amintit de vagoanele cu cherestea din copilărie, cheresteaua aceea galbenă, plină de frunze ude, lipite de scîndurile stivuite pe platformele marfarelor infinite, zăngănind muzical la macaze. Mi-am amintit de rampele umplute cu sfeclă albă, dulce; de cîntarul imens, cu basculă, din spatele haltei. Eram în clasa a doua primară, la țară, în amurg. Servitoarea mulgea vaca. Sta impudic, cu picioarele dumnezeiește desfăcute, și eu, de partea cealaltă a vacii, Lunaea, priveam fascinat sexul ei uriaș (așa mi s-a părut), violaceu, mustos, c-un păr roșu, cîrlionțat, tăiat de jeturile de lapte stors într-o căldare de tablă smălțuită… Dar cazanele cu magiun, puse pe pirostrii, fumegînde… pasta groasă, învîrtită din timp în timp, ca să nu se prindă de fund, cu albe lopeți de lemn proaspăt… Îmi plăceau

cum bolboroseau, cum făceau clăbuci sparți în aer. Lîngă ele o așteptam pe fata dascălului, Veta, blondă și cu șolduri kitsch, să-mi aducă o carte de povești. Era mai mare ca mine. Avea sîni! O iubeam. De fapt, o iubeam și pe Cecilia, longilină, grațioasă, pierdută în propriul ei vis de adolescentă… fata directorului școlii, care venea doar în vacanță acasă. Era la liceu, în Iași, nu se uita la mine… cînd treceam prin fața casei ei deveneam cel mai fericit om din lume, simțeam cum mi se taie răsuflarea, cum mi se zbuciumă, bezmetică, inima… Dacă mă gîndesc bine, o iubeam și pe Ada, o fetiță de seama mea, venită de la București cu drezina… fiica unui inspector C.F.R. Ea mi-a dăruit un cățel, pe Miki (smîntînea cu regularitate oalele puse la prins; taică-meu îl bătea în cap cu paleta pe o parte roșie, pe cealaltă verde!). Ne jucam în nasturi, avea vocea nazonată, răsfățată… și ceva neobișnuit în mers. Făcea mereu pași de dans! Se întorcea brusc și rîdea gutural… Însă adevăratele legături „sexuale“ le aveam cu Profira, servitoarea. Ea mă lăsa s-o „aud“. Un adevărat ritual! Cînd se făcea noapte, coboram împreună scările (stam într-o haltă, am mai spus, la etaj), pipăind prudenți treptele, respirînd precipitat, pe întuneric. Ne țineam, afectuoși, de mînă, cu degetele strîns împletite, înfricoșați de fantome albe și diavoli cu furcă, pîndindu-ne pretutindeni din unghierele îmbîcsite cu pînze de păianjeni monstruoși, dilatați de spaima noastră. Ajunși jos, ea ieșea, închidea ușa cu cheia, pe dinafară, și se pișa îndelung în praful de lîngă zid. Pentru mine era ca o rugăciune!

Ceva sfînt și necunoscut ! Cu urechea lipită de tăblia ușii, îngenuncheat ca să-mi opresc tremurul picioarelor, ascultam, ascultam la nesfîrșit. Apoi ea deschidea, mă lua iar de mînă, parcă mai vioaie… ne urcam, nu vorbeam nimic. Pe urmă m-a lăsat tot mai rar s-o „aud“. La un moment dat, nu a mai vrut deloc. Trecusem în clasa a treia și-i miroseam rochiile pe ascuns, scoase dintr-un coș de nuiele în lipsa ei, îmbătat de izul de femeie : transpirație și încă altceva, neștiut de mine… dar bănuit… presupus… un parfum divin și nerușinat…

Suplimentul de cultură,
nr. 6, 18 decembrie 2004 – 7 ianuarie 2005

Pagina cu ciuperci colorate

Dumnezeu se uită la noi cu binoclul și iată ce vede, dragă Lou!

În clasa-ntîi eram la Ciceu, un orășel cu mulți unguri. A venit odată și circul! Stam într-un pavilion C.F.R. vopsit în galben-umed-murdar. În față era o cîmpie cu orz sau secară, apoi munții albaștri, plutitori, foarte departe. Mereu se pierdeau curcile, tupilîndu-se la pămînt, anxioase și viclene; le căutam ceasuri întregi prin orz. Mai erau și niște lăzi largi, fără capac, pentru gunoaie. Fascinante lăzi! Împreună cu Ani, o fetiță brunetă, tunsă scurt, cu chiloței albi, bulbucați undeva, căutam resturi de mîncare și le savuram. (Nu eram flămînzi, pur și simplu ne plăcea să mîncăm, să degustăm putreziciunile din gunoaie!) Atunci s-a întîmplat ceva ciudat și scîrbos. Într-o zi am făcut un vierme enorm, roșu, mișcîndu-se. L-am omorît îngrozit cu bățul! Nu știam că în oameni sînt viermi!!! Viermele acela mă obsedează și acum. Am impresia că mai există în mine… că trebuie să iasă… Locuiam de data asta la parter. Aveam o sufragerie sumbră, îngustă, cu un dulap imens. Dormeam în pat cu o soră a mamei,

bolnavă de TBC pulmonar, de vreo 20-25 ani. Tușea mult, mai ales noaptea. Își apuca sînii albi, mari, în palme, se ridica în fund și căuta să-și oprească tusea respirînd regulat și înghițindu-și saliva. Țin minte, ca prin vis – oare cum am văzut? –, că avea părul pubian roșcat, încîlcit într-o hălăciugă sălbatecă, pipărat mirositoare… Această femeie, pentru care, mai tîrziu, eu fiind la 20 de ani, ea la vreo 40, am avut o dragoste bizară, gata să alunece în „păcat“, oare dînsa mi-a trezit instinctul sexual? Cert este că, într-o bună zi, am luat-o pe Doinița, o fetiță de 5-6 ani, m-am închis cu ea într-un coteț cu lemne, am dezbrăcat-o… era vară… și i-am explicat cum se cheamă asta, cum se cheamă cealaltă, foarte doct, foarte… cinic. De unde știam? Fetița, înspăimîntată, a ieșit, așa goală cum era, și s-a dus ca din pușcă să mă spună mamei ei. Scandal, bătaie, rușine!!! Probabil că nu m-am lăsat intimidat deoarece (dar acum îmi aduc aminte numai urmările!) a mai fost o bătaie… pentru că un îngeraș i-a zis lui maică-mea că eu am făcut prostii cu Ani în beci! Nu știu ce prostii am făcut, știu doar că Ani avea o enciclopedie germană și că eu i-am tăiat pe ascuns, cu o lamă, pagina cu ciupercile colorate… le am și acum într-un album. Ani a bănuit că eu i-am furat ciupercile și a început să mănînce singură din gunoaie. A fost una din tristețile copilăriei mele. Înainte venea să mă strige, arhetipal, „Băiatule!“ – și mergeam amîndoi să devorăm resturi. Acum stam părăsit și mă trăgeam într-un scrînciob, citeam *Călătoriile lui Gulliver*, o cărticică de cîteva pagini de carton, cu poze

intens colorate, lucioase, pasionante… Maică-mea era chiar învățătoarea mea… *Călătoriile lui Gulliver* și o altă carte, veche, terfoasă, tratînd savant despre extragerea țițeiului din puțuri, le-am primit drept premiu ! Ca să ajung la școală, în fiecare zi, treceam prin fața unei curți vaste, pline de castani, unde se deslușea printre copaci, în spate, casa picherului Manolache ; acolo mă atacau doi curcani de care, speriat, nu puteam trece mai departe. Mama, ca să mă dezinhibe, m-a luat să fac cunoștință cu doamna Manolache, o femeie mică, albă, frumoasă și cochetă. Bolnăvicioasă sau leneșă, o găseam mereu înnămețită sub chilote pufoase ; i se vedeau doar capul fin, pervers-surîzător, mînuțele febrile, parcă de copilă, și, rareori, vîrful picioarelor cu unghiile ojate violent… Mă îndemna să stau lîngă ea, pe pat, și mă mîngîia pe obraji, spunîndu-mi că sînt taaare drăgălaș… Mult mai tîrziu, cînd eram deja student în anul întîi la Medicină (aveam 16 ani), dînsa, fiind proaspăt divorțată de picher, a încercat, glumind, să mă dezvirgineze în sufrageria „infernală“ (se va vedea de ce !) de pe Dobrogeanu-Gherea… din Iași… Constat acum că sufrageriile (și nicidecum dormitoarele !) au deținut un rol capital în viața mea…

Suplimentul de cultură, nr. 7, 8-14 ianuarie 2005

Mă gîndesc la falnicul ibric...

Mă gîndesc la falnicul ibric de alamă din raftul obscur al dulapului monumental ce acoperea aproape un perete întreg de bucătărie. Întotdeauna, în lungile dimineți de vară, cînd Profira, numai în bluză cu năsturei uleioși de maioneză și fustă largă, creață, pregătea cu minuțiozitate mîncărurile pentru prînz… întotdeauna, îngîn încă o dată, burluiul lui strălucitor, încovoiat romantic și agil, cu capătul retezat oblic, căpăta, în apropierea promiscuă a feselor ei îmbujorate de căldură și-amor, fin transpirate în gingășia atingerii uneia de alta, ceva nespus de echivoc, sesizat poate numai de mine, gelos adorator al comorilor incașe. Ceainicul viril, în visurile mele grele, zemoase, trunchiate fantasmagoric, alunecînd din spaime în bucurii enigmatice, dincolo de înțelegerea diurnă, ciocul lui metalic mai ales, da, pe el aș fi dorit să-l strecor, cumva clandestin, pe neașteptate, Profirei, pînă la înfundarea completă, voluptuos-înspumată, în vulva-i fremătătoare de mare iapă domestică, turnîndu-i licoarea limpede, gălbuie, ca pe o chintesență sacră a zeilor bufetului maiestuos. Mi se părea imposibil ca dînsul, Greoiul și Misteriosul

și Medievalul, să nu fie îndrăgostit de fermecătoarea Profira. Îl bănuiam, ticsit cu obiectele casnice și cu alimentele pe care le conținea, veșnic gata de atac, oricînd pregătit să-i umple viscerele, necruțător cu orice abis fascinant al trupului ei de carne sfîntă… Uneori, cîte o ușiță de-a lui îi prindea cu sălbăticie marginea netivită a fustei zvăpăiate, dezvelindu-i, într-o mișcare bruscă, picioarele diamantine, dincolo de linia aceea indescriptibilă ce desparte fesa de restul membrului longilin și plin de sevă, fulgerîndu-mi mințile de copil detracat c-o rotunjime roz-albă, rotitoare… Profira și-o trăgea repede, invadată de panică, bănuind parcă, într-o clipă de nesfîrșită vinovăție, gestul profund licențios al dulapului, ameținînd ușor în zbaterile fine ale clitorisului trezit din letargie. Scăpată de primejdie, mîngîia nostalgic balamalele crispate, oftînd adînc, muzical, ca spre sfîrșitul unui orgasm laic, istovită de tentativa cavalerului lemnos…

* * *

Apoi totul se prefăcea într-un lung și învălmășit poem… Profira, în anotimpul iubirii, era piromană. Da foc la căpițe cu vîrful moale al limbii. Incendia pădurile cu părul aspru, cîrlionțat – oh! chica ei pubiană!!! Carboniza grinzile grajdurilor, împrăștiind surîsuri și sosuri hergheliilor fratelui lui Robinson Crusoe. Scîntei din dantura ei înfiptă în fragede gingii mocneau în movilele de rășină, în stivele albe de scîndură, în maldărele cumpenelor de fîntîni, în lîna turmelor melancolice de boboci scărpinți. Profira

sosea dinspre epoca pîrjolitoare, fosforescentistă. Suflarea-i dilie cocea sfecla de zahăr în pămîntul nobilei naţii. Chibritistă, îşi mistuia sufletul în flacăra limpede a injuriei, devenind, cu vremea, mitul ludic al mocofanilor purtători de largi pijamale. Doar legumele o mai puteau stăpîni (îndeosebi tomatele, vinetele, fasolea ţucără şi ardeii graşi ! ; neexceptînd însă guliile întîmplătoare şi ţelina cea pururi sculace ! ! !), o înrobeau cu moliciunea lor tandră, instinctuală, cu zeama lor caldă, ţîşnitoare, la o minimă presiune, din plapuma macră a vieţii imense, o ! ! !

Suplimentul de cultură, nr. 8, 15-21 ianuarie 2005

Siropanda. Telenovelă pentru Șerban Foarță

Puțin timp după intrarea în parcul imens, cotind pe o alee presărată fin cu cranii de pitulice, printre crini uriași, în corola cărora vulturi domesticiți cu pilaf își făcuseră cuiburi zgomotoase, Siropanda privi neliniștită în jur. Era o după-amiază involuntară de septembrie. Nu mai putea aștepta nici o clipă. Se refugie îmbujorată în spatele unui rug veșted de mure și, din picioare, ridicîndu-și cu grație și infinită atenție poalele dantelate ale rochiei de catifea vișinie, dădu drumul, în aerul luminos și rece, unui jet portocaliu ce iriză anotimpul într-un curcubeu divin, căzut pe iarba tunsă scurt în stropi gălăgiandri, parfumați, copilărești... Colțurile buzelor ei pline de carne roz se ridicară din nou, schițînd un surîs radios, cu crăci ! Concentrată, rămînînd încă o secundă cu coapsele-i diamantine ușor distanțate, expedie cîteva antepenultime... penultime... ultime picături vesele din trupul clocotind tumultuos de viscere fierbinți, sincere, devotate pînă la moarte iubitului ei Antitero. Apoi, lăsîndu-și poalele-n jos, își șterse sîrguincios depilata, cu mîna stîngă, introducînd o parte a catifelei,

cea din față, între coapsele-i încinse de imaginație. Fusese o simplă naşpetă şi, iată !, acum păşea victorioasă spre viitorul ei soţ princiar... principal... (Cei secundari nu contau !)

* * *

Siropanda îşi acoperi surîsul rujat, cochetă, c-o dantelă subţire, ruptă din mîneca bufantă a rochiei ei grele, de catifea vişinie. Antitero, viteaz, cu vîrful cosorului, stiletului, briceagului, spadei... cu ţeava pistolului, puştii de vînătoare, mitralierei, tunului... i-o luă şi-o depuse, galant, pe marginea fotoliului cu trapă muzicală... Atunci gura ei pluti, eliberată, în spume, spre dînsul... Antitero se mişcă lent, ca vrăjit, cu mîinile întinse extatic, şi-i prinse talia fină, bulbucată brusc, abrupt, iremediabil, în kur 89 ! Siropanda, diavol delicios al castelelor medievale, îi lăsă iubitului plăcerea de-a-i simţi turgorul şi, cu mici zbateri de clitoris, îşi abandonă coliba-i de păr negru, pasional cîrlionţat, şmechereşte bretonat (ba pe-o parte, ba pe alta !)... pe umărul lui ferm ca un stei.

* * *

Siropanda trimise lui Antitero, de ziua onomastică a armăsarului său pursînge, un medalion de argint, bătut în oglinzi cît gămălia acelor de fixat fluturi pe sugativă, conţinînd cîţiva floci unici, tăiaţi evlavios de cameristă, din pajiştea brună a vulvei cîndva pubertine. Şi un flacon de cristal, aparent gol, ce-nchidea în realitate, între pereţii şlefuiţi străveziu, un pet de virgină. Plus cinci kile de halva rusească

și trei pești afumați, moi, pestilențiali ! Apoi, dependentă, bău o ceașcă de spermă rece de cerb.

* * *

Siropanda (era din nou o după-amiază involuntară de septembrie... cu miros de îngeri descompuși în cișmele și vînt ondulat de satin) își apropie buzele-i macre de gura unei vaze înalte și, scoțîndu-și vîrful rozatru și perlat de salivă al limbii, vru să lingă, pe marginea ei, o șopîrlă amorțită de-amor. Antitero, a cărui brișcă vestită licărea pretutindeni în Franța, tăie fulgerător reptila în paișpe, salvînd-o de la un viciu îngrozitor...

* * *

Antitero pipăia uneori, timid, cu degetul, himenul umed și frageloid al Siropandei spre a se-mbăta cu virginătatea ei zvăpăiată. Nu rareori, Siropanda îi înroura mîna gracilă, dezmierdîndu-i numele în șoapte necugetate... poreclindu-l suav-deșucheat... mîngîindu-l pe El ! ! !

* * *

Amurgurile o deprimau pînă la pierderea batistelor și-a minții. Dorul pentru Antitero creștea infinit. Atunci Siropanda, nemaiținînd seama de indecența gestului, se lipea de pereți și-și strivea sînii de cărămizile lor tencuite cu plută. Durerea ciorchinilor striviți îi readucea în memorie pudoarea !

Suplimentul de cultură, nr. 9, 22-28 ianuarie 2005

Proze mici pentru Mari Doamne

Pedagogicei Ruxandra Novac

Nemaipomenitul poștaș. Să ne închipuim, deodată, un poștaș între două-trei vîrste, tîrîind afectuos, docil, brav (o! simțul datoriei împlinite, fie ploaie, fie vînt!!; o! fața lui radioasă!!), tăbîrcind necontenit prin labirintul groaznic al urbei noastre, veche capitală de gubernie, numai scrisori, caligrafiate fierbinte, benefice, vestitoare de uriașe moșteniri lăsate de rude din insulele Galápagos, sau anunțîndu-ne, hodoronc-tronc!, în hîrtii oficiale, ștampilate oval și iscălite indescifrabil, imense succese literare (premiul Nobel umflat de Mircea Cărtărescu!), sau (încă!), năvalnic, dăruindu-ne misive cu pasiuni împărtășite delirant de Siropanda ce-și desenează, explicativ, kur 89 în pozițiile savorilor casnice, cosmice... Mai mult, să ne imaginăm că banalul fapt al depozitării epistolelor în tolbă le conferă un conținut fast, chiar dacă inițial fusese diabolic. Exemplu semplu! Cineva scrie cuiva: „A murit Siropanda. Moșia e în ruină. Biliardul s-a dus naibii. Sînt disperat!“. Textul,

trecut prin geanta poștașului feeric, devine (fără ca el să știe!!): „Siropanda e din ce în ce mai cărnoasă. Moșia merge strună. Biliardul îmi procură după-amiezi delicioase. Sînt fericit!!". Și, ultimă consecință, lucrurile să se întîmple întocmai, modificate brusc din rău în bine de harul ciudat al poștașului universal, silențios... Iar în final, săltîndu-și chipiul c-un bobîrnac aplicat suav și solemn în cozorocul de rouă, dînsul ne-ar saluta pentru vecie...

* * *

Flaconul cu săruri. Ce mult îmi place o carte proaspăt citită! E parcă mai frumoasă!! Filele ciufulite îndelung sau în pripă nu-s lipite încă una de alta, personajele adastă, tropăie dulce, foiesc sentimente, ondulează craci infiniți. Siropanda... curg corăbii cu pînze, se încrucișează spade vestite, ard comori dezgropate de pitici laborioși, dispar de-a pururi batiscafuri, plîng copiii de țîță ai Căpitanului Grant... Paginile întredeschise așteaptă, credule, o nouă lectură, tomul uriaș e o varză ferice, ademenitoare, doritoare, bolnavă de-a fi adulmecată mereu, mereu. Cotorul, tartajele, conținutul maculat, cu amprentele „crimei" extrem de vizibile, visează detectivi celebri, interpretări întortocheate, soluții ingenioase, pițipoance picante... Sufletu-mi pîlpîie, amînat nostalgic, între foi, le păstrează ușor despicate puțin, oh!, atît de puțin și fermecător, Dumnezeule! Vreau să așez volumul pe raft, în locul menit, ocrotitorul spațiu natal, și observ că, uite!, nu încape, cumva se opune să reintre (dar și cele rămase să-l reprimească), îmi

ține mîinile, îmi adoră respirația ce i-a înfierbîntat literele, i-a răvășit blînd cuvintele; fraze întregi leșină în disperarea despărțirii, le trezesc purtîndu-le pe la virgule flaconul cu săruri, mîhnit și galant. Apoi, după ce le abandonez, înțeleg brusc, cu inima în gheară de pitulice, cu lavaliera feștelită de melancol și cu melonul turtit, insomniac, lihnit, bolborosind rugăciuni laice de iertare, pricep c-am săvîrșit o fărădelege cumplită, o mîrșăvie! Și mă reped bezmetic, smulg cartea, o îmbrățișez pătimaș, potop de săruturi împrăștii pe sînii și fesele eroinelor dragi!!! „Priez pour le pauvre Gaspard!"

* * *

Tabachera din lemn de cais. 1. Cînd plouă pe insulă, îmi place să stau la fereastră și să privesc dealul din față, depărtat, încețoșat. Pe birou (pentru că mi-am cumpărat un birou!) am dicționare, atlase de plante și păsări, cărți despre ciuperci, broaște, fluturi, șopîrle, dalii, lalele, uniforme militare, monezi și bancnote, pești, nave etc. Tînjesc adînc după niște planșe vechi de geografie, cu mările și oceanele nestrăbătute încă de corăbieri, hărți naive ce au desenate pe ele animale și copaci și oameni. Oh, cum le-aș lua și mi le-aș desface pe piept, întins într-un vast fotoliu galben, visînd la ce călător vestit aș fi putut fi eu în secolii aceia mici și copilăroși... 2. Mă gîndesc intens la Robinson Crusoe. Ce figură! A căutat insula, a găsit-o, s-a instalat pe ea și a început „o viață nouă". Într-un anumit sens, Robi e un personaj cehovian. Banalitatea ce plutește peste această aventură

extraordinară, felul în care dînsul, zile, luni, ani, se duce și se întoarce în fortăreață, monotonia traiului său, acceptarea și alcătuirea unui culcuș moale din tristețea de-a fi izolat, resemnarea cu care mulge veșnic capre și învață un papagal să-i spună pe nume, plictiseala enormă din timpul săptămînilor ploioase, ba chiar și pofta lui nestrămutată de a mînca... de a mînca...

Suplimentul de cultură,
nr. 10, 29 ianuarie – 4 februarie 2005

Biroul de copiat acte false

Aceleiași pedagogice Ruxandra Novac

Iz de scrisoare. Scumpă și inubliabilă prietenă, îmi simt, de o bună bucată străvezie de vreme, sufletul desfoliat moale, cugetul mops, destinul halandala... Mă știai cucuiat, țanțoș, tare în țilindru, fraged la tureatcă, păgubos în chimir, dar veșnic gata să despic firul în patru cu cosorul. Pipăiam cuvintele, pudrate echivoc cu prafuri de copt aluaturi colosale, pe coapse și pe sîni, fericit ; făceam dulci noduri marinărești la vechile căi ferate (Dolhasca io am înnodat-o !) ; înfioram ciuturi neaoșe cu ifose de fante ce la Paris la ghizd învață cît de năvalnic să-i îndoaie Siropandei Kur 89 boiul ; găuream cu pistolul, prin batistă, de la un milimetru distanță, roua și o înșiram pe ațe de cusut paingăni în magaziile copilăriei ; îmblazonam (înnobilîndu-i !) cu bulion și marmeladă stîlpi de telegraf, putreziți la porțelanul ceștii ; zdrobeam puful păpădiei cu pumnul și bila cepei de oțel o destrămam, a joacă și a plictis, cu răsuflarea finului expir ; pe palma întinsă îmi cădea oul de libelulă, pe degetul arătător învîrteam roata de piatră a morii... fermecînd estetic morărița ; mîncam (trufanda !) humă

albastră, grasă ; sorbeam halbe de laptele-cucului ; priveam sfruntat pe sub rochița-rîndunicii ; cu scobitori de platină curățam dantura iepei favorite, năzdrăvane ; ciupeam ciuperca de pulpa piciorului și o gîdilam în pălărie (chiar otrăvitoare fiind !) ; aveam scuipat la furcă, salivă la greblă, bală sărată la țepoi, spumă la trident... Mi s-au fîlfîit hainele trupului, nasturii s-au aburit (duhnind a mătasea-broaștei !) în cheotorile neprimitoare (ba-s rîncede și holbate, ba-s strîmte, chircite în dușmănie !). Dat-a brînca neagră în caleașcă ! Topitu-mi-s-au acareturile rațiunii impure ! ! Contemplu îndelung un borcan, recipient banal de vreo douăzeci de kilograme, hărăzit inițial trainicelor murături, așezat (de cine ?) cu gura în jos pe masa bucătăriei, devenit astfel turn transparent și atroce între pereții căruia se izbește zadarnic Fluturul Fastuos, ajuns zdreanța hlizelii zilelor fără calendar... ș.a.m.d. ș.a.m.d. ș.a.m.d.

* * *

Biroul de copiat acte false. Ieri, într-o scurtă plimbare pe străzi periferice, vechi, am văzut din nou lumina. Era liniște. Bărbați în maiouri, cu batiste colorate pe cap, majoritatea bătrîni, jucau table sau dame în curțile mici, prăfuite, lîngă cișmele vopsite verde-scorojit. Din loc în loc, indicatorul isteț, în formă de săgeată medievală, arăta drumul lung al zilei către un Birou de copiat acte false. Urmîndu-l docil, încîntat că mi s-a dăruit cu dezinvoltură un țel atît de romantic, uitasem de griji, de autori... de personaje... Dulce clipă ! Surpriza a fost enormă !

Ajuns în fața unei grădini largi, umbroase, cu o casă rotundă în fund, zării sub un copac, așezată pe-o bancă lungă, fără spătar, o silențioasă familie (cinci persoane), alături de-o scîndură solidă, țintuită-n stîlpi groși, scrisă cu litere uriașe: Asociația nevăzătorilor. Țesătura fină, exactă, lucrată artistic a razelor orbitoarei după-amieze, mi s-a părut, deodată, ireală, iluzie optică pentru adulți singuratici și ușor deșuchiați. M-am întors brusc, refuzînd vrăjitoria, cu mințile nițel clătinate de presupuneri și îndoieli. Restul lumii părea, în continuare, o portocală logică printre feliile căreia înotau, străine, frumoase, mișcîndu-și lent sînii, șoldurile, femeile, veșnicele femei... Dar întîmplarea nu încetase. Tocmai intram în gangul ocrotitor al blocului de baștină, zis Plomba, cînd ceva, ceva... Doi orbi beți! Bîiguiau între dînșii foarte binedispuși, rîdeau coțcărește, pe înfundate, pipăind aiurea, ca chestie, cu bastoanele albe, de mîntuială, lovind șăgalnic trecătorii peste fluierele picioarelor, nu provocator, ci cu îngăduință. Mersul lor împleticit, pus pe șotii, euforic în întunericul deplin, de beci infinit, m-a înspăimîntat, scumpă și iremediabilă prietenă...

Suplimentul de cultură, nr. 11, 5-11 februarie 2005

Îngerii n-au blenoragie!

De-o bucată de vreme, plină de încîlceli și fițe, îl tot pomenesc, aduc afectuos vorba despre el, îl laud în general și la amănunt, acolo pe unde nu-l prea știe nimeni, pe sub pene, pe sub nimb, pe la subsuoara caldă a aripilor... în fulgii transpirați de emoții interzise... Mă prefac înțelegător, îi exalt, de formă, severitatea celestă, știind că de fapt nu-i prea plac opreliștile, mereu o ia pe „alături", încălțat în bokăncei, înmănușat în blugi... prin miriște, strivește loboda de-a naibii, e mai degrabă un dulce păcătos decît un exemplu de nestrămutată puritate limfatică... Îngerii sînt victimele unor vechi, și grele, și rele prejudecăți... Că trebuie să fie fierbinți, dar cuminți (păi, cînd ești fierbinte, cum naiba să fii și cuminte?)... că împrăștie peste tot o lumină orbitoare, sfîntă, tămăduitoare, afectuoasă, divină, o lumină ce te-ar învălui, virginală, fără să te tulbure, dîndu-ți un soi de încredere în gesturile cele mai banale... ca, de-o pildă, în ridicarea unei căni doldora de apă proaspătă la gura pofticioasă a cititoarei, buzată... strălucind, întredeschisă, de dinții lați, înșirați feroce pe gingiile roz ale plăcerii de-a mesteca banane,

castraveți și rodii sîngeroase, de-a înghiți praline, dropsuri, jeleuri... sau te ajută, ba te îndeamnă chiar să te strecori ușurel, neștiut, nevăzut, dus așa... plutitor... pe străzi înguste, șerpuitoare, în pantă, pietruite cubic... cu eternele cișmele picurînd iluzii... deziluzii... te însoțește în urmărirea cîte unei femei necunoscute, baudelairiene, foșnindu-și înnebunitor, bestial, veșmintele și ciorapii strălucitori, prinși de-un subțire portjartier bătut în pietre scumpe... remorcîndu-te ceasuri întregi la șoldurile lor rotitoare, necruțătoare, despicate adînc... rătăcindu-te printre căsuțe obscure, enigmatice... ca să te abandoneze brusc, fatal, în fața unei portițe cu balamalele ruginite, scîrțîind leneș a destin... Ani de-a rîndul regreți că nu ai avut curajul să le spui că le iubești... (te ador, băi, Siropando Kur 89, băi, Ruxandra Novac !, băi, sorror...) poate te-ar fi înțeles, te-ar fi crezut... poate te-ar fi lăsat, te-ar fi invitat să intri într-o odaie mică, brăzdată de razele amurgului decadent, ți-ar fi destăinuit numele... mă rog, prenumele... pseudonimul de nimfomană celebră... ți-ar fi luat o ață de pe guler, surîzînd... te-ar fi servit cu o cafea... Îngerii, adevărații îngeri, sînt altruiști, împart roua, bucuria vieții, orice... cu noi... Nu stau ca blegii și ne pîndesc greșelile, ca să ne pîrască mai sus, la profă, la dirigă, la Dumnezeu... Nu, nu-s păduchioși, n-au blenoragie, nu crapă de invidie, nu ne pun mereu piedici, nu ne predică permanent „codul bunelor maniere elegante“, nu ne bagă forțat prin biserici, obligîndu-ne să ne rugăm... să batem mătănii... să pupăm icoane... nu ne trag de urechi cînd mergem

cu tramvaiul fără să avem bilet... nu, îngerii autentici ne prilejuiesc mari cîştiguri la loto!!! Şi mai e o chestie esenţială: îngerii pursînge se travestesc în puştoaice, în kaştoace de cartier!!!

* * *

De ce m-ar obliga ei, îngerii, să aterizez veşnic la punct fix, ca la antrenamentele de paraşutism? Ating solul unde vreau, unde-i mai lesnicios, mai apropiat de izvoare, de flori, de margini de pădure... în Grădina Botanică, de exemplu... bîzîit la suflet de gîngănii, anturat de vacile-Domnului lipite două cîte două într-un nesfîrşit liubov ambulant, halind macedonii, bînd coca-cola, odihnindu-mă pe pietre cioplite grosolan, mirosind pe şest miezuri de stînjenei, de margarete... protejat de tandreţea lor, a îngerilor pe care-i doare-n găurica pixului de bac, de „simulări", de „oferte"... o, ei umblă veseli, au rucsăcele, şepcuţe trase şmechereşte peste ochi, sînt împrăştiaţi prin toată urbea, principalu-i să-i vezi, să ai fler, să-i recunoşti... să-i admiri... să te laşi ademenit... să-i adori cînd îşi umflă obrajii caraghioşi, gingaşi, întruna puşi pe şotii... Îngerii nu au sex, însă vorbesc numai şi numai despre sex!!! E damblaua lor! Le place să-i porecleşti „drăcuşori", să-i duci la cofetărie, să le scrii prostii pe carneţele, să le lauzi sînii, să-i înfunzi în baruri luxoase, să le pui CD-uri cu Leonard Cohen, să le dai cărţi de Bataille... Şi cîte altele nu le mai plac Lor, Îngerilor!!! Dar să nu fim, deocamdată, prea indiscreţi...

Suplimentul de cultură, nr. 12, 12-18 februarie 2005

Pantofi cu decolteu la gleznă

Cît de tîrziu am priceput că trăiesc! Nu știam… după cum nu învățasem că o să mai și mor, ce ciudat!, neapărat o să dispar, fără nici o scăpare… un soi de examen amînat veșnic în altă toamnă, la care cazi obligatoriu… Fiindcă nu am crezut niciodată, de-adevăratelea, în „viața“ de dincolo, de „după“… Aș mai fi putut mirosi „acolo“, cu lăcomie, iarba ruptă smoc de pe marginea șanțului năpădit de brusturi… și dusă religios la nări, dis-de-dimineață, cînd e încă albă de rouă, aproape însmîntînită? Aș mai fi pipăit copacii cu palmele larg desfăcute, mîngîindu-le trunchiurile îndelung, șlefuindu-le parcă scoarța plină de riduri, de noduri, de cleiuri secretate neîncetat, intim… solidificate, mîncate cu poftă, îngenunchind, scormonind orbeț ca o cîrtiță, curios să descopăr începutul rădăcinilor ascunse labirintic în pămînt. Și brusc, dîndu-mi seama, înțelegînd fericirea faimoasă a clipei, scurgerea ei perlată, prelingerea-i uleioasă… m-am lovit de regretul urlat că, uite-o!, nu mai există. Cam la asta mă gîndeam, întorcîndu-mă obosit acasă, de la un cocktail, rememorînd amănuntele, aranjîndu-le în teancuri, să nu le uit…

și nu-mi ieșea din minte o femeie pe care o zărisem în seara aceea… Era uluitor de frumoasă și ea știa, se fălea, nu strident, cu surle și trîmbițe, ci politicos, ferindu-se să ne jignească, să ne discrediteze prezența precară și așa… inventînd gesturi mărunte, banale… priviți-mă… priviți-mă… acum iau cu mîna mea fină, luminoasă, orbitoare… confisc definitiv un fruct de pe farfuria de porțelan înflorat și-l duc, pofticioasă, spre buze… buzele mele roșii, lucioase, cărnoase, umede, îmbrobonate de seva miezului despicat… îl mușc cu dinții mei strălucitori, năucitori, așezați divin unul lîngă altul în gingiile de velur… voi sînteți uimiți, aiuriți, aburiți… îngînați chestii… totdeauna ați fost cam porci… ha ha ha !… cam împuțiți… vă holbați la mine ca la o halcă de carne macră… ha ah aaahaa !… mestec delicat, silențios, cu ochii pierduți, puțin încețoșați de vise inaccesibile vouă, cu pleoapele catifelat lăsate, obturînd pe jumătate pupila absorbantă… bă, nenorociților !… acum sînt o corabie lungă, suplă, grațioasă, cu pînzele umflate doldora, bombate delicios… ca și sînii mei convecși, hm !… o corabie răsfățată, legănată senzual de valuri verzi, muzicale, cu crestele înspumate, cu sirenele solzoase ieșind pe trei sferturi, pîn'la buric, pînă sub buric din… plutesc… mă doare fix în cur de ce credeți voi despre mine, tembelilor !… vorba aia : „Sînt o doamnă…", iar acum, fiți atenți !, fiți atenți !… îmi mișc trupul superb, tentant, dotat… clatin, „bătută de vînt", talia mea grăsuță… însă subțire… pivotînd-o alene pe șolduri… merg ca pe sîrmă, fac pași… la mare înălțime… periculos, desigur… sub mine nu-i

nici o plasă, oricînd pot să cad mortal… da' nu vă dau eu vouă satisfacţia asta!… voi abia aşteptaţi să-mi culegeţi portjartierul cu fărăşul… săraca!… să mă tînguiţi… să mă protejaţi la bibilică, la turturică… nooo, domnilor, eu… dacă îmi scot omoplaţii în evidenţă, ducînd lent coatele înapoi, zăpada lor strălucitoare vă tîmpeşte, vă bîlbîie creierul în ţeastă, deveniţi epileptici ca Idiotu' lu' Dostoievski, intraţi în crize cu clăbuci… accept doar deliruri dulci, constituite tandru, nostalgic, infinit de duioase, calde… şi, în sfîrşit, mă aplec… durere!, teroare!, ghilotină!… vă simt cu fesele mele rotunde, perfecte, rotitoare… vă intuiesc pe fiecare în parte, cu lăbuţele sclipirilor voastre echivoce… mi le apasă, le ciupesc, le preţăluiesc, le cîntăresc, le adoră, le strîng la piept, îşi fac icoane moi din ele, altare… totdeauna aţi fost voi cam porci… cam idolatri… ete!… biserica din fund! Şi pantoful meu e decoltat adînc… port viorele proaspete la gleznă… degetele labei mele delicate, flexibile, au unghii sidefii, călcîiele mi-s roz… Confuz, deprimat, dezolat că nu reuşisem să mă apropii de sufletul ei, să-i destăinui afecţiunea mea stranie, căzută cam hodoronc-tronc din arţar, netrucată de versuri, de cuvinte… mă întorceam carevasăzică… bănuiam că nu o voi mai întîlni niciodată… sau, oricum, nu în dispoziţia pîlpîitoare din ziua, mă rog, din seara aceea… Şi-mi repetam: cît de tîrziu am priceput că trăiesc… Şi restul… cu tot tacîmul…

Suplimentul de cultură, nr. 13, 19-25 februarie 2005

A fost deocamdată ca niciodată (Poveste pentru Absurdica)

Așa că nici nu se prea știa cum a fost cu adevărat! Ba unii susțineau că nici nu a fost nimic, că e o invenție pură, drăgălașă ea... ce nostimadă!... o fantasmare bezmetică a autorului drogat cu nenene! și campanule și diamante șterpelite de la ștrumfi, un soi de compensare prin vis și delir fraged a unei realități destul de vitrege cu întîmplările zgubilitice, cu isprăvile infinit afectuoase, ca în basmele cu zîne care, una-două, scoase la aer și destin, pe pajiști împrejmuind izvoare rotunde... sînt împinse de o imaginație înfierbîntată pînă la roz... așa... fără jenă... să își arate sînii... coapsele... kurul... ba mai și fac, din proprie inițiativă, pași delicați spre gura pupăcioasă a cititorului împătimit de litere licențioase... că de aia copiilor, în ultima vreme, li s-a și interzis să mai răsfoiască volume de povești... prea se dădeau în stambă astea... ielele... țineți minte?... Chiar Hobbitul Bilbo Baggins le făcea versuri cu dublu șurub... iar ele se îmbătau ca nebunele, hohoteau necuviincios, gălăgioase, haioase, adevărate pierde-vară puse pe șotii și bazaconii sexy prin păduri cu ciuperci

otrăvitoare... și vulpi mieroase... și urși îndobitociți de știubeie... hm!... Regelui lor nu-i mai rămăsese pic de autoritate în toată învălmășeala aia de craci lungi, albi, plutitori, rotitori... Bea împreună cu dînsele, cot la cot, și se distra în draci la marea Petrecere a Toamnei... Însă nu-i treaba noastră să-l judecăm!... Probabil că totul fusese atît de repede încît nimeni nu putuse să vadă clar despre ce-i vorba... Se îmbulziseră atîtea imagini colorate, fastuoase, neașteptate... videoclipuri sadea... Fluturii fluorescenți dăduseră buzna de pretutindeni, greoi, burtoși, vibranți, plini de polenuri afrodisiace, zbîrnîitoare bombardiere cu escale scurte în corolele largi de crini imperiali, de maci flasci, cu petalele înmuiate de delicatețe, miezoși, fîlfîiți în dunga zefirilor fini... Jos, printre frunzele zadarnic strivite, călcate pe nervuri, aranjate de timp în straturi blînd-grijulii, asimetrice, gospodărești, pe sub crengile duios aplecate, boltite de tandrețe... la sol, cum s-ar zice, temeinice și „energizate" de pămîntul întremător, furnicile înaintau în șir indienesc-furnicesc, din mușuroi în mușuroi, silențioase, robace, amestecate de-a valma cu melcii bătrîni, cu rîmele portocalii, cu șerpii, cu cîrtițele neprihănite și cu duhurile necurate... se deplasau spre țeluri dulci, definite de ouăle albe, cărate, datorită instinctelor țepene, spre protectori joviali... Iarba albăstruie unduia semeață, amețitoare, ușor amenințătoare, fiecare fir avea la oblînc cîte un bob strălucitor de rouă matinală, neexplodată, neevaporată încă, irizînd curcubeie vaste... de se crucea și Cărtărescu... Pînzele de painjeni organizaseră

fatale capcane tremurătoare, împletite lax, în noduri înduioșate de amiază... Ce se petrecuse, de fapt? Un timp s-a auzit țipătul subțire, sfîșietor, îndepărtat... al unei locomotive cu tenderul doldora de cărbuni, lăsînd să se bănuiască pe undeva o linie ferată credincioasă, un terasament de piatră sfărîmată cu tîrnăcopul, cu scaieți și volbură printre traverse, un tren tărăgănat alene pe șinele liliachii, topite între buloane romantice... vagoane pline de oameni tulburi, somnoroși, uituci, necunoscuți... Apoi... apoi lucrurile s-au precipitat... se pare că existase o încăpere... se închegase brusc o odaie luminoasă, mobilată suav de raze late de soare, parfumată de îngerii înaltei olfacții, o cameră înnobilată de două făpturi nepermis de îndrăgostite una de alta... vesele, vioaie, bucuroase că trăiesc, că trăiesc, că trăiesc... jubilînd de frenezia trupurilor libere, străbătute de rețelele dense de nervi fericiți, amanți îmbrățișați într-o încleștare aproape pulverizantă... sau într-o contopire severă a sufletelor... ca o rugăciune... un amor ca în romanțurile medievale, naive, vechi, destrămate pe jumătate, terminate, ruinate în proză... imposibil de descris, ci doar, nostalgic, de cîntat... de îngînat... de fredonat... de acompaniat cu acordeonul cu o mie și unul de basi sau cu muzicuța cu butoane, cu chitara... spre seară, pe o verandă pustie... Chestia-i că a fost deocamdată ca niciodată! Nedezmințit!!! Ce vă miră? Nu-i de-ajuns?

Suplimentul de cultură,
nr. 14, 26 februarie – 4 martie 2005

Îngerul cu insulete
(Videoclip pentru Șuflik)

Eu trupul lui, vă jur, nu i l-am văzut pe de-a-ntregul niciodată, mîndru şi pur, aşa cum am citit în cărţile copilăriei, cînd mă înspăimînta numai şi gîndul că s-ar putea întîmpla să-l întîlnesc... la vîrsta aceea toate întîlnirile sînt posibile... oriunde te întorci dai peste cîte o „vedenie“... peste cîte o „arătare“... aşa mi s-au vădit, în farmecul vremei de-atunci, obiectele cele mai simple... aparent simple... căci cît de complicată, de fantasmagorică mi se părea o cană plutind în după-amiaza fierbinte, cam la un centimetru, nu mai mult, deasupra mesei dintr-o sufragerie întunecoasă... fugeam repede afară, urmărit de gura ei lacomă, umedă... gata să mă soarbă în hăul plin cu apă... Şi nici nu doream să-l zăresc... Bănuiesc că-i insuportabil de frumos, necruţător prin bunătatea-i nefirească, nelumească-n obiceiurile-i tandre şi crude totodată... Prefer să-i simt doar neglijenţa... aşa... scama atîrnînd de manşeta luminoasă a nimbului aşezat pe-o parte... sau fluturele scăpat din ureche... sau melcul ieşind, lipicios, umed, moale... înaintînd cu coarnele erectile prin aerul echivoc...

melcul personal!... nu-i cazul să mai explic ce înțeleg prin asta, să-și închipuie fiecare ce vrea... Sau să-mi adie răsuflarea lui fină de plantă animală, să mi se răsfire sufletul lui fraged pe față... Să-i aud rotirea duioasă, invizibilă, protectoare, plutirea lui sfîntă ce-mi apasă cu gingășie iubirile, păguboasele mele amoruri, căutînd să mă salveze de la dezastre... orice femeie, pînă la urmă, a fost un... nu prea pricep de ce... da' a fost... păi, ce să fac eu dacă așa a fost? Că, uite, îmi și zic uneori... domn'e, da' chiar niciodată nu o să am și eu baftă la femei? Că adik de ce să nu am noroc... ce?... sînt damnat?... mi-a făcut careva vrăji cu hribi uscați în flaut flaușat de fată mare de la Liceul de Arte „Octav Băncilă"? Da' și cînd o să pun io laba pe una!!! Una absurdică și miștoacă de pute-a zarnacadea definitivă la fermoar... Bine... vine ea și clipa asta dulce... tititi... mă răzbună pentru toată viața dusă-n mă-sa și de-a dura... Să revin!!! Preferam alipirea lui caldă, periculoasă totuși, în întuneric, mîngîierea pieptului tămîiat, mentolat, pufos... pe pieptul meu de om aspru și păcătos și bubos, îndemnul lui, sprijinul... imboldul fremătător, dat inimii ce ar începe să bată-n ritm de chitară zdrobită... Îngerul cu țuflik și pulpe-pulpe... Bineînțeles că despre Înger e vorba!!! Stam deseori pe terasa vreunei cafenele și-l așteptam inutil. Treceau ore... ziua scădea... nu sosea. Făceam plata, dam bacșiș, mă codeam... cine știe?... dacă se ivește... în sfîrșit... cu mîinile în buzunarele de la geacă... Uneori rătăceam pe peronul gării. Plecam obosit, trist, amețit de neșansă, de hipertensiuni și alte alea... Camera

ticsită de cărți, dezordinea sîcîitoare a singurătății cu pereții murdari, manuscrisele rătăcite... Mi-am închipuit mereu Îngerul, seducător, viclean, surîzător... un soi de elevă cu ghiozdănel, chiulind vesel la latină, fumînd... în blugi... Nu exista ? Era în altă parte ? „Viața e în altă parte“, ne învață nenea Kundera... Mda... Trebuie din nou să revin ! ! ! Îngerul ăl Mare, puternic, scorțos-suav, Îngeroloiul divin distribuie har prin locuri neștiute de mine... Dacă îi cășuneză (că e nervos și dînsul, ce naiba !), îți înfiripă un pustiu de fericire, c-o oază la mijloc, cu un spațiu rotund în clocotul izvoarelor pătrate, un loc tapisat cu ierburi mătăsoase, cu flori teribile-n tăiușul petalelor subțiri, rotitoare ca elicele helicopterelor, un popas presărat cu pietroaie de smarald și alte topaze safirii, cu bulgări de cristal logodiți cu bile de rouă clandestină... Dumnealui, c-o sfîrlă, dezghioacă iluziile ca pe-o nucă proaspătă, cu coaja verde... descătușează-n ceruri curcubeie, le transformă-n coapse... te îmbie să întinzi mîinile șiroind de cuvinte, cu unghiile zmulse de cleștișorii de rufe ai disperării... da... mîinile umflate, crăpate... să bezmeticești ca orbețul, amăgit a pipăi nimicul, a atinge carnea dizolvată-n zugrăveli de biserică... Îngeroloiul ne prepară într-o omletă de amurg cu sos de paradis pierdut, regăsit, pierdut... Spre deosebire de Îngerul cu insulete, visat de mine... mmmmmmmmmmm...

Suplimentul de cultură, nr. 15, 5-11 martie 2005

Înmănușat în pieliță de crin

Cîte întîmplări ! Înghesuind, dulce și amar, trecutul și viitorul în spaima subită. Și deodată înțeleg că voi repeta mereu, mereu, cuvintele buchisite cu strășnicie, învățate pe de rost, pînă la pierderea sensului... adăugînd bucurii, tristețuri, iluzii zănatice, realități trainice, turnuri de piatră, poduri aruncate zvelt peste ape mîloase, biserici muiate în lumina sfîntă a adolescenței, amoruri copilăroase, zglobii, nevinovate, ascunse în penar... (pe atunci locuiam la periferie, tatăl meu îmi dăruise o minge formidabilă de fotbal și o carte cartonată : *Cei trei mușchetari*, plină de iubiri zănatice, dantelate, de dueluri pentru păstrarea onoarei, de patimi regale și de cardinali vicleni, răutăcioși, spermatici... pe atunci mă îndrăgostisem de o studentă cu carnea albă, chiar gazda casei în care stam... o studentă la mate... avea un iubit... uneori îl aducea noaptea în camera ei mică, din față... și o auzeam, cu urechea lipită de ușa păcătoasă, da, deslușeam cum spune rugăciuni fără șir, mîngîioase... ciudate... pe atunci organizasem un birou de detectivi particulari... eu și colegul meu de bancă... țineam un jurnal cifrat, ne hazardam în

investigații periculoase, pînă în centrul orașului!... urmăream o fetiță subțire, brunetă, îmbrăcată în rochiță roșie... se numea „Acțiunea chibrit", fiindcă nimfeta era slabă... pe atunci eram obsedat de cracii albi, rotunzi, veșnic desculți... ai servitoarei Maria... îngrijea de vaca Lunaea și de porcul adus de la țară... pe atunci)... uite că nu mai știu să continui fraza... adaug niște iederi învolburate tandru, cîteva păpădii centrifuge, un beci inundat și un maidan... o pompă de la care aduceam apă cu găleata... o căsuță unde bănuiam că trăiește o femeie frumoasă și... cam mototolită de bărbați beți... păduchioasă dînsa...

* * *

Reîncep timid, fericit că pot ține încă în mînă, strîns cu cele trei degete ale rugăciunii, creionul moale, alunecător în blîndețea paginii de hîrtie albă... Neliniștit, voi căuta să scriu despre liniște... Despre clipa prezentă, izbindu-mi fața și pieptul, însîngerîndu-mi-le aprig, duios, neverosimil de fraged, de dur... și de binevoitor... Clipa obligatorie o voi însemna... intrarea repetată în povestea timpului, pe poarta asta îngustă... cît îmi mai e hărăzit... sau cît mai e de cucerit printr-o luptă neîntreruptă, istovitoare, tenace... Cumplită afacere e în roua tremurată-n vîrful ierbii, pe plasa țesută-ndesat de păianjeni răscopți, da, cumplită afacere e în rouă, prieteni, teribili prieteni... frați de portocală desfăcută-n felii mustoase, gustoase, mirositoare naiv și parșiv în nările lacome de vitejii, de isprăvi grozave în miezul unui basm de-a pururi neterminat... Și-am tăcut...

Apoi am șoptit cu multă, poate cu prea sîrguincioasă speranță : sgîrie-mi viața pe un cristal dilatat peste muchii, iubito, tu cea cu nume, cea fără nume... Și iar am tăcut... Fiindcă cuvintele se așezau încet-încet în rînduiala cuvenită a priceperii... Și-o să apară un alt îndrăgostit (îndrăzneț dumnealui !), la butonieră cu foaie de obligeană, înmănușat în pieliță de crin, murmurînd... Nici măcar nu-i om, e un înger... Neliniștit, voi încerca să scriu despre liniște... Ba nu ! Liniștit, voi încerca să scriu despre neliniște... Neliniștea permanentă, însoțitoarea amabilă, surîzătoare... dînsa, pătrunzătoarea în oase, în creieri... Este nevoie de îmblînzire și de popas statornic... Este trebuință de o nesfîrșită încredere... de o desfacere tămăduitoare, răbdătoare... De un cer și-un pămînt forfotit de-o devălmășie fermecătoare de îngeri și oameni... și iarăși de îngeri... și iarăși de oameni... și iarăși de îngeri...

Suplimentul de cultură, nr. 16, 12-18 martie 2005

Poștalioane, blazoane, bulioane...

Știu că într-o zi voi începe să urlu. Nimic, nici chiar rușinea sau penibilul nu mă vor putea opri. Presiunea stupidităților cotidiene, întîmplările imbecilizante, înghesuite, îndesate cu sete în creierul meu obosit, harababura ceasurilor ce-și încurcă limbile șiroind de saliva perlată printre orele aruncate de-a valma (numai cel al lui Eugen Ionescu arată, mereu, într-o fotografie, cinci fără cincisprezece-șaisprezece minute!), veșnicul țiuit în urechi, gustul ciudat din gura cu dinții înfipți inutil în gingiile umflate, petele negre, jucînd feste globilor dureroși ai ochilor, obrazul săpat migălos de eczeme, trunchiul și membrele dezarticulate în mișcări anevoioase, greoaie, buboase: totul duce decis, de neocolit, la o prăbușire derizorie, la un final de paiață tăvălită în făina de fragedă calitate a clipei. Încerc, iată!, mîndru, să o descriu!!! Oh, am avut în copilărie momente de fericire aproape epileptică. Miracole nimbate scurt, aure naive, pîlpîitoare, credința nebunească, puerilă, că voi dăinui întruna. Nu cunoșteam moartea, boala n-o bănuiam. Acum, dragă Absurdica, nu-s în stare decît să-mi

amintesc lucruri urîte, gafele enorme storcîndu-mi viaţa de bucurii... Nervii fac burtă ca frînghiile întinse între prăjini, la vreme de vînt şi de ploaie, toamna, în curţile periferiei. De ei atîrnă, îmbibate cu apă, puse la uscat, în văzul lumii, cearceafurile... Isteriile mizeriei le pipăi, pe îndelete, cu degetele de la picioare, prin tălpile ghetelor, găurite estetic, pe trotuarele vechiului, sfîntului, culturalului, cangrenatului nostru oraş, măreaţă capitală de judeţ. Iar în Podu Roş sau în Rîpa Galbenă presimt că voi înnebuni, din cauza denumirilor colorate violent... curînd... curînd... Iar în Tîrgul Cucului voi dansa de unul singur, spre înveselirea concetăţenilor urbei ! Încă puţin şi spectacolul zglobiu izbucneşte. Nu doresc să mai creez personaje cu zoologii monstruoase, botanici fine, geografii intime, istorii atroce... Şi nu uita, Absurdico : rîndurile acestea le-am caligrafiat cu un creion dreptunghiular de tîmplărie, cu grafitul lat şi unsuros, pe scînduri zgrunţuroase, negeluite, tăiate direct din arborii drepţi, înalţi, sevoşi, falnici. Hăis ! Cea ! Hăis ! Cea ! Conduc coropişniţa, copii ! ! !

* * *

Dis-de-dimineaţă, după ce mi-am expediat cu un şut nervos, aplicat elegant în noadă, valetul care-mi încurca şireturile portocalii cu ultimele acte de donaţie, conţinînd, împărţite cu compasul şi cu echerul, vastele domenii moştenite de la detectivul particular Arthur şi de la prietenul său de la ţară, J.O. da... în zori, catapultînd fermecătorul ipochimen (de fapt, o kaştoakă în travesti, cu mustăcioara trasă-n

funingini moi și nurii aplatizați cu o scîndurică de ulm strînsă în funii tăioase, de cînepă împletită cu sclipici pe toracele îngust, zvelt, de efeb)... da... după... mi-am privit mult timp sufletul în luciul vechii spade transmise din mamă-n fiu, de mii și mii de ani, de-a lungul crengilor arborelui ăluia... Curios! Încep să semăn cu: 1. gîndacul Samsa junior; 2. tatăl meu proxim, înscris de curînd de Bruno Schultz la pompieri; 3. Humpty-Dumpty; 4. o chestie de Miro; 5. Tom Sawyer și Huckleberry Finn; 6. Căpitanul Nemo; 7. Ubu descreierisit de propria-i Damă; 8. Hobbitul Bilbo Baggins; 9. Apollinaire șoptindu-i lui Lou: „De sînii tăi, fățarnici procurori/ Sînt pedepsit și condamnat la moarte/ Deși i-am pipăit de-atîtea ori/ Și i-am pupat pe fiecare-n parte...“; 10. zece efriți terfeliți... Așadar, afectuos, gîndindu-mă să-mi vînd tăbăcăria dărăpănată unui domn grăsuliu, cu guler tare și alb, tip ce îmi dă insistent tîrcoale financiare, vă îmbrățișez prelung coapsele ticăloase, neprețuita mea baroană! P.S.: nu uitați de poștalioane, blazoane, bulioane... clăbuci, bulbuci, buci... îngeri, plîngeri, răsfrîngeri... cururi, azururi, de-a pururi...

* * *

Dragul meu prieten Crocostîrc, iată-mă la o vîrstă și peste, izbit bine, la marea meserie, ciupit nemilos la măduvă de propriile-mi cuvinte cu plisc de diamant, luat la rost pe îndelete de sufletul pleoștit de fel de fel de rondele... hai să le spunem pe cinstite... sofale, comode... Ce-mi reproșezi întruna, iubitul meu Broscobou? Că nu le pocnesc net și cu sete înțelesul?

Că nu trîntesc prompt cu vorba în floarea lată a cuiului : să intre, dom'le !, ce naiba !, drastic în scîndurice ? Stau așa, buștean insomniac, scumpul meu Bombalău... Mă perpelesc printre litere delicate, prea delicate... și frivole... La dracu' cu apatia, îmi șoptesc în barba rasă ! Zbîrnîi de nervi, creierii mi-s macerați de gînduri pline de sînge coclit, neuronii avizi de explozii fine. Nimeni și nimic nu-mi va ierta trupul și mințile, vechiul meu Șobolan de Cîmp. Trăiesc în folosul descîlcirii întortochiatelor iederi fermecătoare, plante rozîndu-ne viața frumos, dezastruos, definitiv.

Suplimentul de cultură, nr. 17, 19-25 martie 2005

Camera albă

În noaptea de 11 spre 12 iulie, 2004, l-am visat, pentru prima oară, după ce a murit, pe Mihai Ursachi. Era viu ! Avea fața foarte albă. Căuta să mă convingă că, fiind supuși aceluiași test (o să vă spun care), dacă doream să-l ajut, trebuia să par, să îi fac pe ceilalți să creadă că mă aflu pe ultima sută de metri… că nu mai pot scrie… că de abia mai tîrîi cuvintele… și cînd reușesc, în sfîrșit, să încheg ceva, textul să fie cît mai incoerent… mai dezlînat… mai greu de priceput… cu dezacorduri gramaticale… cu expresii vulgare… cu repetiții neglijente, nedorite… un soi de limbaj de aurolac handicapat… de rocker drogat cu „iarbă“… dezlănțuit, violent, cumva dement… urlînd, bolborosind, sărind prin casă în ritmul sincopat, asurzitor al consoanelor delabrate și al vocalelor pure, rupte din carnea informă, sîngerîndă… a frazei ajunse un morman de viscere hidoase și oase frînte, de nervi vineți, scîrboși, flasci, de vene și artere golite, dezumflate de fluxul lichidului ajuns acum murdar, mucilaginos, cleios… să alunec în fleașca întinsă pe podelele, să cad ca un om beat, voma mea să se adauge luxurii imunde a gunoaielor

iscate în jur… Pe scurt: ca dînsul să supraviețuiască, să mai fie îngrijit, să mai fie bibilit de o familie ce-l luase (ca și pe mine, ca probă-martor!) în custodie… ca să mai aibă parte de un final de viață liniștit, trebuia ca și eu, în cealaltă cameră, în semn de solidaritate, confratizînd astfel… era neapărat nevoie să dau semne de neputință acută, să încurc sensurile, să produc versuri ininteligibile, să sparg strofa aiurea, fără nici o grație, să încîlcesc semnificațiile ca pe niște sfori enervante, cu noduri vechi și nefolositoare… să rătăcesc haihui pe la periferiile orașului, însoțit de garagața aia cu ochi verzi, veșnic exaltată și cam dili! Asta căuta să-mi explice, în camera albă de alături, camera lui, aidoma cu a mea, tot albă, așijderea în arhitectură și mobilier, deosebit fiind doar cuplul de bătrînei ce ne îngrijea… Eu tocmai pusesem la punct niște „materiale", le arătasem gazdelor mele, mă lăudasem cu „valoarea" lor… O, îmi reproșa Mișu, nu-i bine așa, ia exemplul meu, am „stricat" anume, le-am scris cît mai stîngaci poeziile astea… și-mi provoci și mie rău… n-o să mai aibă treabă cu mine ăștia dacă le par complet sănătos… În logica visului, eu eram folosit ca să-l salvez pe el, să-i creez o bătrînețe fericită, la adăpost de porcării materiale, de munci și eforturi inutile… Comportîndu-mă anapoda, verificam imposibilitatea noastră de a mai cărăbăni dovleacul, ne cocoloșeam bătrînețile în cîrpe, ne durea în cot de ce se întîmplă în jur… continuam să trăim din propria osînză, ca urșii în hibernare… care își sug labele pline de găsime, prin somn, și mai depășesc o iarnă feroce, o scot la capăt,

ascunși în văgăunele lor calde? Numai că eu uitasem de chestia cu trestia și mă lăudam cu performanțele mele amabililor ocrotitori! Am discutat îndelung cu Mișu, se plimba ușor aplecat, obosit, bucuros că-și „fentase" încă o dată observatorii darnici… mi-am recunoscut greșeala, am reintrat în odaia mea albă, de martor… și m-am trezit speriat… Ceasul arăta ora patru dimineața… Ca niciodată, am rostit *Tatăl Nostru* cu glas tare, am deschis geamul, am dat radioul la maximum, am zbughit-o în bucătărie să-mi clocotesc ibricul cu cafea „Strong and stimulating"! Mi-am dat seama că, în sfîrșit, puteam scrie în voie despre Mihai Ursachi!!! Mi-o cerea chiar el, îmi lansase un semnal… gata!… liber, voios, încredințat că voi muri la rîndu-mi, începeam să-mi amintesc… să combin visul recent cu realitatea fanată, pierdută, regăsită, iar pierdută… Se cuvenea să rezist ca probă-martor… el, în camera lui albă de sub pămînt, din aer… eu, în camera mea albă de pe Cuza Vodă… Niciodată nu m-am simțit mai folositor!

Suplimentul de cultură,
nr. 18, 26 martie – 1 aprilie 2005

Legitimați de țipurituri tricolotarde

Se cățărau unii peste alții, fiecare vroia să ajungă în vîrf, mușuroiul fremătător își schimba țuguiul cît ai mișca pavilioanele urechilor (clipitul se demodase, pupilele rămîneau permanent descoperite, umectarea corneei fiind considerată sentimentaloidă, se purta globul ocular fix, dur, bombat, rece către plus și minus infinit). Tăbărau în neștire, nevlăguiți de îndoieli, legitimați de țipurituri tricolotarde, stupite-n vag sau în concret, pînă la delir. Se înciorchinau, boabe enorme, în struguri animali, așa, numai ca să-i zdrobească tandru teascul nației, dintr-o necesitate băloasă, avidă de aer tulburel și pastram cu mămăliguță ondulată, fierbinte în cugete, aromată bărbătește în simțiri. Umileau locvace pe ceilalți, umileau din plăcerea pură, purpurie, a înjurăturii grase, gustoase ca jumara. Trăiau beția de-a încinge clipa, sorbindu-i, scurt, măduva dulce, golind țeava osului bogat, pupat apoi drept fluier dalb pe plaiuri berbecale. Debandadele, prelungite noaptea de coșmărele, uitucul Freud nemaitransformînd realitatea în broderii, mă macinau totuși la creieri. Noroc că-mi

cumpărasem din timp cuie de mărimi varii și-un ciocan de platină, cu coada îndemînoasă. Nepridi-dind să descriu amănunțit, luam tărăboaile coti-diene (rețeta o găsisem în *Manualul tîmplarului fericit* !) și le băteam pe scînduri solide, late, pe urmă le stivuiam, spre a le folosi mai tîrziu, în magazia magnifică din spatele casei. Și așteptam încrezător, spiralat în sine, ca orice escargot de formula 1, curba propice țîșnirii. Iar soarele exploda, pneu antidera-pant, în fiece clipă, pe cer și în țeastă.

* * *

Orice lectură trebuie să fie adecvată textului. Nu putem citi țepeni cuvintele ce urmează. E nevoie de multă maleabilitate zglobie și-o mimică forfotind de figurici : „Puțin timp după intrarea în parc, cotind brusc pe aleea presărată fin cu cranii de pitulice, printre crinii uriași, în corola cărora vulturi domesti-ciți își alcătuiseră cuiburi zgomotoidoase, Consuela privi neliniștită în jur, timiduță, dar dîrză-n stînje-neala-i fiziologicaldă, portocalină. Era o după-amiază involuntară de sîmbătă. Se refugie năvalnic în spatele unui rug veșted de zmeură (Rubin ?, Viking ?, Magnum Bonum ?, Superlativ ?, Falstaff ?) sau de mure les-biene (Lucreția ?) și, ridicîndu-și cu grațiozitate și atenție distributivă (marchiză balmascată în croito-reasă lacrimogenitală) poalele ucigașe ale rochiei de catifea vișinie, iriză anotimpul într-un curcubeu divin, căzut în iarbă în stropi gălăgiandri, sferule parfumate, rouă a vieții secrete, cîntec intim, lumi-nat rece de raze exacte, trase cu echerul de nikel

inoxidabil. Concentrată, rămînînd încă o secundă cu picioarele-i prelungi ușor distanțate-n unghi ascuțit (laudă geometriei plane și în spațiu!), ascultîndu-și parcă trupul clocotind de viscere fierbinți (laudă atlaselor de anatomie umană!), colțul buzelor ei pline de carne curbată se ridicară într-un surîs grandios, universal... Consuela și-l acoperi, hocus-pocus!, c-o dantelă subțire, transparentă, ruptă din mîneca bufantă a veșmîntului. Sechestru pe fluturi, pe corăbii? Dezolațiune! Atunci apăru, ca-ntotdeauna, Făt-Frumos din Athanor, zmulse frageda botniță cu zvîcul biciuștii alchimice, o zvîrli pe marginea șezlongului etern... Turgorul clipei crescu. Gura Consuelei plutea, eliberată de corp, spre dînsul...". Morala: Cititorule, cuiul bătut în stîlpul de telegraf, cu fruntea, de însuși bombalăul Flaub, în cinstea întîmplărilor viitoare, va rugini de rușine... Sper că s-a înțeles: lectura se face de-a dura!!!

Suplimentul de cultură, nr. 19, 2-8 aprilie 2005

Îngerul mototolit

Mă mișc stîngaci, hainele atîrnă aiurea pe mine, transpir artezian și mi se pare (ba sînt chiar sigur!) că am pantofii murdari, scîlciați, prăfuiți; scame batjocoritoare îmi atîrnă de manșetele hainei, pantalonilor, de coate… basca e-o bazaconie terfoasă, nimb bășcălios de înger priponit la conovăț, cu strășnicie, de pămînt. Lectura-i împleticită în franjuri jalnici de plictis: las baltă „cititura“ și plec neras, ca din pușcoci, la periferia orașului, pe străzile înguste, în pantă, cu case mici în curți largi, cu femei superbe, spălînd laborios rufele colorate strident în lighene generoase, emailate… periferii tandre cu cîini și pisici doborîte de lene în pudra mîzgoasă de lîngă zidurile macerate de ploi la cărămida moale… sau trîntite voluptuos pe acoperișurile de cotețe de scîndură umflată, putredă, verzuie… Zăresc din nou cișmelele, eternele cișmele… și iar mă tulbură veșnicul picurat pe cîte o piatră scobită de-atîta insistență apoasă. Dar nu găsesc ritmul, vechiul ritm, pur, lipsit de cuvinte, așteptînd să fie umplut de ele… și nimic nu se transformă în versuri ca înainte. Nu reușesc să-mi îndulcesc suferința, n-o pot îmbiba,

împăna… lucrînd-o, șlefuind-o frumos… rămîne ascuțită, reală, la suprafața obiectelor. Mașinăria de transformat litere în curcubeie s-a defectat?

* * *

Și, iată, apare un înger de tranziție, de tăvăleală-n fulgi mototoliți, cu nimbul tuns de dulcea-i strălucire, pîlpîind strîmb, lampant; se umflă brusc în aerul străpezit de lumina rece, zbate o aripă, o fîlfîie flenduros pe cealaltă, mă pocnește în ochii zemoși, de-mi duduie creierii în țeastă ca trenu-n tunel, și-mi zice c-o lăcomie verbală strofocată-n imprecații, muiată nițel și-n oblojeli picante, săltîndu-și vocea subțiatică, coborîndu-și-o apoi în îngroșări răgușite, mă probozește, își scapă sfințenia în sudalmă lată, mă și-alintă uneori, îmi unge gîndurile negre cu povidlă de prune și unt bleu, îmi scarpină eczema nemărturisită, turtește-o deznădejde, două, potrivește în lopățele fracturile afective… Și tam-nesam, iarăși ghionturi, izbaiuri, bălăceli cu călcîiul în intimitatea inimii (vai de cele patru camere de taină și sînge cald…), iarăși reproșuri, insulte înșurubate-n încheieturile mîinilor, în carnea sufletului…

* * *

Bă, țipă deodată îngerul mototolit, bagă-ți mințile în căpățîna aia a ta de zahăr cubic și fă-le ghem împletit de chestii în trestii. Și mai slăbește-mă, fii poet la tine-n odaia ta, nu umbla ca orbețul, ca musca prin cetate, nu vicia c-o figură echivocă urbea culturii. Îmbobocește-ți memoria. Descotcodăcește-ți

cugetul. A se scuti, urlă demenţial îngerul mototolit, a se scuti de smiorcăieli lila, de văicăreli de feleoşteoc clăbucărit în balegă de pitulice, de bibilice… La baie, bă, la baie!!! Spulberă-ţi sensibilitatea în trei sute şaizeci şi cinci de bucăţele civice. Ba o iei înaintea boului, ba rămîi în urma cozii, ba te-aşezi, mulţumit nevoie-mare, de-a-mboulea. Cînd în plus, cînd în minus, te-nmulţeşti, te-mpărţeşti, astîmpără-te, încreţeşti spaţiul degeaba. Fraiere-confraiere, frecuş de-albuş în gălbenuş, dizolvi motanii în melancolii lascive, dezolezi cetăţenii serioşi şi pruzi, cetăţencele tulburătoare-n compasul cracilor peronali, asasini… dereglezi ritmul naţiunii! Cui ce-i pasă de ţărţămuri, de giumbuşlucuri a la bala portocala, de titirezuri cu suspin. Jelui-te lu' tactu (a! n-ai tată!!!), lu' maică-ta (a! n-ai mamă!!!)… că-i fi fiind orfelin acuşica, tălică… iote domn'e! ce mazagazdron duios!? Bine-bine, înfiorează-ţi Iubita Ideală la maţul subţire al simţirii. Desfundă-ţi acordeonul de trei metri şi cîntă-i amarnic, aiurea-n tramvai, ştii tu… ca la margine de rai…

Suplimentul de cultură, nr. 20, 9-15 aprilie 2005

Improvizații pentru Johnny Răducanu

Caţă frunzoasă şi şerpuitoare, falnică bîrfă a vechilor ziduri, iedera născocea hîrjoane istorice, năvăliri vegetale, zîzanii cu franj, chilipiruri de izuri şi patimi ţicnite, umezeli deşucheate, cîrtea alegră pe muchii de turnuri celebre, în crenelul cărora se obrăzniceau smerit, rozbombaţi de aşteptare, umflaţi cu pompa de suspine, sînii burgunzi, muribunzi, ai Iubitei Cu Pielea Albă. (Bună pizdineaţa, adorato!) Dîrdîiam de emoţii, departe, peste mirări şi întrebări fără răspuns, în zorii uzaţi ai unei ţări cu fluturii scopiţi, nemaibătînd duios darabana în aerul rar, scorţos de scrobeală, obijduind flori rămuroase cu biciuşca, dezamăgind amoruri cusute pervers cu aţă gris-perle, desfigurînd, oh, peisajul romantic al sufletelor noastre colorate viclean de pictori mai breji decît îngerii groşi, burduhănoşi, porcoşi, răsuflaţi, doborîţi, daţi de-a dura, de-a berbeleacul, încă duhnind a fruct opărit, izgoniţi cu tam-tam din raiul de baştină. Melcii lipiţi cu ardoare pe pereţi, timbraţi pe scrisori cu fiori iliciţi, turtiţi cu emfază pe dovlecii transparenţi, lîngă vrejuri sculate naiv, ne făceau... ne

transfigurau... și molîi, și sublimi, și rotunzi în lumina severă de-amiază. Dar asta nu era totul! Apăreau mocofanii, țurlanii, gliganii, cărăușii, întemeitorii, groparii!!! Baloturi de turbă, chirpici bîlbîiți, stive de rîme putride, schelete ușoare de crin, butoaie cu doagele-n lepră, pietre de moară și de ficat, stupi degerați, traverse mustoase, burlane fatale înghesuiau ei, mocofanii, țurlanii, gliganii, pîrțanii, cărăușii, căcănarii, întemeitorii, groparii (pe cel principal îl chema Narcis!), clădeau, închegau în mortare, voioși și fuduli, și dilii, trăgînd cîte o dușcă de moare de varză, cîte un gît de păcură, de zer, de apă subțire de var, sorbind dintr-o baltă de-azur, uriașă, chiar visul!, păpînd papanașul final... și atroce... Și-acum tangou: „Viața e un leuștean de fericire...".

* * *

Poetul cu dinții de tablă recită: 1. Dacă aș putea să țin ochii închiși. Să văd, sub pleoapele trandafirii, mari femei blînde, lăbărțîndu-se cu toată carnea lor albă și leneșă peste hemisferele mele cerebrale, ocupîndu-le cu fesele lor lacome cu altfel de gînduri, mai bogate în patimi obscure, mai crude-n dorinți, năruite-n memoria-mi grea. 2. Cît de nepriceput mă simt. Nici a bate un cui într-un lemn de esență tare (chiar moale!) nu știu! Nici să așez un taburet pătrat în mijlocul bucătăriei de vară. Nici să ferocizez o tomată virgină-n felii: în plan transversal, în plan frontal, în plan sagital!! Nici să înalț, apucînd cu furie toarta, găleata plină cu laptele proaspăt muls din vacă, în aerul nimicit de rușine al înserării. Ușa

cu cheia de mult am uitat a o scotoci la bijboc. A încuia și a descuia o casă a devenit pentru mine un lucru misterios, o taină cunoscută doar de broasca domestică a clipei, o splendoare nebănuită de țurțurii minții! 3. Zguduit, ca de o criză de friguri galbene, în colonii pierdute în spațiu, de sunetul cești de cafea, atunci cînd o ating cu ochiul, cu nara, cu degetul, cu buza, în veranda pustie, ocrotit totuși (plasele bălțate de paingăn, de fire zglobii, fugite, pe-ascuns, de sub poale, din lungii ciorapi de mătase de damă capricioasă!) împotriva țînțarilor viitori, ce mi-ar da, încă și încă, fierbinți-eli sinilii... 4. Corăbii! Dar pînzele puternice le ridicau alții. Numai cîrma era, între sînii tăi zdraveni, strașnic, homeric înfiptă, da, între sînii tăi autoritari și lucizi! 5. Un fluture fix îmi apasă umărul drept. Un crin îmi sprijină obrazul de aceeași parte. Mîna mi-o poartă lumina de-afară, sosită orizontal, din nouri denși. Iar Tatăl citește cărți groase, zoioase de Alexandre Dumas-fiul!!! 6. Rouă carcinomatosă, conflagrații de franjuri!!! 7. Iubita mlădie, subțire, cu subsuorile pletoase pîn'la pămînt, mi-a șoptit: fă-mă morișcuță-n zori de vreo trei-patru-cinci ori. Iubita gigantă, Europă răpită de cercefuri băltite-n sudori parfumate, m-a gîlgîit împreună cu vinul scurs spre nombril: face-m-ai morișcă-n burg, uriașă, de amurg...

Suplimentul de cultură, nr. 21, 16-22 aprilie 2005

Dincolo de „marfă“ și de „nașpa“...

De zeci de ani (eram să zic „de sute de ani“ ! ; memoria îmi joacă feste ! ! !) scriu cu pixul. Pasta, lipăitul asemănător melcilor pe foaia de brusture zgrunțuros, subțirimea liniei literei, rapiditatea cu care poți schimba instrumentul (îl arunci, iei altul de alături ; cu stiloul e mai complicat : trebuie să-l umpli mereu, cauți călimara preferată, o mai și verși, sau o găsești uscată, goală, sau o afli cu un mîl albastru-n ea de-ți vine să-i înghiți dopul și să-i rupi eticheta cu dinții !), înfundarea în hîrtie ca într-un cearceaf proaspăt, afînat spre plăcere și tolonire deplină (cerneala îmbibă țesutul, nu se reliefează-n șolduri deasupra paginii)... pe un pat, à la Boucher !, cuvîntul avînd sîni evidenți, buricul întrebării fiind scobit ca lumea... Ce mai tura-vura, pixul deține deliciile lui, m-aș hazarda chiar să spun : desfrîul lui...

* * *

Va fi o dimineață cu mari țăndări de cristal înfipte în pieptul plăpînd al aerului. Vei citi, vei scrie, alintat viclean la corcodușă de muzele necesității, ale

hazardului năbădăios și fistichiu, de farmecul necruțătoarelor coperți tehnicolore, lucioase, violente... În ultimă înțelegere cu îngerii, vei rezista plin de aplomb pe meterezele brumate dibaci. Drumul se lungește, oricum, dincolo de unde ai fi dorit să-ți păstrezi sufletul, mintea, carnea, nevătămate. Borderourile, legate-n piele de arțar bătrîn, se vor umple : coloane mărșăluind dens calcule păguboase, dezastre bancare intergalactice, veșnice găuri negre în bugetul macrocasnic. Dar cifra finală te va despăgubi de toate rîmele cu dinți încîlciți, de toți șopîrlangii și portăreii vraiștei cotidiene. Miliarde de miliarde de secunde-s învăpăiate în lectura străbunicului Montaigne, tom desfăcut dulce, nu cu mîinile, ci cu fine ustensile cerești : raze și curcubeie prelinse din norii bolnavi de nuanțe și melancolie apoasă. Nicidecum o speranță oarbă te va călăuzi. Ochii, larg deschiși, chiar răniți, suportînd corpuri străine pe retină, spălați de pînze de lacrimi sărate... pasul alegru, virtutea flamurilor pe turnuri țuguiate de-un destin sever : iată izbînda ta de cititor-scriitor încăpățînat în reverie, dedat la grușence babane, piroști untoase și emme flambate à la bombalăul Flaub ! Brusc, vei avea un trecut ! Amintirile prind floare crudă. Coropișniți bleu trec lin. Omida fluieră pe-o frunză mov...

* * *

Intrăm prin lectură în universul unei cărți ? Credința mea intimă este că, dimpotrivă, personajele cărților răsflocite cu patimă pătrund în spațiul nostru șmirgheluit savant și integru pînă la străvezime.

Robinson Crusoe, aparent cel mai izolat dovleac, e locuitorul răsfăţat de cîteva sute de ani, al miliardelor de suflete. Iar insula pustie e vizitată doar din cînd în cînd, în amintirea lui Daniel Defoe, de mine, de tine, de Absurdica, aşa, de nişte sentimentali niţel snobi, de nişte zăpăuci nostalgici... Pe de altă parcelă, nu numai viaţa noastră fascinează „eroii“ şi „eroinele“, făcîndu-i să-şi lase baltă locul paginii natale, ci şi posibilitatea formidabilă de a se întîlni, pe un teritoriu destul de freudist, neţărmurit, fără pari şi leaţuri subţirele, cu altele, cu „toate“. Cititorul ideal ar fi, din punctul şi virgula lor de vedere şi olfacţie inocentă, cel în visarea căruia orice „apropiere“ e realizabilă. Revenind la Robinson : nu-i normal ca dînsul să-şi caute femeia cu pielea cea mai albă din lume, menită lui cu adevărat ? În romanul restrictiv i se bagă pe gît una în finalul volumului, fără a se prea ţine seama de „pretenţiile“ lui Robi, că poate că le are, nu ?, e om şi dînsul, ce naiba ! Cine ştie : Gruşenka, Milady, Justine, nevasta (că n-o fi foc !) lui Samuel Pepys, Abicia cea veşnic ascunsă şi înrourată, cu vaci la creier, chiar Julieta, da, una din ele, sigur l-ar fi făcut mult mai fericit, mai potolit sexual decît soţia adusă cu forţa în text. Iar Julieta, scăpată de ferocele Shakespeare, nu i-ar fi preferat pe zdravenii, potenţii fraţi Jderi, iubitului Romeo ? Personajele se salvează de plictiseala (uneori milenară !) de a-şi repeta aceleaşi frămîntări carnale, aceleaşi sentimente subţiate de creatori severi şi cîrciobari. Ele caută Cititorul cu disperare, acea zare atotcuprinzătoare, defularea infinită, splendidă...

Dar el, Cititorul, își poate asuma această răspundere de dincolo de bine și de rău... de „marfă“ și de „nașpa“? Bau-Bau!!!

Suplimentul de cultură, nr. 22, 23-29 aprilie 2005

Fiica Generalului

Erai Fiica Generalului! Și pentru asta am studiat pe brînci Lexiconul militar, am strigat: Uraaaaaaaaaaaaaaa! Și am început să scriu, să sap tranșee, să arunc grenade de marmeladă, să ies la atacuri nocturne corp la corp!!!

* * *

Corăbiile din penar. Incestuoși în placenta cleioasă a clipei, strîns lipiți unul de altul, soră și frate, surîzînd la amintirea parfumatei morule, blastule, plutind, fericiți acum, într-un verzui lichid amniotic, clipocitor, unduit de voaluri calde și sărate, izbiți în țărmul moale de carne, bîjbîind spre lumină, către soarele mare și blînd, cu raze subțiri (țiuite-n viteze, zbicite de ecuații celebre!), astru bulionard, el însuși încarcerat pe veci în fragezi genuni de carbid: asta eram! Foetuși amorezați vascular, visînd, străvezii, șepticolori, strîmtori mirifice, intimități catifelate-n Dardanele anatomice, locuri de dragoste și de lepădare suavă de sînge, prin care să ieșim violent la viață, descoperind continentul rumen de aer, cel cu plante și animale plimbate pe scoarța fină a pămîntului:

eram ! Plăpînde bucăți de heruv, nimburi turtite, ovale, zdrențuite bezmetic în ghearele și pliscul zgripțorului, înfulecate de gura tandră a leului, înecați în polenul gras, solidificat, untos, al unui crin cît turnul : eram ! Și-n preajmă-ne : bălți de cristal, bisturie de smirnă, o greoaie aparatură de anesteziat fluturi langhizi. Să fim optimopși, fructidori, băi, Fiica Generalului ! ! ! Uraaaaaaaaaaaaaa !

* * *

Clipa cea lentă. Atunci am înțeles ! Crinii se dilatau, deveneau, din corole pricăjite, magazii atotîncăpătoare, ticsite metodic, în șiruri clădite unele peste altele, cu saci de parfum, cu lădițe de gloanțe. Meșteșugurile fluturilor (simbriași de rînd, mercenari de lux) se vădeau, zbînțuite-n culori descleiate, în lumina amiezii : măsurau distanțe pierdute-n milimetri mincinoși, controlau unghiuri obtuze de garduri cu pari paralitici, verificau trunchiuri transparente de con, survolau chilii de scuipat, evaluau convulsiile razelor în aerul meritoriu. Era timp de gîndit la un ciob de sticlă vînătă de sifon spart – ambiția vreunui nemulțumit de bulele gazoase ce-i forfoteau, viclene, paharul aburit princiar. Se prelingeau vremuri de cugetat la guițatul zglobiu de zarnacadea, fenomen neconsemnat în botanici, zoologii, patologii echivoc-umane. Trebuia biruită sfiala față de motani, discutată serios laba galvanoscopică de broască fără de mătase. Și-ncet-încet, reușeai să numeri firele de iarbă, conturate c-o precizie halucinantă-n văzduh, departe de spații, deodată, infinite. Stîlpii de telegraf

tremurau de emoţii cilindrice, sîrmele lor împleteau electric ştiri brusturoase, morţi şi surîsuri poştale, adevăruri zbîrnîite-n măduva spinării. Colaboram cu fîntîni, parte cu parte : ghizd, cumpănă, ciutură înalbăstrită de buzele tale, Fiică a Generalului, lichidul rece din abisul domestic. Dezrobeam cristale de umbre nimfomane. Biruiam contrabandele de muşeţel de la graniţele şanţurilor strecurate primejdios de-a lungul drumurilor de ţară. Da, neuronii ne îngăduiau să supravieţuim imploziilor de zefiri. Trăiam în continuare, ha-ha-ha, va urma ! Căci eronat se pălăvrăgise că despică : dălţile-s astringente ! ! !

* * *

Erai Fiica Generalului ! Şi pentru asta am studiat pe brînci Lexiconul militar, am strigat : Uraaaaaaaaaaaaaaaa ! Şi n-am mai scris nimic, ci te-am cucerit dantelă cu dantelă ! ! ! (Ceea ce se va vedea !)

Suplimentul de cultură, nr. 23, 30 aprilie – 6 mai 2005

Trebuia să transcriu...

Dormeam din ce în ce mai puțin, mai subțire, cam trei ore din douăzeci și patru. Degetele îmi erau mînjite de o cerneală crudă, acidă, pătrunsă, încet-încet, pînă la os, pînă la viscere, îndurerîndu-mi dorința de a le împreuna în rugăciuni laice, scurte, disperate... Adunam cuvintele, cu suspin și mirare că mai există, că mai exist... că reușesc, iată!, să mai trăiesc o zi, o săptămînă, Doamne!, incredibil, încă o lună, ohoho... încă un an!!! Viața mea fusese vîndută unei patimi trufașe, chinuitoare: să scriu, să încheg rapoarte sumare, dar exacte, despre Îngeri! Cît de perfid mă bălăceam în gîndul că tocmai diavolul plătea cu bani grei timpul ăsta schingiuit de nesomn, hrănit cu pîine neagră și cafea amară, fără zahăr, timp îmbîcsit cu fel de fel de medicamente exotice... Însemnam sîrguincios amănuntele secundei, furișat oriunde simțeam că se întîmplă miracole, vor țîșni flaute, se vor dărîma lemnării putrede cu geamuri apăsate pe dinăuntru de sînii femeilor curioase să afle ce și cum mai e pe afară. Mă întorceam istovit la călimara cu pereții groși, de sticlă rece, umpleam rezervorul de cauciuc al stiloului chinezesc, mîngîindu-i cu gingășie pompa umflată setos. De

mult nu mă mai spălam. Peste cerneala uscată se încleia deja alta proaspătă. Căpătasem un fel de mănuși sinilii. Și continuam, continuam, șoptindu-mi nedumeririle, înnobilîndu-mi tristețea în litere caligrafiate pe foi veline. Îngerii nu erau pretenționși, nu doreau marea cu sarea, nici lacul cu caimacul, nu... ci izvorul rotund, neclintit, cu prundul răspîndit lin, artistic, cu niscaiva nuferi orbitori plutindu-i pe suprafața netedă, lucioasă... Slujbaș conștiincios, scrib vrednic, încovoiat veșnic peste registrele largi, cu mii de rubrici orizontale, verticale, ba și de-a curmezișul filei, spre zăpăcire și umilință adîncă, lucram nepotolit de nimic, roboteam epuizat, scăldat în sudori fierbinți – valuri leșioase ce-mi opăreau pielea, mi-o jupuiau; carnea sîngerîndă se freca, sub hainele mincinoase, se măcina... urma să-mi ascund scheletul de neliniștea celorlalți, să viețuiesc pudic, aparent vioi, în mijlocul urbei împodobite cu sărbători... Urechile îmi erau înfundate, căptușite cu cîlți de ceară mov, ochii extenuați lăcrimau vernil, nările se lărgiseră păros, gura rătăcea, buimacă, știrbă, pe-o față bolborosită, cu buzele mototol... Ridurile își dezarmonizau rafinamentul vechimii austere sau, hm!, destrăbălate... se întretăiau aiurea, nemaisemnificînd decît debandadă și delir. Și-atunci? Căzneam întruna, nu mă interesa finalul, eventuala prăbușire, ziua de adio, ora fatală, clipa cu hai la groapa cu furnici, elegia cu pa și pusi... Mă angajasem, mă prinseseră în evidență, cu nume, prenume, locul nașterii, renașterii, data părăsirii lichidului amniotic, călduț, paradisiac... cu tata, mama, căsătorit, necăsătorit, copii,

păpădii, fluturi, melci... De fapt, presupunerile, zvonurile, lăbărțările se înmulțiseră enorm. Ditamai raftul cu volume cartonate țeapăn deținea orice: zidul de bolovani de rîu, bătut de lumină, împrejmuindu-mi copilăria pierdută pe malul Nistrului, alipită imensului necunoscut... cantonul de la Merișani, cafeneaua (unde se juca biliard!) din Curtea de Argeș, pavilioanele C.F.R. din Ciceu, halta din Belcești, casa dărăpănată din Iași, de pe Socola, altă casă, în centru, cu o curte interioară, castan, vînzători de butelii, prostituate pentru soldați (una avea un picior de lemn și era foarte căutată!), domni, doamne în capoate lucioase, fîlfîind desfăcute de emoție, în taioare pocnind de șoldărăria profesorală și de sîni în cămăși de forță... sutiene blindate, încopciate ermetic... gașca teatrului, iubirile dezastruoase... adolescența, sala de anatomie cu cadavrele injectate cu formol, îmbolnăvirea netrebnică, sanatoriul Bîrnova, rezerva în care se murea, barbara bronhoscopie (îmblînzită perfid de cocainizarea laringelui), iarăși facultatea, rușinea imensă a poeziei, Dolhasca (raiul maturizării!), din nou Iași, Tamara, Tamara, Tamara... fleoșc și de la capăt, copiii!!! Deodată mi se opri respirația! Îngerii înfășurați în nimburi și pene, cei cărora le satisfăceam pofta de secrete picante, de bîrfe dulci, de trucuri terciuite fin... ei, vizibilii, brusc invizibilii, ei, ei îmi impuneau, mă împingeau să deschid cărțile autorilor uriași și să copii... să copii... să copii... Străduința mea creatoare fusese zădarnică. Nimerit se cuvenea doar să transcriu...

Suplimentul de cultură, nr. 24, 7-13 mai 2005

Insula s-ar numi Poezie

Să ne închipuim, ce ne costă?, că Robinson Crusoe, pe lîngă obiectele și haleala salvate de pe epavă (plus Biblia din care, de altfel, n-a „lecturat" decît o spuză de cuvinte în 28 de ani, și atunci întîmplător!), ar fi avut și o serie de mari autori, în Pleiade, așa, cam o duzină: Cehov, Dostoievski, Proust, Kafka, Baudelaire, Tolstoi, Stendhal, Flaubert, Balzac, Sade, Mann, Faulkner... Și, în loc de Vineri, să fi descoperit o Duminică încîntătoare, goală-pușcă, pură, inocent--impudică în mișcările-i amînate, leneșe, duioase... cu sînii veșnic bombați în spațiu, oferind pe o tăviță invizibilă un sfîrc erectil, cafeniu, gros, buburuzat... rotind agale, în neștire de religii și griji, toată ziulica, din șolduri prin preajma lui, îmbrobonată de emoție... El, cu niște ochelari încropiți de hazard (de ce nu?), ar fi citit pe îndelete, trîntit în hamac, Proust. Ea i-ar fi muls liniștitor, senzual, cu aluzii șirete, șiroind, laptele sălciu în șiștarul scobit dintr-un dovleac imens, caprele detracate, stînd divin pe vine, prezentînd absolutului o priveliște savuros-zemoasă. Pururi uimiți de dragostea lor durdulie, fragezi, spontani, nestînjeniți de nimic, nutriți de nemaipomenitele

întîmplări din volumele cu foiţe subţiri, iubindu-se sălbatic în colţuri intime de pădure, pe plajele cu nisip fin, printre papagali făcîndu-le copilăroşi galerie şi printre ţestoase ocolindu-i silenţios sau, uneori, din dulce fantezie, chiar peste ele, lustruindu-le voioşi carapacele vechi de veacuri... El i-ar fi recitat deseori, naiv, entuziast, fragmente din *Idiotul*. Neuitînd *Carnetele*! Ea şi-ar fi scărpinat delicios subsuoara încîlcită într-o hălăciugă inextricabilă, cam nespălată (lui Robi, un rafinat al nării dilatate, plăcîndu-i izurile iuţi!), ar fi căscat adînc, excitant, pînă-n amigdalele uşor inflamate, cu mici clefăituri cochete şi arteziene minuscule de salivă, s-ar fi gîndit că Gruşenka e un fel de iapă slavă şi că în Nastasia Filippovna a dat strechea. Desigur, dînşii ar fi refuzat ferm să fie salvaţi de pe insulă. Calm, lux şi voluptate. Robi i-ar fi aplicat Duminicii, dacă s-ar fi foit prea insistent, oarecum insolentă, pălmuţe tandre pe fesele-i mirobolante... gest primit cu lirice chiuituri promiţătoare... i-ar fi cerut să-i clocotească ceaiuri tari, de mentă şi mătasea-broaştei, într-un ceaun uriaş. Duminica ar fi rîs nesfîrşit, cristalin, vrăjitorind esenţele... Insula s-ar fi numit Poezie.

* * *

De din zori încercam magistral drujba, în groasele trunchiuri de stejar stivuite pe-o latură a curţii, în cioatele cu fibra de platină, precum mîngîi precaut un violoncel, o vioară, un acordeon, o chitară, o muzicuţă cu butoane. Erai atît frumoasă! Trezeam cînipiştea, iniştea, păpuşoaiele, zăvoiul, pădurea ocolului

silvic în cinstea ta! O, melodrama împărtășită de întreaga suflare fragedă și comunală; izvor proaspăt de sudalme elogioase țîșnind din bojocii arși de mahorcă și samahoncă ai bunilor gospodari întru preamărirea vieții tale fermecătoare! Apariție și dispariție de teleleică, în plină zi, pe drumeagurile veșnic scîrțîite de care. Matematicienii gimnaziului recitau algebre, geometrii, trigonometrii. Profesorii de științe naturale cîntau, în cor, slăvindu-ți existența de miracol, vertebratele și nevertebratele, încrengăturile, subîncrengăturile, clasele, supraclasele, subclasele, ordinele, subordinele, dezordinele, familiile, delicioasele specii pe cale de dispariție; bașii susțineau în surdină fauna abisală! Botaniștii, schizmatici, intonau aparte, pe pajiști, stamine din ce în ce mai abstracte. Acarilor la bariere li se îmbujorau fanioanele! Porunceai ploi cu fulgere globulare, trăsnete depășind viteza parfumului, grindini transparente, domesticeai revărsările de ape, împerecheai, în văzul lumii!, cu o grație nerușinată, rîuri, făureai, ca chestie și fleac, roua și bruma, încovoiai curcubeie! Scăldai în mătăsuri cuie, lighene, făină, fitile de lampă, borcane, bidinele, pompe de desfundat chiuvetele, mălai, zahăr tos și chiar cubic, dughenele pipernicite! Vrăjitoare cu nuia de cleștar, preschimbai sculele armăsarilor de prăsilă în crini macedonskieni! Mă opresc!!!

Suplimentul de cultură, nr. 25, 14-20 mai 2005

Scuză-mă, scuză-mă...

Încerc, i-am spus răspicat, despărțind demonstrativ cuvîntul în cele două silabe, cam așa... în cerc, da, mă chinui să-mi fac meseria. Nu te holba, nu te boldi așa uimit la mine, așa trăsnit, scuză-mă, scuză-mă, așa pocnit cu leuca divină... că nu-s chiar ieșit din beci... din stevie... nu-s dili, mai e pînă acolo... fac stagiu... Ai auzit foarte bine... și iar am despicat cuvîntul în silabe clare, înfipte bine în aer... me se ri a... Ce te miră ? Pînă și fluturii au meserie... pînă și roua... Ea lucrează, bă, nenorocitule, la Strălucirea Lumii ! Mda... Urechea ți-e fină, delicată, cu pavilionul larg, transparent, cumva clăpăug, scuză-mă, scuză-mă, pofticioasă, vorace : înregistrează aiuritor, palpitant... introduce orice în cutiuța cu surprize... în dovleac, în meclă, mă rog, cum vrei să-i zici, te privește, doar ești major, vaccinat, dus la curve... ba mai bagă și franjuri de-ale tale personale pe deasupra... hm ! țărțămuri de chichiri-michiri... A scrie e o treabă păguboasă ? Nema parai, nema gagică ? O muncă de zădar, un efort cu fîs și harcea--parcea la bijboc ? Zi-i cum vrei, dar pricepe, omule !, că prejudecățile, fantasmagoriile cu poeți bucșiți de

micșunele-n bidinele, cu prozatori tumultuoși, vînjoși, coioși (primul volum, al doilea, al treilea etc.), cu critici infatigabili, eseiști nonstop... bazaconiile astea nu țin... Nici părerea că „ăștia“, adică, scuză-mă, scuză-mă, că scriitorii ar fi niște fluieră-n zefir dantele, niște tîrîie rîme prin chișleag... niște demenți fără cămașă de forță... niște fraieri cu cioc... niște... nici chestia asta... e fumată pîn'la chiștoc, veștejită-n vrej pe veci, e dusă... mutată cu furgoneta de serviciu... Inspirația? Mai degrabă tenacitatea, încăpățînare de-a scoate cuie cu dinții... da... cred că tenacitatea-i adevărata căruță, înjugați fiind la ea pe viață. Știu, bănui... o să-mi dai exemple: marii, celebrii, harharii geniali... S-o luăm metodic, catodic, anodic... Nu te hlizi ca... vulva-n tîrg... scuză-mă, scuză-mă... A, povestea cu „scuză-mă, scuză-mă“ e un tic verbal, nu mă scuza deloc, pune-mă la punct și virgulă, fă terci din mine, bulion, marmeladă, frișcă, piure, fă-mă săpun, ce mai!... bagă-mă în spitale... arde-mă la crematoriu... înmormîntează-mă de teafăr... cu lăutari... căci mă bucură infinit!... infinit!!! Eu, pe cît mi-e posibil, m-am obișnuit... greu, da' m-am obișnuit să nu izbesc la cap, la ficați, la lingurică, la... podoabe... să nu pocnesc la plexul, la complexul de inferioritate etc. etc. Și-așa-i nașpa, cresc prețurile, o bulim... ne turtește sistematic damicela cu disprețul ei rotund... E prea la îndemînă hărțuiala, bălăcăreala, păruiala, bumbăceala... Scatoalcele împrăștiate în dreapta și în stînga, în sus și în jos, la nimereală, la plesneală, mă lihămetisesc... Tragi o bîtă, primești trei. Ar urma să aplici șase

ciomege zdravene și să suporți, să încasezi cu stoicism, iarăși, douăsprezece. Mersi de-asemenea ocupațiune cu vînătăi ștampilate la notariat și certificate medicale de bube acre. Plus că persoanele cu care ai schimbat, năvalnic, parii... ipochimenii, handralăii... ăștia se uită pe urmă ca prin sticlă la nemernicul de tine, devii invizibil, nu mai exişti, îți întorc spatele curului, scuză-mă, scuză-mă, te evită-n lobodă, devii o scamă, un limbric... scormonesc în lăturile urbei noastre mărețe zvonuri zăpăcitoare... Nu-s împotriva limpezirilor necesare, presante, cerute de o tensiune reală. În fleșcăreala generală, străduința răbdătoare, necontondentă, mi se pare mai de folos... leac scump, drămuit de spițeri inteligenți la suflet. De ce să înfunzi cînd poți să salți? Că în fiecare plutește o melancolie prima-ntîi, e normal. Speri că mai încolo, hăt, peste ani și ani, vei găsi, vei descoperi prilejuri de mulțumire deplină, gustată pe îndelete, cu lingurița, cu polonicul, cu ciutura, cu macaraua!!! Cînd te împovărează neliniștile, apuci o carte de cotorul aurit, îi răsfoiești paginile calde, te îndulcești în gînduri cu un „clasic". Nu fugi disperat în păduri, ci în filele cumpătatului Montaigne, de-o pildă... Ai curajul voios să-i copii rîndurile, să-i transcrii frazele miezoase, mustoase... Vorbele-i atîrnă, răscoapte, de veacuri. Lectura tihnită pierde trenul... avionul... vaporul... submarinul... pierde trotineta, prietene. Și-i păcat de Dumnezeu... Geaba ne strofocăm noi, scriitorii, copiatorii, scribii... E nevoie de întremare, de sărbătorire a literelor, de recitire evlavioasă. Clipe răsfățate-n vechi înțelepciuni nu strică. Să

recitești măcar o frază din Montaigne pe zi, măcar o pagină din Cervantes... Restul e doar, pur și simplu, rest... Scuză-mă, scuză-mă... A, nu uita... e doar un tic...

Suplimentul de cultură, nr. 26, 21-27 mai 2005

Tiv de cîntec

Mi-ar trebui un spațiu filantropic, leneș, cuprins între garduri de mărăcinișuri împletite, și un șezlong longilin, și-o lumină căzută-n păcat, cu mari raze sugrumate printre frunze deja cercetate de slăbiciunile anotimpului, leșurile lor străvezii putrezind pe paginile întoarse încet, ticăit, de sufletul calm cititor. Și o ceașcă măreață de teracotă, cu cafeaua aburind extatic deasupra ierbii subțiri, și-un tren marfar, c-un singur vagon de persoane, adăugat chiar lîngă locomotivă, trecînd, trecînd, trecînd, metameric, rîmă uriaș-translucidă, la care să privesc pierdut femeile de-o clipă de la geamuri… și un aer limpede și rece, străpuns de izul fructelor rotunde de pe jos, și-un motan sosind agale spre piciorul meu divin, ca să-i adore, cu spinarea pufoasă, manșeta pantalonului. Și în față, desigur, s-ar afla nu zidul lui Meyer, ci aievea cel de cărămidă, al magaziei pline cu lemne pentru iernat, stupii stricați de melancolia Reginei albinelor, tocile vechi de piatră dură, unelte fanate de dulgherie, doage și cercuri de butoaie-n ruină, borcane ciobite de-amor, ferăstraie cu dinții rupți în cioatele iubirilor de altădată… Iar în spate, un lan

foșnitor de porumb m-ar feri de orice primejdie. Aș întinde mîna și aș mîngîia un copac apropiat pe scoarța călătorită de furnici grăbite, aș abandona-o și pe cealaltă și-aș descoperi un măr bun de mîncat, acrișor, zemos. Nu mi-aș da seama de prelingerea timpului. Poate că uneori aș ațipi, cu chipul iubitei în gînd, și m-aș trezi apoi, uitînd c-am adormit, uimit, umăr la umăr c-un flutur obosit și dînsul. Cred c-aș înțelege că-i seară, că-s singur și că a mai scăzut o zi. Și m-aș bucura de cea viitoare, fin irizat-n iluzii răbdător deslușite de însuși Michel de Montaigne!!!

* * *

Tratat de cioplit smîntîna. 1. Pentru a încălzi aerul într-o încăpere prea rece este nevoie de un purice, Absurdico! Odaia va deveni înăbușitoare, după cîteva miliarde de sărituri, datorită frecării elementelor componente. 2. Luați două oglinzi de mărimi diferite. Spărgeți-le pe podea în fața Mîștoacei Ideale. Îngenunchează în țăndări și îmbrățișați-i genunchii. Dînsa, depășită-n diftină, vă va obloji rănile cu propria-i lenjerie făcută fîșii. 3. Nu te culca niciodată cu lame de ras în cearceafuri nocturne, Absurdico. La fiece mișcare lascivă există posibilitatea unor tăieturi extrem de răutăcioase. Și-n plus, vei visa numai cerbi lopătari și șerbeturi de pălămidă. 4. O picătură de apă, căzînd pe unghie, despică fanera divin. Degetul mîinii capătă astfel, la vîrf, aripe scurte, puternice, delicios zbîrnîite. Normal să se desprindă de lîngă celelalte și să să zboare spre mine. 5. Vigilența sticlelor cilindrice constă în

cantitatea de oțet de mere conținută. 6. Crinii sînt scapeți ! 7. Bate aşchii de lemn, cu ciocanul, în ugerele vacii. Mulsul obosește mintea. 8. Atacă tencuiala pereților veșnic perpendiculari cu sînii, iubito ! Cărămida transportă afect, îmbie la scris şi citit. 9. Zmulge din pămînt un gard cu tot cu stîlpi şi ascunde-l sub pat. În zori, pe furiș, așază-l la loc fără ca nimeni să observe ceva. Și-ai împlinit astfel destinul !

* * *

Fișă pentru romanul polițist. De descoperit un motto. Exemplu : „Fantomas ! – Vous dites ? – Je dis... Fantomas. – Cela signifie quoi ? – Rien… et tout ! – Pourtant, qu'est-ce que c'est ? – Personne… mais cependant quelqu'un ! – Enfin, que fait-il ce quelque'un ? – Il fait peur ! ! ! !" (Pierre Souvestre et Marcel Allain, *Fantomas*). Ori : „Si Rocambole est mort, Fantomas existe !" (Tot ei, *Juve contre Fantomas*). De meditat adînc la acțiune, pe brînci, împreună c-o tipă de-a lui Gaugain (în Tahiti) sau de-a lui Renoir (în balie), pînă cînd, într-o după-amiază tainică de început de mileniu, ești găsit mort lîngă un pumnal înfipt în gaura făcută de glontele unui pistol (dînsul, pistolul cu țeavă ovală, murat în prealabil într-un borcan, printre ardei iuțiți, țeline dulci, romantice, afrodiziace, pătlăgele mov, plutind placentar în saramuri à la Smerdeakov !) în peretele camerei galbene, închise pe dinăuntru și pe dinafară cu aceeași cheie masivă de marmeladă aurită, argintată, bronzată, rujată… Adăugînd, eventual, o Doamnă necunoscută, de-o frumusețe răpitoare, ce

trece în fiecare zi, în jurul orei zece dimineața, peste un butoi plin cu pălării bărbătești, tîrînd, grațioasă și tandră, în zgarda flexibilă de aer, primăria orașului…

Suplimentul de cultură, nr. 27, 28 mai – 3 iunie 2005

Dus cu troica-n labirint...

Mă aruncam în brațele bătrînului Dosto ca și cum altfel n-aș mai fi putut trăi o secundă în plus. Adevărul era, culmea!, chiar ăsta. Nereușind să-mi suport sufletul (cu cît devenea mai ușor, cu atît atîrna la vale, pe străzile-n pantă, mai greu)... reiau: nemaireușind să-mi suport sufletul, îl băgam între personaje, luam parte la întîmplări, uneori le schimbam puțin, foarte puțin, cursul, numai să-mi fie mie comod, să reușesc să țin pasul tuturor isteriilor, leșinurilor, crizelor, vîrtejurilor iscate în volumul totuși salvator, salvator! Îmi scăpam de la dezastru clipe, ceasuri turtite, zile ovale, săptămîni opace... da... în spațiul unui cărțoi, printre *Frații Karamazov*, iubeam și eu, ca năucul, ba pe Grușenka, ba pe Katerina Ivanovna, ba pe Lise (ce deliciu!) lîngă maică-sa (oh!, o dulceață!!!), Hohlakova, ucigînd la o adică, întîlnindu-mă voios cu Diavolul, substituindu-mă lui, transcriind cu caligrafia impecabilă a prințului Mîșkin, în diverse caractere de litere, într-un vechi registru comercial, *Poemul lui Ivan*, *Marele inchizitor*, spînzurîndu-mă (spre derută) alături de Smerdeakov (excelent bucătar, vrăjitor epileptic al cafelelor și plăcintelor), dansînd și fredonînd cu

moşulică Maximov („Purcelușa, groh-groh-groh,/ Viţelușa mu-mu-mu,/ Și rățușca mac-mac-mac,/ Gîsculița, ga-ga-ga...“) ș.a.m.d. ș.a.m.d. ș.a.m.d. Istovit fizic, dar sustras încă o dată morţii, terminam tomul doar ca să mă azvîrl repede, repede în altul, să nu-mi mai simt trupul abject, bubos, ochii topiţi de nostalgii, mecla cadaverică de fost înger dus cu troica-n labirint. Și tot așa, tot așa, terorizat de amiezile căscate în camera banală, feroce... de la o vreme nu mai rezistam decît într-o frază, una singură din opera strînsă cu ardoare la piept. O recitam de zeci, de sute de ori, ca pe o rugăciune, cu glas tare, bătînd (parcă?) mătănii, cu inima în gură... Supraviețuiam... în cuvintele lor... „Citește ca să trăiești“, o invita galant bombalăul Flaubert pe Domnișoara Marie-Sopfie Leroyer de Chantepie... în iunie... Și dînsa a foit paginile pînă la 89 de ani! „Citește pe Montaigne, citește-l mult, pe îndelete. Are să te calmeze.“ Reţeta aparţine focei din Croisset.

* * *

Găsesc într-un sac de plastic negru, prăfuit, mototolit și abandonat pe balconul enorm (fusese un răstimp „consumat intelectual“, plin de cărţile expulzate cu vehemenţă... nu se mai reușea, de la ușa camerei, străbate, călători vesel-senzual... sentimentele pocnind ca pînzele corăbiilor ticsite-n aur și piper, plutind spre ţărmul patului de baștină!), descopăr deci, acum înșfăcîndu-l întru tăbîrcire (cartofii roz, verzele mov!), dibuiesc o scrisoare strecurată aiurea, alunecată dintre filele vreunui volumoi exilat odinioară. Despăturesc foaia pierdută, rănită-n spiritul

literei, jalnică-n trupul zmuls arborilor străvechi și mîndri, și genealogici... Doar cîteva fragmente lizibile, restul descerneluindu-se-n umezeală și restriște știrbă. Descifrez în dîrdori ! (O, mesajele îmbuteliate în ultima sticlă de rom sorbăluită țeapăn : un cogîlț la prova, un cogîlț la tribord, un cogîlț la babord, un cogîlț la pupa, apoi adio ! Și huștiuliuc în oceanele lumii ! ! !) Transcriu sîrguincios. 1. „Cînd intri în Dostoievski, nu trebuie să ieși din casă, nu trebuie să te bărbierești, nu trebuie să dai nici să primești telefoane, Doamne ferește ! Repetă întruna în gînd, eventual copiază în maculator : doi ori doi fac cinci (copiază de sute de ori ! ! !), cumpără-ți o găină moartă, păstreaz-o în congelator, depozitează orez mașcat în vederea fierturii finale, kirilloviene, coasă-ți sub brațul stîng al pijamalei un laț à la Rodea, zdravăn, de agățat toporișca folosită la tăiat oase de vită și la bătut fleicile...“ 2. „...și poștașul de obraz sau deget (bănuiesc că-i chestia «mușcatului», personajele... vskiene, se știe, mușcă pe ici, pe colo !). Confesiunea lui Ipollit se va citi cu glas tare, în picioare, nu vorbesc prostii, obligat !, c-un revolver în buzunarul drept al blugilor (de rezolvat !), capsele în cel al gecii (de rezolvat !), zece, neapărat zece capse, altfel ești dezonorat pentru totdeauna ! ! ! Mănîncă batoane de cretă albă, să-ți urci temperatura, tușește alternativ, sec, stufos, înfundat.“ Jur-împrejur epistola-i băltită... Mă cațăr la raftul de sus, trag cotorul *Idiotului* cartonat, răsfoiesc, încep în trombă Explicația mea indispensabilă. Motto : „Aprés moi le déluge !“...

Suplimentul de cultură, nr. 28, 4-10 iunie 2005

Aţipind cu nasul în fustele Gruşenkăi

Lectura încetinită, domesticită lingav (rouă fiartă pe îndelete, învîrtoşată în ceaun cu făcăleţul însinguratului Robi). Aţipind cu nasul în fustele fatale ale Gruşenkăi (Agrafena Alexandrovna Svetlova), adormită şi ea, babana!, pe-o canapea largă şi butucănoasă din imitaţie de mahon, sub cap cu două perne, întinsă pe spatele-i încîntător, cu braţele-i albe încolăcite la ceafă, între sînii mari c-o broşă kitsch de aur bolovănos, dăruită de bătrînul văduvoi, ţiitorul Samsonov. Lenevind în lumina lampantă, tremurătoare, în ticăitul regulat al clipelor izbite de sticla şi cercevelele geamurilor mici, cu ceasul de bucătărie ţăcănind nostalgic, duios, liturgic, daragaia maia, sedusă de un ofiţer polonez şi îngropată în orăşelul Scotoprigorievsk, cu nurii vii şi arzoi, ascultînd, destinzîndu-se timpul strîns strașnic, în arcuri de oţel, de babalîcul protector. Clipocind printre gigantele crizanteme ale Odettei de Crecy (citat alunecat în spaţ...), pe strada La Perouse, încîlcit în toaletele abandonate în devălmăşia rafinată a simţurilor ei detracate duios, în camera ticsită de bibelouri şi

paravane. Cu buzele lacom întredeschise lîngă o jartieră halucinată în secunda magică a dezbrăcării marii cocote. Sau, acum, Odette devenind doamna Swann, Marcel fiind în vizită la mămica delicioasă a Gilbertei (alt citat alunecat în spaţ...). Orele nocturne prilejuind plăceri infinite mişcării lente a cuvintelor... dacă nu zaci de-a binelea, tupilat sub poala personajelor dragi, adorate, ciufulite în irmoase caligrafiate pe mătase... „Eroinele“ se moaie, mîndria lor o chifliceşte apropierea cititorului în gesturi galeşe, devii soţul, amantul, copilul oploşit, oblojit la gîlci şi la hormoni al Emmei Bovary. Oboseala franţuzoaicei, îngăduinţa ei cu tine... te farmecă şi uiţi, uiţi că vei muri, vei muri, vei muri... Îţi oferă să-i sorbi gura ceştii de cafea cu zaţul lucrat de-amor – mîl bulionos, opac – după reţeta bombalăului Flaubert ! Inima-i cît pumnul mîinii stîngi, cu degetele încleştate tragic, cu unghiile înfipte-n palma ridată de linia vieţii, a morţii, a iubirii !

* * *

Cititul mocnit, ascuns (nu febril, vizibil celorlalţi, cu flacăra dansînd deasupra lucrurilor, în limbi subţiri de ametistă vioaie), cititul ocultat de cenuşa fierbinte, groasă, şarmantă... Rîndurile orizontale în spuză... Exaltarea e acolo, dedesubt, în jarul acoperit, ţinînd mereu o fericire ferită de lume. Din prudenţă, din frică ? Cutreierînd mereu volum după volum. Aşteptînd pe cîte o pagină ceasuri întregi să se coacă înţelesul frazelor lui Montaigne, să se desfacă rotund, aprins de dorinţa mea de a pricepe carnea

literelor pînă la miez, de a simți aroma sîmburilor tari. Pofta bine strunită, grijulie, cît mai e vreme de ținut în mînă un tom, cît ochii mai duc cuvintele, prin dioptriile îmbibate de grăsime, în lumina fină din țeastă. Lectura ca o rugăciune laică, zgîrcită în manifestări exterioare, concentrînd zilele, nopțile săptămînilor lichide într-o clipă de întrepătrundere vicioasă cu Proust, cu neostoitul bătrîn Dosto, secunda funest-vizionară a intrării în salonul nr. 6! Da, e o mare rușine să dezvălui ce ai citit! Ca și cum ți-ai trăda iubita, lăsînd-o să se înece în valurile zgîriate în sepia ilustrațiilor din cărțile lui Jules Verne, te-ai supune oprobriului, stîlpului infamiei, unei grămezi într-o partidă de rugby, arderii pe rug! Și veneai tu, Contesă de Segur (născută Rostopchine), cu fesele mici, perverse, de puteau fi luate în polonic, buci de zînă... soseai și-mi puneai degetul arătător pe frunte, implorîndu-mă să nu pronunț în tăcerea auriferă a amurgului nici o vorbă, să ne topim în pînzele paianjenilor întinse în cocioaba podidită de rafturi, să amorțim apoi, într-un atlas botanic, la rădăcina ciupercii cu piciorul benefic și pălăria veninoasă, îmbibați de destin. Nici vrăjitorul din Oz nu ne descoperea culcușul. Cristal spart în ligheanul de tablă smălțuită bleu era apa în care îți spălai nimfetele de sărutările mele. Nu visam că trăiesc, ci trăiam că visez!!!

Suplimentul de cultură, nr. 29, 11-17 iunie 2005

Sprijinit de o lacrimă veche

Totul e să ai curajul să te scoli din pat dimineața, să nu-ți fie scîrbă să te îmbraci în hainele acre, puțind la subsuoară, să ai tăria de caracter să-ți faci singur cafeaua în ibricul cu zmalțul spart. Pe urmă să te apuci să scrii, să transcrii : „Și dacă, isteric, cu ochii ieșiți din orbite, atîrnînd de nervii oftalmici pe obrajii mînjiți de sîngele vînăt, scrîșnind de durerea părții pedepsite a trupului, dacă mi-aș smulge aievea sufletul cald dintre coastele tandru curbate, cu unghii prelungi, ascuțite-n tocile dibace, l-aș scormoni răbdător și l-aș scoate apoi cu blîndețe și ură sărbătorească, și, pe o pajiște proaspătă, umedă și îmbelșugată, l-aș pune să pască alene precum un bou diafan, cu coarnele daurite, împodobite în panglici vioaie, și în raze de soare nebun, și în fluturi mărunți de mărar, și blînd l-aș momi pentru voi să rumege lent tainul de rouă hrănace, da, poate atunci ați fi bucuroși, mulțumiți, m-ați iubi mai mult și mai bine, Îngerii mei de departe, apărători nevăzuți și dragi. Dar cine îmi trudește pînă și somnul, umblîndu-mi de-a valma într-însul, fărămițîndu-mi-l cu vocile înmuiate în salive dulcege ? Vîrcolacii, coroii, pudibondicii doxați,

vampirizdele flasce, moluștele cu frișca turbată, marțafoii murați în borcane cu varza sălbatec stricată? De ce nu prididesc ei să îmi deie de-a dura făptura în fragedă cumpănă, să îmi tăvălească trist creierul greu în spaimele aspre? Curios sînt, desigur, fiindcă nu mai am nici timp, nici scăpare". Totul e să ai curajul să te scoli din pat dimineața, să nu-ți fie scîrbă să te îmbraci în hainele acre, puțind la subsuoară, să ai tăria de caracter să-ți faci singur cafeaua în ibricul cu zmalțul spart. Pe urmă să te apuci să scrii, să transcrii...

* * *

Mă strădui să înaintez cît pot de lucid prin timpul asurzitor. Caut să-mi liniștesc nedumeririle, să nu creez chiar eu, înșirînd în neștire litere confuze, noi încîlcișuri, vîrtejuri absorbante în fraze aiuritoare. Sînt tot mai uimit cînd aud, pe unul, pe altul, spunîndu-mi că-s scriitor, poet, dom'le!, deci să-mi văd, nu-i așa?, de fantasmagoriile mele, de versurile mele... să nu mă bag, carevasăzică, unde nu-mi fierb ciutura, ibricul, paharul, degetarul... Bine, dar nu-s om? Și oricît m-aș amăgi (însă nu încerc; nu „detașarea", nu zburdatul peste dealuri și cîmpii, nu abandonul în fistichiu și trililula, amestecarea mîlurilor personale, așa, de dragul cuvintelor...), oricît aș privi nourii schimbători, amurgurile fastuoase, curțile pitorești ale periferiilor etc. etc... pînă la urmă ajung iarăși cu gîtul, cu creierii, cu sufletul... e și normal... sub ghilotină... simt tăiușul necruțător al clipei. Ora se lărgește incredibil, e grea de știri, de contradicții,

de panici și elucidări nebănuite. Calm, îmi șoptesc, cerne, discerne făina asta, gospodărește, desparte minciuna de adevăr, măcar nu umbla ca orbețul în viața ta, în a celorlalți. Să nu mă pripesc. Iau abacul și socotesc pe bilele albe și negre. Mi-a rămas intactă o speranță incurabilă, credința nestrămutată în ridicarea unui curcubeu benefic deasupra mlaștinilor aparent nesfîrșite. Mai exact: implicarea în desfășurarea tărăgănată, cu opinteli inestetice, suișuri searbede, coborîșuri abrupte... așezarea umărului, a trupului în muncă, da, în efortul de-a înălța „curcubeul" amintit cu nesaț, visat... Nimic, nici reveria nu-i fără efort! Să-mi ordonez gîndurile, „bucățile" de pricepere. Să-mi curăț, să-mi șterg rafturile îmbîcsite de praful inevitabil al vîrstei, de rumegușul rînced al renunțării, al dezgustului... Să-mi chem întruna autorii dragi în preajmă, să-i rog să-mi mîngîie amărăciunile cu vorbele lor blînde, vindicătoare, dătătoare de nădejdi, și, mai ales, de izbînzi, de alcătuiri zdravene, neclintite, de zmalțuri palpabile, cu mintea și degetele bătătorite de deziluzii... de iluzii... N-au intrat săptămînile-n sac, anii în prăpăstii, traiul în pustie...

* * *

Îngrămădirea cărților în teancuri halandala, pe masă, pe scaune, pe podele, printre vrafuri de rochii abandonate (iubitele mele-s plecate, fugite... adio!), în vaze foarte largi, de servit prăjituri, sub pat, pe fotoliu, peste cești zdravene de teracotă, cu zațul vechilor cafele uscat, crăpat premonitoriu, pe pervazul

interior al geamurilor (crescînd sau scăzînd lumina); răspîndirea lor pretutindeni, într-o dulce, atentă nepăsare, şi o uşor tragică neputinţă de a stabili (dar s-ar ajunge cu adevărat la o ordine?) un loc definitiv fiecărui volum; aruncarea nervoasă a unui op ce trebuie apoi căutat pe brînci, cu lumînarea, de-a surda, luni întregi; răvăşirea febrilă a desişurilor livreşti, înfierbîntat de dorinţa suavă de-a lua în braţe, să zicem, pe Anna, pe Odette, pe Lolita; în sfîrşit, multe, prea multe, imposibil de enumerat motive, duc la întîlniri delicioase, riscante, apropieri de coperţi pe care îţi scaperi, cu un chibrit înfosforat din belşug, fără să fi bănuit înainte cu o secundă ce vei păţi, minţile! Căci iată ce surpriză îţi procură La Bruyere în nacela translucidă a acestui text păstos: „Berylle tombe en syncope à la vue d'un chat, et moi à la vue d'un livre".

Suplimentul de cultură, nr. 30, 18-24 iunie 2005

O poveste hazlie

Scriam din ce în ce mai prost. Dar asta nu conta! Viața îmi dăruise, cam tîrziu, ce-i drept, în pofida bolilor colecționate de-a lungul anilor... mai lipseau doar lepra naturalistă și sifilisul romantic, dar nu era timpul pierdut... îmi făcuse cadou, iată!, pe degeaba, această poveste hazlie, de desenat mai degrabă în benzi colorate cu ștrumfi bezmetici... benzi ornate cu interjecții insolite: slup!... flop!... bleah!... kronk!... zdrumb!... ciușșș!... tiuk! (din Harms)... zdîc! (din Creangă)... pfui!... beork!... cleaf!... și așa mai departe... și așa mai aproape... Frazele pluteau grele, gustoase, doldora de buruieni împletite cu crini, în voia curenților patetici, se roteau sentimental în bulboane pasionale, se subțiau în piciorul elegant al pîlniei de apă rece de rîu... uneori, străvezii, se înălțau în aerul limpede, planau dezinvolt, mimînd forme delicate de libelulă, de fluture, de puf de păpădie... de răgace zbîrnîitoare, de cărăbuș în amurg... se băgau sub pămînt, ascunzîndu-se, jenate, în lumea cîrtițelor oarbe și înțelepte, a rădăcinilor labirintice și a rîmelor cu poșete roz și șlapi de mătase... Deși, aparent, devenisem metodic, cumpărînd agende largi,

cuprinzătoare (ca să nu se frîngă, dureros, talia rîndului prea repede, prea suspinat)... și pixuri invincibile, cu pastă medievală, asediantă... da... în ciuda ordinei de fațadă, textul o lua mereu brambura, luneca durduliu și licențios, se zbătea ca fesele elevelor pe uscat în imensa vacanță a verii... Mă pîndeau debandada și delirul ! Cafeaua îmi crea iluzia unor nețărmurite posibilități descriptive. Dacă închideam o clipă ochii, sub pleoapele încrețite de insomnii păguboase se derulau, lărgindu-se brusc, întîmplări ciudate... Iepurele își ojase cele zece unghii cu lac negru, strălucitor... Mergeam undeva cu troleibuzul... sau poate cu un maxi-taxi pe jumătate gol... din spatele căruia a venit o tînără cuviincioasă... și mi-a indicat locul cedat de dînsa... simțindu-mă cu o mie de ani mai bătrîn, încăpățînîndu-mă să rămîn țeapăn ca o prăjină... Iepurele, jubilînd, arătîndu-și dinții din față, doi, zăpăcitor de albi, ronțăind permanent covrigei uscați, mestecînd gume mentolate, scoțînd din rucsacul galben, hodoronc-tronc !, un volum de eseuri de Ralph Waldo Emerson și citind fooooarte serios, răsfoind alene, cu pauze muzicale, foile uscate de idei... spre stupoarea... da' nici eu nu m-am lăsat, am început să recit, tam-nesam, în gura mare, din Walden : „Nu toate cărțile sînt la fel de proaste ca cititorii lor". Sîc ! Și cînd ne-am coborît, la periferie, Iepurele m-a dus printre blocuri chircite mizerabil, cu grupuri gălăgioase de copii îmbrăcați sărăcăcios în tricouri stridente, imprimate cu cifre scandaloase (69), încleiați în jocuri echivoce în ușile întunecoase de la intrarea scărilor... pe străzi

întretăiate anapoda, cu ziduri cenușii de o parte și de alta... m-a condus pînă la poalele dealului în vîrf cu o biserică muiată-n lumină... și grav, parcă destăinuindu-mi un strașnic secret, un loc de comoară străveche, ascunsă de piraţi și părăsită din cauza strigoilor turbulenți, mi-a arătat calea ferată năpădită de iarbă... (Atunci am început să culeg volbura dintre traverse, înghesuind-o într-un sac dus de Profira, servitoarea de la Belcești, ca în fiece seară, cînd, disperaţi, în șir indian, dincolo de semafor, îl căutam pe Robinson Crusoe, dispărut din compartimentul vagonului de călători abandonat pe linia moartă... Tatăl meu nu părăsea niciodată halta pustie, veșnic ținînd paleta în mînă, cu chipiul cu cocardă pe cap și-n uniformă, în speranța, mereu împrospătată de presimțiri tainice, că Robi va trece, ba chiar va opri, coborîndu-se tacticos din drezină ! Îi va trage un pumn formidabil în cap, să cadă lat pe peron, să nu mai umble după nevestele altora ! ! ! Mama pîndea la fereastra de la etaj, proptită în coatele-i cărnoase pe pervaz, cu sînii scăpaţi pe furiș din capot, în genunchi pe podeaua aspră a dormitorului, rușinată și nespus de frumoasă. Ea îl iubea nemărturisit pe Robinson Crusoe, mistuitor... El ar fi vrut s-o răpească, s-o sechestreze fără chiloţi în colibă ! Să-i picure-n gura ei arsă lapte de capră, să-i dea de mîncare doar pîine și fructe... S-o sărute sălbatec pe buzele unse, îmbietor, cu strugurel...) Uite, a zis Iepurele, pe aici trece trenul ! Apoi ne-am întors...

Suplimentul de cultură, nr. 31, 25 iunie – 1 iulie 2005

Îmbujorarea genului epistolar

Mă simt îndatorat față de mărinimia galeșă a unei sensibile cititoare. Mi-a trimis acum douăzeci de ani o scrisoare delicată, mirosind a mixandre, acasă. Mă ruga să-i explic, observînd că sînt un încăpățînat cititor, cum îmi procur cărțile și, dacă le cumpăr, cum le depozitez. Mai am loc de ele în cameră? Nu mă sufocă? Nu mă strivesc sub teancurile din ce în ce mai mari? Mă grăbesc, ca întotdeauna, galant, să-i răspund rapid, cît nu se evaporează curiozitatea ei feminină. La mine douăzeci de ani e o nimica, un fleac, o... aia... o clipă mai lunguiață. Așa că mă așez prompt la masă și o liniștesc pe loc. Desigur, cu timpul, s-au adunat mormane peste măsură de înalte, de periculoase, abia reușesc să mă strecor printre ele ca să mă duc la toaletă. De aceea m-am gîndit să le vînd la anticariat, la kilogram... sau la metru, dacă erau așezate în rafturi. În felul acesta, mereu, cînd ies din casă, car cu mine niște sacoșe uriașe, stîrnind panică în jur, cea din mine fiind stopată de diazepame... (Diazepamele mi le procur numai cu rețetă și în cantități mici, să nu mă ademenească diavolul la excese ce mi-ar putea fi fatale. Odată,

fiind în concediu, scăpat de supravegherea soției și a copilului, bucuros, era să mă sinucid, înghițînd un pumn de antinevralgice pe care le luasem drept vitamina C, lucru ciudat fiindcă, în general, știu ce-i o pastilă!) În felul ăsta, camera e mai suportabilă, dacă am fantezia să umblu cu bicicleta, umblu, nu mă oprește nici un obstacol. Dacă sînt deci prea multe cărțile, le car cu o roabă. Am o roabă de lemn pe care o foloseam înainte drept scrînciob pentru fetiță, atîrnînd-o, ingenios, de ramul unui copac foarte gros, ce-mi intra pe fereastra deschisă în dormitor, probabil un castan, zic asta deoarece din el cădeau niște bile cafenii, numerotate, rămînea cifra pe scăfîrlie cînd te pocneau, te simțeai însemnat de Dumnezeu! Umplu roaba cu vîrf și mă duc pe Lăpușneanu... Oricum, chiar dacă nu iau roaba, înhaț cîteva tomuri, la întîmplare (nu aleg, e mai nostim așa), și scap de ele. Nu mă tocmesc mult, uneori le dau pe gratis... Odată am ajuns să-i „împing“ eu niște zeci de mii anticăriței mofturoase... ca să-mi ia un pachet cu volume de versuri... numai clasici... versurile nu se cumpără... sînt păguboase... prind ciupercă de la nostalgie... îmbolnăvesc ungherele de romantism, lîngă ele se pupă pe gură clienții, se pipăie indecenți, exaltați, amețesc, e nevoie uneori de Salvare!... Tipa zîmbea languros, învîrtind un lănțișor cu clopoțel pe deget... pe urmă s-a scărpinat cochet sub fiecare sîn ruinat dulce în puloverul de culoarea roșu-incendiu... Cîteva cărți însă, necesare, dragi, le-am fișat. Cum le știu aproape pe de rost, îmi e de ajuns să citesc foița și parcă aș lectura întregul. Apoi au

început să mă deranjeze şi fişele. Ocupau şi ele un spaţiu pe care l-aş fi dorit ozonat, frumos, cu plante înflorite exploziv în glastre. Atunci mi-a venit ideea să fac din toate fişele una singură. Memoria nu mă lăsase. Citeam hîrtia şi în minte se derulau : *Război şi pace*, *În căutarea timpului pierdut*, *Omul fără însuşiri*, Kafka, Dostoievski, Mann, Gogol, Cervantes, *Enciclopedia Britanică*, *Pomicultura R.S.R.*, Eminescu în ediţia Perpessicius, *Mersul trenurilor* dăruit de Absurdica, *Cartea de telefoane*, *Cartea noilor coduri ale străzilor din România* etc. Şi iată că şi fiţuica aceea mă încurca teribil. O singură frază, dacă făceam un mic efort, era îndestulătoare. O frază ? De ce nu un cuvînt ! Un cuvînt ? ? De ce nu o silabă ! O silabă ? ? ? De ce nu o literă ! Şi uite că am ajuns să condensez tot ce-mi place la nebunie în litera G. De ce G ? Păi, ăsta era punctul G al lecturilor mele. Şi de ce aş mai scrie litera ? O pot ţine minte ! Da, G ! E şi uşor de memorat. G de la Gineta, nu ? Oricine îi ştie numele ! Gineta dintr-a şaptea, eleva mai mare ca mine, pe care o iubeam cu disperarea celui dintr-a cincea... căreia i-am strecurat în palma umedă de emoţie un raportor de aluminiu drept suvenir... şi dînsa a surîs atît de tristă... de amăgită... de amînată-n fiori... În felul acesta, simpatică cititoare, am scăpat de înghesuială, stres, depresie... În camera mea sînt doar eu, umilul dumneavoastră „cerşetor de cafea“. Scrieţi-mi. Răspund la fix. Unul dintre pseudonimele mele e hobbitul, da, hobbitul@yahoo.com.

Suplimentul de cultură, nr. 32, 2-8 iulie 2005

Și sunînd dînsa la torcofon...

Și sunînd dînsa la torcofon... tăcînd chitic, nespunînd cine e... da' eu știam, bănuiam, speram, o și vedeam... subțire, cu ochii mai mari decît capul... un soi de mogîldeață extraterestră rătăcită pe palier, neobișnuită cu liftul (se avînta, brusc, în sus, nu pe scări, ci prin spațiul gol, liber, durînd-o-n cot de „legea" gravitației... un salt vertical și... țup ! în fața ușii), cam năucită la aterizare, gingaș zgîriind tăblia de lemn vopsită în alb-cenușiu... neîndemînatecă în manevrarea soneriilor mele vetuste... una orizontală, țîrîitoare... cealaltă verticală, stridentă ca o sirenă de vapor, de-mi scula și strămoșii din țintirime... ciocănind în alfabetul morse cu închietura delicată a degetului transparent... semnalizînd intens, fosforescent (cînd deschideam), cu sute de raze în snop, divergente, de-un verde de te da de-o parte, te curenta, te zgîlțîia ca electrica pipăită la gaura fasungului... așa... din curiozitate... te lipea de pereți, te strivea de mobilele din holul devenit deodată periculos de tandru, de difuz, lichefiind cuierul, oglinda, contorul, taburetul, crema de ghete... creînd apoi o forță contrarie, extrem de puternică, de alipire

disperată, de scufundare a unui trup în celălalt, într-o îmbrățișare dureros de caldă, de prietenoasă, de pură... de șmecheră, de veselă... și luîndu-ne unul altuia, uimiți, ca pe niște cupe pline cu un lichid nespus de prețios... o dulcoare!... purtîndu-ne, cu grijă, în mîini... ducîndu-ne precauți fețele cu obrajii împalidați de plăcere, punîndu-le alături, potrivindu-le, bolnavi de nerăbdare, buze despicate peste buze... cu dinții scînteind feroce, feeric... în jocuri de artificii prea repezi, de curcubeie clănțănind cristalin-reptilin, duios-crocodilic... haț-haț!... și-acum uite-așa: io pup bărbia ta, tu pupi nasul meu!... io pup nasul tău, tu pupi bărbia mea... nu-i nostim? Ea fulgerîndu-și trupul fantastic în bucătărie, căutînd ceva din care să bea... o cană, o farfurie adîncă, o cratiță cu zmalțul ciobit, o oală-minune, o piuliță coclită de pisat mirodenii, un ibric de alamă, un polonic de inox, o tigaie de tuci, un pahar elegant, înalt, pentru șampanie, un păhărel de lemn, folosit ca suport de halit ouă fierte... orice... deschizînd robinetul, sorbind febrilă, din pumni, jetul rece, sonor în chiuvetă... rîzînd... uite, băi, io fac bulbuci!... uite, băi, ce palme umede am!... scuturîndu-le ca pe niște frunze groase, cărnoase, suculente... frunzele ei de plantă ciudată, de copăcică neclasificată în nici o botanică... storcîndu-le amuzată... acolo, în pădurile inextricabile ale tinereții ei veșnice, sfinte... îndesată grațios cu rădăcinile-i roz, parfumate de rîme, mîngîiate de cîrtițe oarbe, linse prelung de șerpi ondulați, în pămîntul cel negru, fertil, al prospețimilor lumii dintîi... dospită-n amiezile grele de

fluturi cu-aripile-n ţigle fierbinţi... Şi eu pierdut, Doamne! Gîndindu-mă, deodată... cum umblu prin tîrg, sprijinit într-o lacrimă veche ca într-o cîrjă lucioasă... cum hainele-s acre de singurătate... cum trece încet, riscant de încet, încă o zi în care totuşi am avut curajul să ies pe stradă... cum nu mi-a fost scîrbă să mă îmbrac, m-a pocnit iar tupeul să mă încalţ, construind minuţios, din şireturile prea lungi, funde enorme, am îndrăznit să-mi turtesc pălăria cu boruri largi pe moaca pleşuvă şi să păşesc nesigur peste trotuarele moi de caniculă, să mă împleticesc în asfaltul topit, să rătăcesc prin librării, să fug cu tramvaiul la periferia oraşului... Şi-o aud ca prin somn, fragedă, cu glasul ei necruţător de tînăr, urcînd ascuţit ultima literă din fiece cuvînt, ca într-un soi de cîntec din copilărie... o aud: băi, să nu mori... că te omor! Pe bune!!!

Suplimentul de cultură, nr. 33, 9-15 iulie 2005

Cu cracii spărgînd candelabre de cristal

Mi se pusese pata pe chestea asta, să scriu și io o proză! Mai de hărmălaia simțurilor, mai de jaful sufletului din zmeură, mai cu cîrlig la lunganca aia de care, ca de obicei, mă îndrăgostisem fleoșc! De fapt, nu era totdeauna lungancă, uneori devenea mai scurtă, mai blonduță, mai momiță, se și numea altfel, lucra la un cotidian celebru, avea un cur... mamă-mamă!... dar asta nu conta, principalu-i sentimentul, ciutura cu lacrimă la purtător, tolba cu flacără, comoara de pe insulă, acel inel cel subțirel din vaginel, năbădăile intermitente ale inimii, ce naiba! Discutam nopți și zile cu ea, pe messenger, pe Danubiu, pe Ștefan cel Mare și Sfînt, pe Rozelor... la Rîpa Galbenă, la Podu Roșu... la Pomul verde... pînă cădeam lați amîndoi, bleguiți de replici, drogați de promisiuni... Ea se ducea să-și scrie „materialul“... 2-3.000 de semne... venea rapid înapoi și iar cetuiam ca demenții... Zic, bă, fă și tu niște versuri, acolo, că te remarc... te trec bacul pe șest... sau cap-ul... că tot habar n-ai ce-i aia... le încurci... devii tînără condeică... te cunoaște omul la maximă intimitate

de fior sublim... Da' ea, nooo !, că-i jenă, că dak mărturisește fără să-și dea seama instincte telurice ? O plesnește mă-sa de nu se aude, nu se vede, nu se pipăie, nu se miroase... Hm... Zic, bă, Mardinelo... că așa o strigam amoros, Mardineloooooooo ! ! !... că tot prin rockoteci picoteam ca motanul sălbatec... ca mormonul... ca pinguinul... de amorul ei bezmetic, rotitor, bazat... bă, Mardinelo, las că te scuz io la famil'e, zău, pe bază de buletin, de card... sîn' ditamai ștabu literar, am funcții majore, am pensii, am vîrste, ducă-se-n păpădii și-n brusturi... Da' ea rîdea ! Mă omora cu rîsul ei... Prezenta, domn'e !, niște gingii roz, umede, sclipitoare, abordabile la moment, ce mai... îmi venea s-o pup în public, în reportaj, în mass media, în bip ! ! ! Zice, uite... dragule, vezi ? Ce, zic ? Cum, adik tu nu vezi că am șurub în limbă ? Adik tu nu vrei să trăiești un mom romantic împreună cu ființa mea suavă ? Așa, la marea telenovelă sudamericanească, cu piscine și tangouri... cu craci spărgînd candelabre de cristal... cu pistoale și alte alea în portjartier... la jecmăneala dulce-a trupului de către trup ? Să ne sorbim din lingura adîncă ?... Mă lua cu ultraviolete pe șira spinării cîn' o accesam... îi trimeteam mesaje dezrădăcinate... o imploram să mă aprobe în forumul ei, pe site-ul ei, la scama ei culeasă de pe tanga... Nope, zicea ! ! ! Înnebuneam treptat... Pe urmă a avut pretenția să aleg la fix : ori ea, ori oroarea aia de Andreea Raicu, de făcusem untdelemn la inimă... mi se prelingea pe sticlă... o pliveam din ochi pe bust... Și-uite-așa m-a determinat, ca să o cuceresc la greucean, să public brusc

Șobolanul bate step ! Acu, io nu sîn' sfiicios din fire... Da, vorba e, dînsa se va ţine pe bune de erotisme cu mine ? Se va deda ??? Măcar pen'că am indemnizaţie de merit pe viaţă... băi, nene, băi ! Măcar pen'că-s romantic în viaţă şi clasic în moarte... ce mă-sa ! ! !

Suplimentul de cultură, nr. 34, 16-22 iulie 2005

I am sorry

I am sorry... și afară era o dimineață spre ploaie... I am sorry... Ce simplu părea! Eram la concurență cu un film buuuuun, da' buuuuun, băi! Și mi s-a părut că foaia se înnegrește, nu mai distingeam literele, spațiile dintre ele, totul devenise întunecat, negru uniform... copacii intraseră, frunzoși, foșnitori, aiuriți, jeluitori, patetici, cu crengile desfăcute disperat a rugăciune... se clătinau în odaie... se zbăteau degeaba, parcă asmuțiți de tristețea mea... mă îndemnau să uit, să uit... da' pînă cînd să tot uit? Doar uitam eu, într-o doară, atîtea chestii ce nu-mi conveneau... mi se acrise de atîta memorie ștearsă cu guma... rabla mea de memorie... s-o freci întruna cu glaspapir, cu șmirghel, s-o netezești, s-o pilești răbdător, îngăduitor... să capeți, să depozitezi numai amintiri pastelate, flou... așa... nourași trandafirii de abnegație amoroasă... mda... fraza se lățea fără sens, degeaba mai încercam să scriu... trebuia să termin povestea... sau să o tîrîi... la cheremul... la pofta cui? Pe urmă, brusc, au năvălit ștrumfii, s-au dat peste cap, s-au adăpat din linguri, au desfăcut papiotele multicolore din sertărașul mașinii de cusut și s-au înfășurat

vioi în ațe, au deschis televizorul, frigiderul, mașina de spălat, calculatorul, radioul, dulapurile, ce hoardă, Dumnezeule!... au încercat pixurile la culoare... fîșșșșșșșșșș... pe coli vernil... aspiratorul, floarea vopsită a caloriferelor, florile de metal strălucitor ale chiuvetelor... s-au dublat, s-au triplat, s-au multiplicat la infinit în oglinzi... băi, uite, uite, sîntem mai mulți, mai veseli... uite, dacă pui mîna pe unul, rîdem o droaie... hi hi hi... nu fi rău, urîtule, te poop!... ce vină avem noi? Nu mai vb cu tine... de fapt, mi-am pierdut... sau mi l-au furat... mobul! Și-n timpul ăsta... băi, stam pe burtă, auzi?... umflînd obrajii caraghios: pe BURTĂ!... că tu ai burtă!, ce să-ți explic!... o pizza cu buric!... și o împungeam c-un deget, îi dezumflam fața hazlie, copilăroasă, femeiască... cu doi dinți din față, sus, ca niște lopățele de iepure, ținînd buzele ușor crăcănate... în timpul ăsta, cameramanul montase deja înmormîntarea celebrului regizor care era în limbă după... extrem de bolnav, fooooaaaarte grav, iar el, regizorul, făcîndu-se bine pe șest, se uita la propria lui moarte filmată haios și hohotea... și zicea: lasă-lasă că ajungeți și voi în iad, n-aveți grijă, băi, pămpălăilor!!! Băi, da' tu nu ai HBO? („La contactul uman îi mai trag și un zîmbet"... repetam, obsedat, o expresie auzită aiurea.) Pe urmă chiar a început ploaia... copacii cu rădăcinile în dușumele nu se mai văitau, se liniștiseră, la subțioara crăcilor forfoteau fluturii, ciorchini de aripi, lîngă trunchiuri, ciupercile își schimbau pălăriile între ele, izvoare rotunde șlefuiau prunduri colțoase... mă gîndeam că parcă aș fi în... Pădurea

Albastră... nu fusesem niciodată acolo... de capul meu!... îmi promisese cineva să mă ducă... de undeva îmi abureau ochelarii un cîntec... o harfă?... melodios, încrezător, salvator... cine își înfipsese strunele lungi în sufletul meu?... oricum, merita să fiu atent, politicos cu zînele, cu elfii, cu ielele... ca hobbit romantic ce mă aflu... și-n răstimpuri aerul căpăta o lichiditate magnetică... particule de aur clipocind în suspensie... mi se năzărea forma unor umeri orbitori de albi, omoplații unei ființe necunoscute, fascinant de frumoase, alunecînd, șoptind cîteva vorbe, surprinsă de roua clipei, hainele învolburîndu-i-se, delicate, străvezii, înțelepte, la fiece pas sărbătoresc... M-am apropiat și am întrebat-o cum se numește. A ezitat, apoi mi-a destăinuit numai unul singur dintre nenumăratele ei prenume...

Suplimentul de cultură, nr. 35, 23-29 iulie 2005

Tu să zbori către turla cu cruce

Să poți să-i îndrugi verzi și uscate cuiva nesfîrșit de drag, scriindu-i cu migală orice fleacuri, aparent neimportante, caligrafiindu-ți sufletul cu grija de-a fi înțeles, neprecupețind efortul, măcinîndu-ți mereu, mereu silabele... sau, dacă-i cu tine, în camera ta cu un singur fotoliu galben, să-i vorbești neîncetat, ceasuri în șir, sorbind din ceașca enormă de teracotă, rar, la intervale mari, cafeaua mereu înnoită, fierbinte, nu prea tare, doar cît să te țină, din sorbitură amară în sorbitură și mai amară, într-o continuă poftă de a povesti, de a explica, de-a amănunți amintiri de viață, de lectură... de a-i descrie... întîrziind leneș pe anumite cuvinte, repetîndu-le ca într-o melodie ușor melancolică, uneori șoptită... făcînd, nestingherit de nimic, pauze... uneori atît de lungi încît să i se pară că nu vei mai relua niciodată firul... și să te trezească, alarmată, din reverie cu un băi!, da' tu ce dreak faci, ai adormit sau ce?... ai plecat?... te-ai dusără la cimitire?... uite, mai sînt aici!... uite, stau în cap!... uite, fac podul!... uite, fac șpagatul!... uite, fac flotări!... uite, dacă mă ambiționez, uite, vezi?...

vezi cum îmi duc piciorul ăsta după cap, la ceafă?... vezi, băi, ce flexibilă sînt?... (trosnindu-şi delicat vertebrele, cum doar pisicile reuşesc, somnoroase, gingaşe)... iupi-iupi!... şi brusc să fugă în bucătărie şi să se întoarcă misterioasă, mîndră, ţinînd-o cu amîndouă mîinile făcute căuş sub ea... să reapară cu o cană uriaşă plină cu apă din care să bea pătimaş, îndelung, ca şi cum s-ar fi deshidratat în deşert, după un marş chinuitor prin căldura infernală a nisipurilor pustiului Gobi!... şi eu să constat amabil, superior, băi, tu eşti cam nebună!... m-ai speriat, ce naiba ai tuns-o aşa?... parcă te alergau ştrumfii ăia ai tăi albaştri, din benzile desenate... nu mă enerva... stai locului şi ascultă... că io am experienţe vaste, nu ca tine, o caraghioasă cu ochii verzi, rotitori, cît roata morii... de se-nvîrtesc: ţac-ţac-ţac!... hm!... Bine, zice, sînt numa' urechi... şi chiar să le mimeze, lipindu-şi palmele reci de cap şi fîlfîind graţios două degete subţiri... deodată întrebîndu-mă, o ştii pe-aia cu melcul care-şi fîlfîie coarnele?... n-o ştii, n-o ştii... te-am prins!... habar n-ai!... Şi eu să-i descriu, să-i desenez în fraze precise... să-i fixez tocmai veselia asta a ei extraordinar de frumoasă, de spontană, de contagioasă... o bucurie intrinsecă, a trupului ei tînăr şi elastic, necunoscător de boli, de griji, de faptul că undeva... departe... foarte departe... se află un final neplăcut, inevitabil, pe care te decizi cu greu să-l accepţi, să-l gîndeşti... măcar să-l gîndeşti... Băi, zice, nu fi sinistru... mă evapor automat... zbang la domiciliu' personal, la mama! Şi iar să încep, retoric, afectuos... Fratele meu iepure... a fost odată ca

niciodată... o să-ți îndrug chestii de cînd eram adolescent, copil, tînăr... Umblam ca turbatul la un moment dat, cînd m-am reîntors în Iași din Dolhasca, prin 1975, băteam ca bezmeticul doar periferiile, priveam aiurit casele țigluite, curțile, magaziile, gardurile, cișmelele, intrările enigmatice ale beciurilor, femeile care cărau apa cu găleata... mă fascina totul, fiece lucru, fiece ființă... mi se părea tulburătoare orice mișcare... orice fiță inconștientă de șold... mă îndrăgosteam de necunoscute aplecate adînc peste straturi proaspete de ceapă verde... de motănăraia visînd în neștire, într-un abandon total, într-o lățire definitivă-n praful cărămizilor macerate de vreme, mă obsedau pietrele rătăcite, numerele portițelor scîrțîitoare, desprinse pe jumătate din balamale, bălăbănindu-se-n aerul alb al după-amiezelor infinite... mă devora un soi de tristețe blîndă, suportabilă, o amăgire a timpului clătinat aievea... știi?... clipa devenea cumva palpabilă, se putea aduce la nară și aspira în plămîni, se respira, se gusta, îți treceai limba peste membrana ei transparentă, o lingeai, o înghițeai... Ajungeam tîrziu în odaia mea, mă așezam obosit la masă și îmi notam într-un carnet gros ce-mi părea că era mai ciudat în aceste călătorii : întîlnirile neașteptate, cutremurătoare (mai întîlneam îngeri la vremea aceea !... nepedepsit de dînșii...), florile cărnoase, cu tije unduite, agățătoare... prăfuite sau incredibil de fragede, de pline de miez, îmbrățișînd cîte un burlan ruginit... pata de păcură căzută pe trotuar, ajunsă acolo într-o dezolare stranie, într-o înstrăinare dificil de suportat, persecutată de oamenii

din jur... bucățile de tablă zdrăngănind ritmic pe cimentul grădinilor pustii, perfect rotunde, lipsite de plante... imaginile halucinante, strălucind și dispărînd rapid pe geamurile scăpate de sub obloanele din scîndurele de lemn vopsit, o vopsea încinsă, scorojită, leproasă... Băi, zice, mai bine „comentează-mă“ pe mine... Și-atunci începeam : afară să se topească întunericul... tu să zbori către turla cu cruce... eu să vreau să te prind... de picioare ! Prinde-mă, prinde-mă, țipai, e o.k. Uite !... stau în cap ! ! !

Suplimentul de cultură,
nr. 36, 30 iulie – 5 august 2005

Fără nici un folos de iertare

Cît de tîrziu și fără nici un folos de iertare mi-am priceput necuviința grea, uleioasă, verzuie-n culoare, rîncedă-n iz, candelă spurcată de leșul de muscă bătrînă. Și cît de tărăgănat mi-am dumerit, în zarea aspră, insomniacă, rarița vieții. Și dacă mă aplec răbduriu și-mi sprijin genunchii de carne caldă pe așchii și țăndări, sînt oare învrednicit să primesc, tămăduitor și pe îndelete, în piept (unde e locul inimii) și în față lumina? Va sosi acel suflet de-o clipă, trupul să mi-l clătească, ușor, a căință? Am fugit de Cărțile Sfinte ca de o băutură prea tare. Citeam cataloage de păsări, tomuri laice forfotind de invazia zornăitoare-n elitre a insectelor, botanici subtile și elegiace, lexicoane militare, mersuri expirate de trenuri marfare, reclame pentru alifii afrodiziace, descifram bidinele de văxuit zidurile uzinelor dezafectate (în care se consumau violuri în grup!), într-ascuns răsfoiam chiar *Carnetele* bătrînului Dosto. Înălțam pe atlase, în raza subțire a ochiului, munți de tăgadă, adînceam mări și oceane albastre pînă la talpa întunecimii; acolo palpită – o dată la un secol! – pești abisali, turtiți feeric de spaimă și amor. Sticle de

bulion, înrăftuite statornic, legănau în dulapuri, nesfîrşit de blînd şi de dureros, sub celofanele fine, o nemernicie sfioasă de înger lumesc. Odihnindu-mă, mi-am potrivit melcul drept căpătîi. Brusturul lat mi-a ocrotit făptura de umezeala sărată a zorilor. Am iubit nebunește o fecioară mlădie şi fragedă. Şi împreună, uimiți, fost-am duşi peste mări şi țări, cît ai clipi din pleoapă, pe moale covor fermecat cu vis şi cu patimă. Pribegind apoi, mai mult singur, ani întregi, în alcool, în lecturi, în cafea, în amiezile străzilor de periferie cişmegeluite tandru… Şi acum? Uit roua-n borcane murdare şi ce-mi amintesc e sărac şi pripit ca un chirpici din balegă neagră de rîmă strivită.

* * *

Abicia, în anotimpul iubirii, era piromană. Da foc la căpițe cu vîrful ascuțit al limbii. Incendia pădurile cu cîrlionții părului coifos. Chica ei pubiană carboniza grinzile grajdurilor regale, împroşcînd sosuri arse, brînzite de nostalgie şi plictis. Dantura îi scînteia feeric. Cugetul mocnea în movile bleu de răşină cleioasă. Aprindea, fericită, stive severe de scînduri, dinamita vrafuri de fluturi, maldăre reci de fîntîni. Abicia avea vaci la creier!!! Prăjea, în tingiri spoite fraged, melancolice turme de boboci, scărpinați pe îndelete cu furculița şi, uneori, cu andreaua. Abicia venea neîncetat, cu maxi-taxi, din epoca fosforescentistă. Suflarea-i pîrjolitoare a copt sfecla de zahăr a nobilei naţii. Chibritistă, îşi mistuia sufletul durduliu, aşijderea feselor macre, în insulte imunde,

ajungînd, cu vremea, mitul ludic al mocofanilor purtători de largi pijamale tricolore. Laba galvanoscopică de broască smaraldă (laudă laboratoarelor de fiziologie experimentală!) zvîcnea în ritmul auriculelor și ventriculelor ascunse, cu grijă electrică, într-însa. Doar legumele pămîntului, fructele și păsările cerului, peștii apelor dulci, lenevoși, doldora de lapți, o mai puteau domoli, cu moliciunea lor tandră, instinctuală, în seva caldă, țîșnită vioi din pulpa cărnoasă, biruitoare, a vieții atotpompiere!!!

* * *

Chițibușar și învins număram cu abacul, la moșie: leațurile putrede ale gardurilor, bulgării de apă umezind pînzele întinse la uscat de paianjenii gospodăroși, paiele surprinse în flagrant parfumat într-o claie de fîn (adăugînd, meticulos și nițeluș sadic, acul de patefon, găsit întotdeauna), intrările și ieșirile ciuturei sincere în fîntîna personală, foile verzelor încă (vai, puțin!) în vervă, traversele răscoapte, îmbibate de păcură, țopăite de acasă pînă la gară, biletele tehnicolore și chiștoacele mustoase încă de salivă, abandonate pe peron, sînii iubitei ideale (trei!!!), cîrlionții secreți ai sexului virgin al Abiciei netunse, colții beschiei dezacordate în rumeguș lîngă capra de tăiat lemne cu fibra tare, surcelele surmenate de secure, găinele gazdei, sodomizate de miliția nul din vecini, filele unei ediții de lux a operelor lui Ioan Slavici, sfinții sfrijiți din calendarele bisericești, surîsurile echivoce ale cantonierei Sultănica, fanionul ei galben, vagoanele cu frîne stricate ale trenurilor

mixte, zguduind erotic bariera, ambuteiajele de fluturi deraiaţi, libelulele lîncede, loboda scăpătată, melodiile drujbei, inspecţiile de la raion etc. etc. Totalizam. Obţineam o cifră imposibil de suportat, dătătoare de tristeţi acute, nesfîrşite, propagînd cefalee, febră, delir. O luam de la capăt, tot mai topit, tot mai fără speranţă… Atunci a apărut eleva Tamara!!!

Suplimentul de cultură, nr. 37, 6-12 august 2005

Cheltuit pe oboseli mărunte

Neajutorat mă simțeam. Căutam, biruit de zădărnicie, deznădăjduit, ceasuri întregi (secundele înțepau pielea-n tatuaje absurde, aberații nepricepute de nimeni), tîrîndu-mă pe preșurile infinite ale odăii, cu trupul metamerizat de spaimă, întortocheat în spirale imposibile, sub paturi, mese, scaune, printre ziarele terciuite de timp, spre cărțile ce-mi păreau ușor umflate de o bubă dulce. Iroseam frageda vlagă rămasă-n suflet, c-o încredere surdă și oarbă, c-un pipăit inițial difuz, plutitor, apoi chinuind meticulos, în fiece amănunt, geografia intimă a încăperii. Trebuia, odată și-odată, să găsesc, inspirat, c r e i o a n e l e : lemne lunguieț-hexagonale, lăcuite în culoarea amiezii, străbătute tandru de miezul negru și tămăduitor. Înțelegeam semnele lăsate anume, în urmă, de zînele bune, bufante-n șoldurile mici cît lingura de supă. Desigur, nu imediat, ci după interpretări ce-mi luau, concentrîndu-le, hălci calde de sînge, toptane de viață-n lăptuci. Și-mi revenea încrederea ! Eram, evident, pe calea firească. De-ajuns doar o clipă și, gata !, voi dezgropa comorile turnate în drugii fini de aur scriitoricesc. Momite de-o vază, strînse c-o

afecțiune năruitoare de florile deja uscate în corolă, cu apa băltită, macerate împreună cu tulpinile subțiri, stîrvuri moi, cedate întunericului vernil, mlăștinos. Lîncezind în tomuri pe care mă străduisem să le citesc, abandonate la o filă plicticoasă-n flocii virgulelor ori, dimpotrivă, extrem de complicată pentru mințile tocite – pojghița țiplă a uzurii. Scuturam covoarele. Da, le plăceau să fie strivite, batoane crocante, de talpa neglijentă, străvezie, a uriașilor neînduplecați: vizitatori banali ai camerei, în lipsa, ba chiar în prezența mea! Picoteau molîi, visînd litere goale, în cearceafuri nocturne. Pîndeau, țuguiate isteric, în faldurile perdelelor asmuțite de lumină. Intervenea, în descoperirea lor, și mirosul. Îmi dilatam nările, adulmecam adînc, mă prăbușeam în plăcerile olfacțiilor interzise. Grafitul e îmbătător. Dă dependență, poți să și mori dacă nu-l ai la îndemînă sau, eroic, renunți singur la el, crăpînd superb ca un harbuz plin cu cafea. Dar, în sfîrșit, iată-mă viteaz, strîngînd ceatlăiele vrăjite în brațe, ca pe niște iubite pierdute, repezindu-mă cu dînsele la coala magică de hîrtie. Bolborosesc deja, în carne, cuvinte, mă obligă, compacte, uleioase, să le caligrafiez. Razele zăpăcesc aerul împrospătat de izbîndă. Respir fericit! Pămînt! Pămînt! Îngeri și stînci puternice la orizont!!!

* * *

Să continui uluit, cheltuit pe oboseli mărunte, aparent simple, nedemne, inutile de fapt, din ce în ce mai zgrunțuroase, mai greu de acoperit în moneda

rotundă, clinchenitoare, a vieții, a uzurii, a vechilor frăgezimi cu zimții tociți. Să răzbați, încet-încet, cu mintea (ea are neașteptate boltiri de cer, crini izbîndind în corole, fericiri bombate de roua rece, irizată inteligent în subțirimea razei!), cu sufletul supus dezmățului neînduplecat al întristărilor, cu trupul macerat, ca într-un bocal cu spirt violet, de aerul timpului. Nopțile devin zile, ore întregi sfîrtecate de vise necruțătoare, rele. Aceiași oameni, dar cît de ciudați!, îți șoptesc viclean, îți strigă în somn, te înconjoară cu minciuna lor, cu veselia lor forțată, ondulată necuviincios în preajma patului în care-ți adînceşti odihna (ocrotit de perna copilăroasă și de cearceaful proaspăt, de căldura învăluitoare a femeii – ea este! – ce-ți păzește plutirea nocturnă), sperînd s-o găsești, în sfîrșit, tămăduitoare. Cu fiecare dimineață să începi lupta banală, micile războaie de rutină, veșnic îmbărbătat de gîndul că acolo, departe, trăiesc ființe dragi, că aici, aproape, stau vrafurile de cărți: Baudelaire și Proust. Montaigne te cicălește blînd, văicăreț și el cînd e vorba de boală, te sfătuiește pe îndelete, gospodărește, ticăit. Iată, respiri, sorbi lacom, pipăi cu buzele marginea cestii de cafea, credincioasă cum numai animalele sînt (cai aducînd corpul rănit, legănîndu-se de-a curmezișul, înapoi, acasă, chiar dacă învins, încă viu, gata s-o ia de la capăt!), deschizi volumul cu paginile mîngîiate de zeci de lecturi pe-o singură frază vrăjită, uluit, cheltuit pe oboseli mărunte, aparent simple…

Suplimentul de cultură, nr. 38, 13-19 august 2005

Da' tu cu cine ții?

Locuiam într-un orășel de provincie. Nu știam cît mai am de trăit. Însă pricepusem că orice, chiar nenorocirile, au un sfîrșit. De aceea mă grăbeam să iubesc, să scriu, să citesc… Zilele treceau… sau mi se părea mie că trec?… halandala… Cînd citeam, doream din tot sufletul să scriu… cînd scriam, mă gîndeam la zeci de cărți importante, abandonate, rătăcite… cînd, de bine, de rău, le făceam pe amîndouă, mă cutremura spaima că nu voi mai iubi niciodată… niciodată… iar, în fine, îndrăgostit, tîrît labirintic prin fel de fel de întîmplări năucitoare, tînjeam după perioada liniștită de mai-nainte! Dis-de-dimineață, trezit pe la patru-cinci, deschideam larg geamul, număram florile mov din ghiveciul așezat pe televizorul stricat, plin cu apa scursă într-însul… că dacă îl clătinam se auzea cum cobîlțîie!… caligrafiam rugăciunea matinală și începeam să beau cafea cu nemiluita, deși mi se interzisese cu desăvîrșire de cînd avusesem criza aceea comițială inaugurală… îmi plăcea chestia asta la nebunie, faza cu „inaugurală"… Și încercam să citesc cu glas tare, pînă răgușeam, *Don Quijote* sau *Robinson Crusoe*...

foarte atent la construcția frazelor, învățînd mereu, mereu cum e treaba cu „proza“. În fond, îmi spuneam, depinde de viteză. Poeziile au altă viteză! Sînt mai rapide… Numai că iarăși tînjeam după un nou volum, scotoceam în grămada inepuizabilă... *Micul prinț... Zenobia... Dicționarul de sinonime*... mai răsturnînd vreun raft capricios, dispus să-mi dărîme și nervii, să mă blocheze ore întregi în munca migăloasă a reașezării tomurilor… îl scoteam la suprafață… îl răsfoiam leneș, descifrînd notațiile deseori bizare, datorate lecturilor mai vechi… cădeam pe loc în plictis… visam altul… Oboseam repede. Intram în deznădejdi de nesuportat. Îmi însemnam ceva, însăilam niște versuri zgubilitice, nu-mi plăceau… Iar lectură țopăită și iar puseu brusc, euforizat de cofeină, în lumina clipei prea strîmte… Cam în vremea aceea am cunoscut-o. Venise să-i împrumut niște plachete de poezie. Îi pasasem, ca de obicei, oricui mă bătea aiurea la cap, pe Ruxandra Novac, mă rog... dințoasa aia mută în care credeam pe bune, sigur că-i pocnită definitiv de primejdia talentului : *ecograffiti*. *poeme pedagogice*. *steaguri pe turnuri*. A băgat cărțulia în rucsacul c-un motan atîrnat cochet de-o curea... Imediat mi-a zis : „Povestește-mă!“. Și a rîs : hihihi ! Grav, am început. A fost odată ca întotdeauna… ca de obicei, adik… pe cînd minciuna depășea, băi!, în circumferință căpșuna, cam cu atîtik… (și îi arătam exact, depărtînd degetul mare de cel arătător, fluturîndu-mi mîna dreaptă prin fața ochilor ei imenși, topiți cețos și verde sub fruntea isteață… îi precizam catastrofa, n-o evitam… ignorînd faptul

că Nichita Stănescu… undeva… nu-ș' pe unde… proclamase că… dah !… că adevărul e o crimă… sau, mă rog, sinceritatea… păi bine, băi !, eu cu „sinceritatea" făcusem un fix în adolescență… și ea, din ce în ce mai fascinant holbată, aprobînd, ținînd cu mine… că o și întrebam gelos : da' tu cu cine ții ?… cu tine !, cu tine !… executa ea niște salturi mici, cu amîndouă picioarele lipite… cu tine !)… buuuun, deci… a fost odată ca deocamdată… căci niciodată nu se putea preciza cum rămîne cu basmul… e cumva în expansiune, băi !… un', doi, trei… și… alte răcnete… alte văgăuni… zmeii sînt dificili (nu ca la Cărtărescu, pămpălăi, de pun botul la fitece mișt oacă rătăcită, bălăioară… da' tu cu cine ții ?… cu tine !, cu tine !… executa ea, apăsată pe buton, salturi mici, afectuoase, de iepure drogat…)… dah, buuuun… deci, a fost… odată ca acum !, țipa dînsa, iluminată, pișicheră, grațioasă, fragilă, devotată, nemaipomenit de subțire și tandră… și pe podea, în iarba catifelată a covorului, se rotunjeau izvoare limpezi, cerbii păpau cu botul pofticios căpșunele înecate-n unde, scorburi adînci căsca dulapul, greierii țîrîiau exaltați în pahare, secondați bestial de Absurdica urlînd pe un CD : „Să injectăm slănină în găină !", masa se clătina în valuri moi de pîrîu, cu peștii prelungi țîșnind din sertare, cu gîngănii cu picioroange crăcănate traversînd în iuțeala și-n zigzagul fulgerului superficia tăbliei lucioase… vazele desfoliau în aer nuferi globulari, suav atingîndu-se, spre suferință, unul de altul… paturi cu frunza groasă, cărnoasă, suculentă se scuturau de cearceafuri lîngă trupurile noastre… păpădii

umflate cît perna explodau la cea mai plăpîndă suflare… pălăriile de pai, șepcuțele cool, aruncate neglijent pe scaune, căpătau culoarea și izul inconfundabil al ciupercilor otrăvitoare… bătea un vînt parfumat, călduț dinspre batiste… ștrumfii împachetau papiote… caloriferele striau dulce pereții sub ferestre… ca stupul bîzîia contorul auriu, doldora de faguri sclipind, țiuind a kilowați de miere prelinsă… din frigider tocmai ieșea tacticos, Fram, ursul polar...

Suplimentul de cultură, nr. 39, 20-26 august 2005

Doar să fiu puțin atent la cuvinte

Acum ar trebui să nu mint, îmi zic, să caut adik… Ce mă-sa să caut? Și ce să mai mint? Aici nu mai merge cu căutatul… totul e deja găsit… Doar să fiu puțin atent la cuvinte… să „exprim“ exact ce doresc în neuron, să nu mă bîlbîi… să n-o bag în ceață aiurea… să nu-i sară capacele degeaba… că-i săreau din te miri ce… Îmi da telefon, trilifon… vorbea, vorbea… nu o întrerupeam, îmi plăcea la nebunie să-i ascult vocea, vocile… erau mai multe… timide, îndrăznețe… jucăușe, duioase… ranchiunoase, prietenoase… amarnice, comice… blazate, avîntate… șăgalnice, severe… prefăcute, de babă sau de lolită parșivă, de fantomă spăimoasă… intrată prin horn în cameră: hu-hu-hu!!! Uneori, și atunci îmi era atît de apropiată, da, uneori strănuta și se oprea ușor jenată… își trăgea pe șest mucii în nasul ăla al ei caraghios, veșnic înfundat... își „aranja“ laringele, umbla la el ca la un instrument… iar eu zîmbeam, o alintam, nu te speria, fii cuminte, tu, acolo, chiar strănutul tău mi-a plăcut, nu pricepi? Făcea o pauză copilăroasă, uimită, descumpănită, credea că e nevoie

să-şi ceară scuze, se scuza… Nu ai de ce, strănută, fă ce vrei… făptura lui Dumnezeu, o îndemnam din nou, eşti… Aş fi vrut să-i spun că o iubesc… Fugea întotdeauna, simţea cînd mă pregăteam… închidea… Nu dorea să afle? Aflase? Pe urmă îi scriam… îi descriam pe îndelete, cu metafore, cu comparaţii întortocheate… cum a vorbit, cum a strănutat… cum îi simt respiraţia… gîfîiala intimă... viscerală... aşa, ca la BBC... ştiam că asta o gîdilă… că aşteaptă… comentariile mele îndrăgostite… Uneori mă suna dimineaţa, nu dormise deloc, se chiorîse în computer... lucrase toată noaptea, glasul îi slăbise, şoptea abia, mă chinuiam să desluşesc… Frazele i se lungeau, pierdeam şirul, o întrerupeam cu cîte o întrebare, nu răspundea, o ţinea pe a ei… se deslușea ca un soi de rugăciune blîndă, nesfîrşit de tandră, de promiţătoare de raiuri păcătoase, cu şerpişori şi mere dulci… mîngîietor de tristă totuşi… de încrezătoare în ea, în mine… în viaţa noastră… tu-i curul ei de viaţă! Cum să-i spun că o iubesc, aşa, hodoronc-tronc? Alteori mă trezea noaptea tîrziu, în miez, după miez … rîdea chifnit că-s somnoros… confuz… desprins din visuri încîlcite, cam erotice ele, deh!… Uite, eu trebăluiesc acişilea, bă, nemernicule, adormitule, calc maldăre de rufe, munţi de chiloţi, hm!… scoală şi fă cărţile alea, nenorocitule, mormolocule, moleculă împuţită, criminalule, tembelule… Bă, da' ţie nu ţi-e ruşine? Pune mîna, hei! Bă, tu te crezi eternu' masculin? Ba mi-e ruşine, recunoşteam… nu-s eternu' masculin… în schimb, la fix, tu eşti efemerul feminin… Se auzea iarăşi

rîsul ei, încetișor, cald, din gît, ocrotitor… Bă, tu nu înțelegi nimic, vezi? De asta îmi ești tu mie drag, habar n-ai ce-i cu tine, domn'e! Saluti! Paaaa!!! Trecuse un an și eu nu îndrăznisem încă să-i spun că o iubesc… Mă pregătesc mereu, îmi jur că n-o să mă mai abțin, sînt om în toată firea, ce dreak! Să trăim și noi un mom eroic, feeric, sardanapalic, hm!!! Și de fiecare dată dispare, închide… rămîn să scriu scrisori interminabile, neverosimil de vesele, de huș-chite, cu tipi ca-n „felme", de doi metri juma… tatuați pe bicepșii bombați cu caracatițe avînd pizde-n loc de gură… gagii valabili care fut și-mpușcă orice întîlnesc în cale… mergînd legănat… crăcănați de propriile coaie… cu țigara fumegîndă în colțul buze-lor crăpate… scuipînd disprețuitori, printre dinți, la picioarele șerifului cu fața cinstită, de flăcău… jefu-ind bănci obscure… cu funcționare obeze, transpi-rînd de frică între țîțe, la ghișeu... făcînd pilaf un bar întreg de gujbeți… să-i încropesc manele sa-vante… dotate… (Mama mia!/ Îți pute bijuteria… Vino sîmbătă la bal/ Să te pipăi bestial…) ca să n-avem scîrbă-n casă… naiv-amenințătoare… s-o arză la ficați… s-o sece la lingurică… s-o spargă la bulbuci definitiv… Dar acum m-am hotărît, fie ce-o fi! Să afle „populația"!!! În revistă, pe foaie de hîrtie de ziar: Te iuuuuuuuuubeeeeeeeeeeesc!!!!!!!!!!

Suplimentul de cultură,
nr. 40, 27 august – 2 septembrie 2005

Castanele au încă ghimpi

Număratul castanelor nu-i prea complicat. (Devastatoare e înmulțirea lor cu dor, împărțirea cu zecimale zăpăcite, zmulgerea încăpățînată, radicală, a rădăcinilor cubice, din clisă, din abis, hei-rup!, din vis...) Trebuie, desigur, efort. Cere timp de anotimp (septembrie, octombrie, noiembrie). Ține în frîuleț de păpădii atenția cea strînsă-n chingi („As-tu connu Guy au galop?“, întreabă, încrezut, Apollinaire...), cotrobăiește răbduriu și tandru (vraiștea ofuscă, bîzîie-n pahar o muscă!!). Și, bineînțeles, produce deplasări, flanări feerice și-obscure de la un copac la alt stîlp de telegraf, dintr-o curte interioară la altă cișmea exterioară, de pe o stradelă în pantă la alt gang înfundat, vagi rătăciri autumnale cu pauze în locuri de parcare, de extaz... de delir... de footing... Noaptea întrerupi afacerea, oploșit în patul personal, cocoloșit sub plăpumi dense, îmbărbătîndu-ți creierii slăbănogiți cu mierea albă și muierea moale-a vieții tale, în pernele cu puf de gîscă. Deși, dacă te freacă voința, ba capeți și-o poftă specială, folosind lanterna de buzunar, cu bateria încărcată dulce, au cea cilindrică, necruțătoare, cu dinam, de grănicer,

continui nestăvilit, eroic, epopeic, fie ploaie, fie vînt, cu logosul la pămînt, castaniada. Scopul ? În momentul acela, dar exact în el !, mă numesc Numărătorul de castane, trăsnit ad-hoc (și-n lipsă de divan comod) de importanța colosală a misiei mele. Un fel de Artdirector al situațiunii burselor castanice ! Efectuez, alene, bovaric (emmos...), catastifarea, cu mușchii aspri și delicați ai limbii înmuiați strașnic în ceașca vastă de cafea braziliană, babană... da... cu limba împlîntată pînă la plăsele-n zaț. Harnic să mă afirm în Europa, Africa, Australia, Antarctica, Atlantida ! Pătruns țiuitor de daimonul cifrei de platină laie-bucălaie. Brav complotist în subteranele verginelor postmoderniste, în labirinturile prostituției ilicite, lirice, și-a drogurilor de zarnacadea... în fumuriile periferii ale nostalgiei meseriașe... Propovăduitor în urbea de baștină a Ordinului Castanierilor, înființat de cînd hăul în... Bistrița... hăt Năsăud ! ! ! Secretul e imens, deci public ! Singura treabă ce-o pot bolmoji, spilcuit la 69 de ace de argint plus un stilet, e atingerea idealului clipei fezandate : toamna ! Pretextul amarnic și duios de a-mi tîrîi cuvintele peste oameni, îngeri, diavoli, cîrduri de incubi și sucubi, brîndușe (floarea mov a brumei !) otrăvite-n bulbi. Numărătorul de castane sînt, acum, aici, în mormolocitul tîrg al plușurilor putrefacte (mătreața curge, șerpuiește fin pe gulerele dantelate-n scrob, și-n mămăligi, și-n marmeladă !). N-am de ales, musai să existe careva dedicîndu-și mințile, sufletul, trupul, traiul superb și derizoriu, chestiei aparent inutile, ușor echivoce în flocoșenia parfumată a luminii, stînd

și contemplînd lin mai întîi, apoi violent mîndru de cum mă tot aplec și mă înalț impur în aerul faimos al cetății: ăla-s chiar eu!!! Pe urmă, oh!, deliciul de-a umbla lela, castanal, cu buzunarele doldora, cu geanta bucșită, bulbucată, cu sacoșele-n poziție (îs în poziție, don' doctor, mărturiseau gravidele de la Dolhasca!), cu sacii cărați, plin de osîrdie, în spatele încovoiat umil, pe raza centrului civic. Să le dărui! Oricui! Oprești duios locuitorii pe centimetrii dumnealor pătrați. Femeile, legendare, ca logodite a zecea oară, scapără pe buze zîmbete copilărești sau, dimpotrivă, atît de paraşutate în parșivenie că nu mai ieși basma curată niciodată. Fixezi timid concetățenii, le oferi oarește globulos, mătăsos la pipăit, misterios în iz, piuind în nuanțe de maro culoarea: fruct domestic, exotic animăluț vegetal cu țepii blănii verzi abandonați pe trotuare. Gestul contează, conturează! Merită să-ți îmbulionezi spiritul în cinstea nerușinării sînilor și șoldurilor zilei, să-ți distrugi familia de-a'mboulea, să-ți dezamăgești crîncen amicii (pînă și pe Lucian Dan Teodorovici & Florin Lăzărescu!... sau viţeversa...), să scandalizezi tipi cu profit net și foarte brutal. Înfrăgezind o trecătoare necunoscută, e partea catifelată a basmului. Ailaltă? Curajul frel al încercării, riscul vesperal! Refuzat, insultat, ciomăgit subtil, dus cu brișca la ospiciu, împușcat scurt, eventual, în cazul legiferării pedepsei cu moartea. Suspiciunea crește, atinge cote, încinge teracote! De ce, tam-nesam, și tocmai tu, ți-ai găsit să-i tulburi la lichidul cefalorahidian cu papiota sus-descrisă?! Jignești economia de piață,

o transformi în pagube de paiață! De neiertat asemenea crailîc falimentar. Totuși... Seara, înainte de a adormi, milionar oniric, ți-amintești pe sărite, băltit de diazepame, că ți-ai îndrăznit povestea pe pământ... Puștoaica (a pierdut ieri o batistă și o bate mama!!!) angoasată, vai!, o ascunde în penar alături de abțibildurile cu bombalăul Flaub. Doamna între 2-3-4 vîrste, de la miez către coajă, clipocește din pleoapele-i de rai, pe-o cergă de plai, și-a ronțăit bila ciudată, neprăjită, crudă. Ți s-a-ncleiat sublim destinul! Nu era doar o castană, ci o dorință murată-n gînd și împlinită-n faptă. Dansați castana! Chiar dacă are încă ghimpi...

Suplimentul de cultură, nr. 41, 3-9 septembrie 2005

Întrebări de prisos

Prima întrebare pusă de Petea, băiatul de șase ani al lui Pavel Matveevici Zaikin, judecător la tribunalul de circumscripție, „un bărbat înalt și adus din spate, purtînd o haină ieftină de dril și un chipiu decolorat, cu cocardă“, e destul de ușoară: „...de ce cînd te pișcă țînțarii li se face burta roșie?“. Obosit, nădușit, congestionat, încruntat, ursuz, Pavel Matveevici, abia sosit cu trenul de la oraș, după un drum plicticos și chinuitor, își găsește, în vila închiriată în stațiunea de odihnă, doar băiețelul, stînd la masă și tăind concentrat, cu foarfecele, valetul de caro dintr-un joc de cărți. Judecătorul tocmai avusese o discuție ca de la suflet de cap de familie la alt suflet de cap de familie. Cehov păstrează anonimatul celuilalt, denumindu-l, croitorește, „pantalonii roșcați“. Zaikin se vaită întîi cu decență: „Nevastă-mea și băiatul stau aici, dar eu vin doar de vreo două ori pe săptămînă. N-am cum veni în fiecare zi. Și pe urmă e și costisitor“. Interlocutorul pune, la rîndul său, problema cheltuielilor estivale (ne aflăm în iunie, pe la șase seara, în lumina copleșitoare), deși recunoaște cinstit: „...e mare lucru să trăiești în sînul naturii

(sîn optimist, nota mea!)... viaţa idilică şi toate celelalte...". Însă omul („pantalonii roşcaţi" deţin grad de consilier de stat!) cam strînge cureaua: „Fumez tutun de calitatea a doua şi nu-mi rămîne o rublă disponibilă să-mi cumpăr apă minerală de Vichy... pentru pietrele mele de ficat!". Atins unde îl doare, şi el un vechi hepatic, judecătorul la tribunalul de circumscripţie izbucneşte plin de fiere, ferfeniţîndu-i viziunea oarecum paşnică, dilatînd punctele de mîhnire ale soţului rămas acasă, la slujba obligatorie, capotînd în caruselul agasant al veşnicului du-te vino cu pachete, cu serviete şi cutii de pălării: „...e o mizerie!... Eu unul, domnule, rămîn la părerea că viaţa de vilegiatură au născocit-o diavolul şi femeile... pe diavol l-a mînat ura, iar pe femei, marea lor uşurătate... La drept vorbind asta nu mai e viaţă, ci muncă silnică, iad... umbli de colo pînă colo ca un bezmetic... totul a fost cărat la vilă... Mănînci pe dracu, nu-i chip să bei un ceai... nu te speli. Iar cînd vii aici, în sînul naturii (sîn pesimist, nota mea!), trebuie să mergi prin praf şi căldură... ptiu!". Şi încheie patetic: „Pur şi simplu e de mirare că mai sînt în viaţă!". (Adaug şi mirarea mea, ba chiar uluirea, că mai sînt şi eu în viaţă!!!) La capătul puterilor, ajuns în fine la vilă, Zaikin o găseşte pustie, ţiuită dezolant de ţînţari, bîzîită a zădărnicie de muşte bezmetice. Petea îl informează vioi, continuînd să decupeze cu aplicaţie cartea de joc: „Mama? A plecat cu Olga Kirillovna la repetiţie. Că joacă teatru. Poimîine au reprezentaţie". Deci Nadejda Stepanovna, nevastă-sa, e actriţă amatoare. Să te

ferească Dumnezeu de-asemenea pacoste! Buclucul ia proporții. Micul personaj infernal turuie, turuie: „A luat-o și pe Natalia, s-o ajute la îmbrăcat acolo, la repetiție... iar Akulina s-a dus în pădure să culeagă ciuperci...“. Raportul s-a terminat. Începe chestionarul drastic! Cunoașteți întrebarea inițială. Simplă! Numai că Pavel Matveevici, atacat prin surprindere, copleșit de „repetițiile“ Nadejdei, exasperat de singurătate și foame, bîiguie buimăcit: „Nu știu...“. Revenindu-și pentru o clipă din șoc, descoperă inspirat: „Fiindcă sug sînge“. Pe urmă, sleit psihic, Zaikin se așează în fotoliu și se uită cîtva timp pe fereastră, prostit: „Asta-i faza!“.

* * *

A doua întrebare: „...de ce sug țînțarii sînge?“. Curiozitatea vampirică a micuțului ciopîrțitor de cărți de joc rămîne fără răspuns? Nu! Interogația secundă e cea care pregătește furtuna. S-o interpretăm ca pe o aluzie strecurată de Cehov asupra modului în care „rumena“ (are mult sînge! – nota mea palidă) Nadejda Stepanovna tratează sufletul soțului ei? Riscant țînțar! Momentan, chiflicit de vicisitudinile călătoriei cu birja, cu trenul și pe jos, frustrat de deliciile unei cine în famile (îmbujorata Nadejda și prietena ei, Olga, se nutresc la „repetiție“, Petea și-a cumpărat doar pentru el, de șase copeici, lapte și l-a băut tot, judecătorului nu i se încropise nimic de-ale gurii, crezîndu-se, cu indiferență și lehamite, că nu va sosi chiar în ziua aceea)... pe clipă, pe dată „Zaikin simte... că ceva greu i se

furișează în ficat și începe să-l rîcîie“. Tremurîndu-i mîinile de ciudă, venindu-i să sară ca nebunul pe dușumele și să înjure la infinit, „eroul“ (căci se comportă ca un adevărat erou al timpurilor noastre! – nota mea lașă) dă totuși un răspuns... muzical, „începe să fluiere aria din Hughenoții“. Pe acest fond melodic sclipește orbitoare, periculoasă ca un fulger globular, întrebarea a treia...

(Va urma!)

Suplimentul de cultură, nr. 42, 10-16 septembrie 2005

Alte întrebări de prisos

A treia întrebare: „...tu știi să joci teatru?“. Răsbum-burum-bum!!! Așa s-ar transcrie zgomotul tunetului auzit de Pavel Matveevici. Vă amintim că Anton Pavlovici e un as în materie de insulte. Iată ocazia ideală de a face din obsedantul țînțar ditamai armăsar. Zaikin, pișcat pînă în măduvă, nu se mai stăpînește. Trăsnit de cuvîntul „teatru“, țipă la Petea ca ars cu fierul roșu în carne vie, se repede la dînsul cu ocări dure, răscoapte de ură în cenușa unei îndelungi ranchiune; ofense aduse parcă altcuiva, nu băiatului. Își ceartă indirect, prin transfer, nevasta, „actrița amatoare“, folosind copilul drept sac de box? Cert e că defularea devine furibundă; răspunsul se coagulează aidoma sîngelui dintr-însa. Zaikin: „Ia mai slăbește-mă cu întrebările tale idioate!“ (Pauză minimă. Trece în goană un diavol purpuriu.) „Da, ești prost și dezmățat!“ (Pauză minimă. Trece rapid, pe trotinetă sau pe rotile, Freud.) „Minți! Minți... Totdeauna minți...“ (Pauză minimă. Trece în zbor, pe o ghiulea gigantă, fosforescentă, baronul Münchausen.) „Ești bun de bătut, porcule!“ (Pauză medie. Trece iarăși Freud, în pas lejer, la braț cu Scaraoski, căruia

îi explică pe nerăsuflate pasaje din *Introducere în psihanaliză*.) „Am să-ți rup urechile...“ (Pauză mare. Trece lent Marchizul de Sade. Într-o mînă ține *Psihopatologia vieții cotidiene*, în cealaltă, urechea sîngerîndă a lui Petea.). Petea, demn urmaș al tatălui, îi plătește acestuia, prompt, polița: „De ce te legi de mine, prostule!“ (Pauză medie. Trece, alergînd caraghios, împleticit de duioșie și timiditate, direct de la starețul Zosima... către delicioasa Lise [șăgalnica, șmechera Liza – pe care dînsul o ținuse, roșind, în brațe, pe cînd ea avea doar 12 ani și Karamazov o învăța, teribil de pedagogic, alfabetul!!!], fata beteagă de picioare a moșieriței Katerina Osipovna Hohlakova... zburdă cuvios Alioșa Karamazov, în priviri cu întreaga suferință a lumii.) Zaikin: „Am greșit, Ptiuha... iartă-mă“. (Pauză enormă în care spectatorii, crezînd că s-a terminat spectacolul, pleacă acasă nemulțumiți... Ei au plătit bilete, chestii... au stat la coadă, în soare... ce mă-sa! și uite că ăștia le iau banii pe degeaba... Trece, în sfîrșit, un înger de-al lu' Pleșu, ocrotitor, și îi pune puștiului, readus cu forța pe scenă... îi așază urechile la loc... eventual în cadrul unei întîlniri a *României literare*, la Prometheus, cu abonații, cititorii, colaboratorii, admiratorii, ba optimiști, ba pesimiști, ai Ioanei Pîrvulescu... etc.). După un dialog atît de vioi, protagoniștii încearcă să se odihnească. Petea își găsește liniștea instalîndu-se din nou la masă, ca „să decupeze o damă“. Zaikin, depășind hopul psihologic, vlăguit, se trîntește pe un divan și meditează adînc. „Nu mai simte decît oboseală și foame.“ Îl așteaptă alte teribile întrebări!!!

* * *

A patra întrebare: „Vrei să-ţi arăt colecţia mea de insecte?“. La interogaţia şoptită perfid de Cehov lui Petea şi repetată de băieţel cu glas tare, tatăl răspunde imediat:

„Arată-mi-o!“ Iată că Zaikin, oarecum protejat, are ocazia nesperată de a privi, în premieră absolută, personajele celui ce l-a creat şi pe dînsul, de a se contempla (străpuns şi fixat cu dezinvoltură de Anton Pavlovici) cum zbîrnîie inutil în cutia de carton a vieţii sale. Realitate cumplită. Vlad Ţepeş (Dracula!) ar aplauda: „Bravooooos! Bis!“. Citǎm pe îndelete, lentoarea-i în obiceiul chinuitorilor rafinaţi: „Petea (de fapt Cehov, nota mea isteaţă!) intră în birou şi-i întinde o cutie verde. Încă înainte de a o duce la ureche, Zaikin aude gîzele zgîriind pereţii cutiei şi bîzîind cu o deznădejde cumplită ce-i scoală părul măciucă-n cap. Ridică încet capacul şi vede o mulţime de fluturi, de gîndaci, de muşte şi de cosaşi înfipţi în ace în fundul cutiei. Toţi, în afară de doi sau trei fluturi, sînt încă vii şi mişcă“. Zguduit de ce i se întîmplă, speriat de şi mai rău, cu ochii holbaţi de groază şi durere, Pavel Matveevici se preface a nu cunoaşte „exterminatorul“ şi exclamă: „Cine te-a învăţat să-i vîri în ace?“. „Olga Kirillova“, minte dezinvolt Petiuha, prinzînd firul. „Mai bine o înfigeai în ace pe Olga Kirillova!“, se gudură linguşitor pe lîngă Cehov personajul Pavel, făcîndu-se a da crezare personajului Petea şi sugerînd autorului că, da!, personajul Olga îşi merită destinul, cu vîrf ascuţit

fin și îndesat definitiv, în timp ce el, judecător onorabil... Și răbufnește, vărsîndu-și năduful, chipurile, pe capul colegei de povestire, Kirillova : „E o rușine să chinuiești așa niște biete vietăți !“. Tertipuri naive. „Omului fără splină“ îi sclipește maliţios pince-nez-ul. Pavel Matveevici va fi tras în țeapă și mai și ! ! !

(Va urma !)

Suplimentul de cultură, nr. 43, 17-23 septembrie 2005

Ultimele întrebări de prisos

A cincea întrebare: „...de ce nu dorm țînțarii noaptea?". Întrebarea e pusă la ora două noaptea, în direct!, cînd toată harababura artistică pare a se fi liniștit! Sosiseră de mult, odată cu căderea serii, pe întuneric, de la „repetiție" (cu vodevilurile *Chiriașul cu trombon* și *Ea îl așteaptă*, „fumate" deja de Cehonte, în timpul anilor de liceu, pe scena din Taganrog...), Nadejda Stepanovna, „plină de viață ca întotdeauna", „foșnindu-și rochia cu zgomot" (semn de excitație intimă premergătoare!, nota mea, obsesia lui Anton Pavlovici!), Olga Kirillovna, „o blondă uscățivă, cu pistrui mari pe față", tînărul Koromîslov (Cobiliță!), un lungan cu părul roșcat... și Smerkalov (Amurgitul!), actorul de meserie („cu fața rasă de actor", zice Cehov cel cu fața bărboasă și mustăcioasă de scriitor, amintindu-ne că ceilalți sînt niște amatori împuțiți, exhibiționiști de duzină... frecangii penibili de „scîndură"... încurcă și ei lumea, se fandosesc aiurea, își consumă viața și ne-o risipesc și pe-a noastră dintr-un capriciu stupid...). Se cumpăraseră sardele, votcă, brînzeturi, franzele, mă rog... gustărici. Se mîncase pe rupte, cu clefăituri fine, se

băuse intens, cu sorbăieli rîgîite discret și plescăituri elegante, „tărie“ și eternul ceai... și se începuse, în trombă, o nouă „repetiție“, mai a dracului, mai îndîrjită, mai zădarnică... Apoi se discutase interminabil, în tîmpenie și-n delir crăcănat... Kirillovna rîse strident, isteric, aţîţată probabil de Nadejda cea din belșug dotată, urmase obligatoriu un duet înfocat, Smerkalov recitase bombastic („actorii“ nu prea știu să recite ! n-au „ritmul“ afectuos necesar, rup versurile de-a moaca ! ! !... cînd le trăsnește)... declamase cu aplomb Păcătoasa, un poem de A.K. Tolstoi, aflat în repertoriul mai tuturor bla-bla-bla-urilor veacului... În sfîrșit, întreaga „trupă“ fu repartizată în odăi, la culcare... erau și ei oameni, mai oboseau, e normal, nu ?, osteneala artistică, deh... Prin permutări dibace, Zaikin e expediat de vajnica lui consoartă, Nadejda, să doarmă, nici mai mult, nici mai puțin, în birou... : „Du-te, tăicuțule (a se observa cum îl ia Nadejda cea frumoasă și haioasă pe soțul ei sictirit de toate ; nota mea înfiorată, fraternă cu „eroul“ obidit și umilit) și te culcă în birou la tine, pe divan. Aici, în patul tău (în dormitor adică... nota mea nostalgică), trebuie (de ce trebuie ? pe ce chestie ?... nota mea iritată pe bune ! !) s-o culc pe (atenție la răzbunarea lui A.P.C. ! nota mea copleșită...) Olga Kirillovna. Du-te, drăguțule (diminutivul de alint augmentează la maximum cruzimea, nota mea inutilă... că situația tot așa rămîne !). Aș culca-o pe ea în birou, dar se teme să doarmă singură...“. Bref, babana Stepanovna, plină de craci și țîțe, va împărți patul pseudoconjugal cu uscățiva blondină, nu cu soțul ! Sînt ele lesbiene,

domn'e? A.P.C. surîde subțire... Să dezlegăm noi enigma, că de aia sîntem „cititori", nu amatori, ci profesioniști!!! Hărțuiala sîcîitoare continuă: în birou Z. dă peste vampirologul Petea. Fiul, dur, nu scapă momentul să-l chestioneze asupra insomniei cronice la țînțari!!! Pavel Matveevici, excedat, pus pe adevăruri mari, definitive și definitorii, răspunde net: „...pentru că noi sîntem de prisos aici...". E o sintagmă care ar caracteriza multe nuvele ale lui Cehov. Dar autorul (Șurubul nr. 6 sau Șurubul nr. 9, cum îi place uneori să se iscălească) nu-i mulțumit, personajul Petea trebuie pedepsit capital. Prin urmare...

* * *

A șasea întrebare. „Tată, dar de ce Olga Kirillovna are pistrui...?" Aici e aici!!! Răspundă cine se simte în stare s-o facă! E o problemă de pigmentare a pielii!... În fond, mai există și creme, alifii împotriva pistruilor, institute de înfrumusețare, măști cu felii de castraveți la domiciliu... etc. etc. etc. Olga noastră cea subțire, dacă dorea, ar fi putut scăpa de ei... de pistrui... Îmi închipui, pervers, că tot e la modă!, cum strașnica-n plăceri Nadejda, lăfăindu-se-n pat cu Kirilloavna, spre deplina lor împlinire, îi da cîte un pupic de fiecare pistrui blondei (probabil vopsite!) partenere de „repetiții"...

P.S. 1) *Oameni de prisos* a fost publicată în 1886, cînd Cehov avea 26 de ani. E semnată, sprințar, Cehonte... (Apăruseră deja hemoptiziile... din 1884...

după terminarea Facultății de Medicină din Moscova...) Îi mai rămîneau de trăit încă 18 ani...

2) A șaptea întrebare (total de prisos, căci paranoică!). Da' io cîți ani mai trăiesc?

(Cortina)

Suplimentul de cultură,
nr. 44, 24-30 septembrie 2005

Lectura capitală

Privesc cu disperare rafturile sufocate de cărți, podeaua căptușită c-un strat de un metru de ziare amestecate inconștient, fatal... cu volume macerate, dispărute de ani de zile, de negăsit în nămolul format, încetul cu încetul, pe fundul verzui al camerii mele... Dumnezeule, mă întreb, nu-i nimeni, chiar nimeni nu există în urbea asta... cineva care să mă ajute să ies nevătămat, nesupt de lipitori gigante, nehăcuit de duhori infernale, diforme, nestrangulat de dihanii oarbe, tentaculare... să mă salveze... să mă iubească... să urcăm în lumină din mlaștina asta ? Degeaba am recitit, răscitit, mereu, mereu, mereu, înfundîndu-mă uneori cu anii în Cehov, în Proust, în Dostoievski, în Kafka... (Și cît de greu este să treci, cu adevărat !, de la un autor la altul. E ca și cum ți-ai ucide părinții, copiii, nevasta, ți-ai părăsi religia și casa în flăcări, ai fugi cu Ada Milea – tititi + bbbbbb ! – în delir, pe motocicletă, la Bistrița, capitala ei de județ Năsăud, fără să-ți pese că ai o faimă cam rea pe acolo ! ! ! Sau ai șterge-o, serafic, eroic, atavic, monstruos, hardcore, cu Ruxandra Novac – slup-slup ! – în Slovenia... hm...) Îmi dau seama, deznădăjduit, că am uitat, am uitat…

Desigur, mă orientez, am oareșcare busolă marină, aproximez punctele cardinale (două-trei, al patrulea îl bîjbîi, îmi lunecă întruna, nu'ș'ce naiba...), pipăi cîte ceva, ca orbețul, în semiîntuneric, în penumbră, în subterană, în salonul numărul 6, iarăși și iarăși, pe lîngă bătrînul Dosto, pe lîngă Proust („mon petit Saxe psyhologique" al cîrlionțatei Laura Hayman !), pe lîngă Cehov („Academician Toto" al „mînzișorului" Olga Leonardovna Knipper !)... Am constatat, conopidic, trăgînd vreun tom sub ochelarii unsuroși de tristețe, că-s iremediabil căzut din lună... dah... din Venus... posibil... Mii de amănunte nu le-am sesizat. Fiecare frază ascunde unghere întrezărite abia acum, cotloane... cu coropișnițe delicate (zise și chiftirițe – fleoșc ! ; numite și coroi – huhuhuhu ! ; poreclite și păduchi-de-cal – hihihăhlop !)... depistate la a zecea lectură. Logic, la a douăsprezecea, lucrurile, pojghițele se vor aglomera din nou, nelimpezindu-se borșul... la fel de buimace... Vis nebunesc : să-i recitesc în același timp pe toți ! Un APARAT mi-ar „înghiți", hleap-hleap-coooogîlț !, biblioteca restrînsă, cea din suflet. M-aș conecta la el, întins pe o masă largă, lucioasă, legat de mîini și de picioare, ca pe vremea dulcelor bronhoscopii barbare, cînd eram cocainizat de complezență în laringe... Balzac, Faulkner, Baudelaire, Apollinaire, Rimbaud, Sade, Lautréamont, Rilke, Eminescu, Bacovia, Arghezi, Musil, Cervantes, Shakespeare, Lovecraft, Gogol, Canetti, Swift, Labiș, Jung, Freud, Kierkegaard, Trakl, Tolstoi, Flaubert, Joyce, Mann, Poe, Nietzsche și încă, și încă, simultan ! Personajele lor

plimbîndu-mi-se prin circumvoluțiunile creierului, recunoscîndu-se, amabile sau feroce, discutînd infinit, schimbînd afecte, formînd noi cupluri deșucheate, declanșînd situații imposibile, surmenînd stațiuni balneare, munți magici, plajele de la Balbec… Aș rezista? Am auzit (citit) că atunci cînd mori, într-o fracțiune de secundă, retrăiești întreaga viață. Se derulează în minte, fulgerător, ca un film. Ce bal feeric, ce carnaval funambulesc, ce foială miraculoasă, ce fericire supraomenească mi s-ar oferi de „eroii" și „eroinele" autorilor dragi, dintr-o dată! Clipă a morții, modalitate de lectură totală, definitivă, apoteotică, te aștept!!!

Suplimentul de cultură, nr. 45, 1-7 octombrie 2005

Cei cinci mușchetari

S-o ieie de la capăt! Cu cei trei mușchetari alături: Athos, Porthos și Aramis!!! Plimbîndu-te, în buiestru, dezinvolt, călare, împreună cu d'Artagnan, pe străzile în pantă, pietruite cubic, înguste, cu cișmele laice în curți devastate de după-amiezi infinite în mirosul movilelor de frunze arse ale toamnei! Tristă trecere în revistă a grădinilor răvășite de anotimp, a fluturilor ghilotinați, a crizantemelor încartiruite în bruma finală! Inspectînd regimente de brusturi, mustind vitejește în șanțurile umflate de ploi, prin sitele din ce în ce mai dese ale uitării! Și cînd te gîndești că au fost moravuri moi și înflăcărate în cuvintele tale, obiceiuri leneșe ale frunzelor tolonite pe paturi cu pologuri (mai balansat, mai sclifosit, le-ai zice baldachine!) liliachii în perne cu puf de ibis sau cu pene smulse delicat de pe burta codobaturilor, pătăranii stîrnind vîlve enorme în cabinetul auster al monseniorului Richelieu, batiste boțite, uscate de vechi sperme supreme, țîșnite-n delir, mărturii pierdute nebunatic, purtînd, țîrîite în colțuri, monograme celebre de aur – fese despicate adînc, parcă tăiate cu spada, feroce, în umilința orgolioasă

și gingașă a dantelelor regale, eghileți cu diamante mari, etalate superb pe umerii goi, sculpturali, orbitor de albi, sîni babani exhibați glorios la balurile Annei de Austria, în timpul baletului Merlaison, și, desigur, și de Anna Arkadievna Karenina, șiruri de amanți nesăbuiți, șerpuind fastuos, de la contele Alexei Kirillovici Vronski la Georges Villiers, duce de Buckingham… Nici o ghiulea nu zburda pe atunci pe cerul fin și perfid al epocii fără vreun baron von Münchausen cățărat pe dînsa, îmbobinîndu-ne într-o mie și una de minciuni copilărești și atroce. Fanfaronade zglobii, o voi, vechi tutungerii interzise, îmbibate de izul ziarelor îngălbenite pe rafturi lîngă uriașele borcane în care pluteau în derivă, atît de enigmatice, măsline ovale în untdelemnuri grecești, monstruoase în realitatea subită a puștiului ce eram, ca niște foetusuri în bocalele pline cu spirt violet din farmaciile alchimiștilor evrei. Iar pe pereți – planșe cu schelete de gușteri! Cinci mușchetari: Athos, Porthos și Aramis (cei mai strașnici gogomani-s!). Plus d'Artagnan și Eu! Cu servitorii strigați halandala la catalog: Grimaud, Mausqueton, Bazin, Planchet! Al meu – Satannici! Fata din clasa a noua, în travesti, căreia i-am dăruit, la o răscruce de dughene și viață, cu dulce fior, un raportor de aluminiu și *Amantul doamnei Chatterley*… și *La philosophie dans le boudoir*… Săltam integri pe caii lucioși, în vîntul ușor, zbicind în palele lui lenețe vaste cearceafuri, puse la uscat de noii atașați culturali în văzul întregii nații și al Franței, pe frînghii întinse între burlanele bufante ale caselor curgînd

în cărămizi făinoase și între grinzile dramatice ale magaziilor de lemne putrezind fosforescent, frînghii sprijinite-n prăjini nostalgice în mahalalele noastre fragede și francofone… Și peste toate, suflul tragic și excitant al infernalei Myladi, mireasma ei de femeie fatală. Rasă în cap și slăbind 7 kile de carne excepțională, macră, înfierată cu un crin de călăul din Lille. Taciturne Grimaud, în șampania contelui de La Fère, fermecătoarea asasină a dizolvat, c-o agrafă, învîrtind-o cu degetele-i energice, longiline, febrile, sîngerînd de sub unghii, otrăvuri și mărgăritare de amor letal. Anne de Breuil, contesă de La Fère, Myladi de Winter, Maya – aparență, iluzie ucigașă, înșelăciune cu urechea ciulită de-a pururi în azur, osîndită de noi cinci, în cotumacie, pe malul rîului Lys…

Suplimentul de cultură, nr. 46, 8-14 octombrie 2005

Alter Blego

Dar mie tocmai asta îmi lipsește, îi explicam tacticos, politicos, căutînd să nu-mi pierd cumpătul, să nu fiu nici prea-prea, nici foarte-foarte, nici prea aproape, nici prea departe, mă rog... să las o impresie de om la locul lui cleios. Mda, acceptă Alter Blego, ai vrea să curgă mierea și laptele prin robinete... așa... ca apa rece și (eventual) apa caldă, să-ți duduie frigiderul îmbietor, ca și cum te-ar chema pe numele tău mic, la haleală, la pileală, la... Nu, exagerezi, am răspuns prompt, deviezi, pur și simplu aș dori să nu dau ochii cu... aia... cu moar... hm ! Să nu o văd, am senzația că m-ar strivi, s-ar rostogoli uriașă peste mine, informă, fierbinte, grețos de drăgăstoasă, să nu-mi bibilească dînsa viața, să nu-mi controleze sufletul, mintea, ce mai !, să nu-mi determine opera, dom'le, O-P-E-R-A ! ! ! Alter Blego căscă, se scărpină, scuipă în sus, prinse flaimucul în palmă, îl despărți-n două cu muchia celeilalte, plecă lent... Și am rămas cocoșat peste mașinăria de scris, Animala mea (poreclind-o eu tandru și în intimitatea cu pupeuri pe clapele mărunte, pătrate !), am întîrzîiat abătut, chinuit de teancurile de cărți, de amintirea iubirilor

autumnale... cînd uitam de toate și îmi exaltam dorințele în versuri trimise-n plicuri imense...

* * *

Astea nu-s zile de fabricat rubrici! Aș hoinări cu tine pe dealuri, ne-am umple buzunarele cu frunze, am sări peste bălți minuscule, ne-am sprijini de copacii zdraveni... pe rînd... întîi tu... apoi eu... să facem amoooor în natură! Din picioare, îmbrăcați, băi Satannici cu strungăreață... La naiba cu... moar... hm! Kaștoaka ideală îmi opri elanul, arătîndu-mi cu degetul la cap, învîrtindu-l într-un fel sugestiv... cam sugativ: ai luat-o razna! Și ce dor mi-e, am continuat, de un cîmp nesfîrșit, să tot mergi, să tot mergi și deodată, fericit, să atingi cu pieptul amurgul... să treci dincolo, să saluți în dreapta și în stînga îngerii ocrotitori, orbitori, să-l apuci pe Dumnezeu de un picior, să-l gîdili în talpă puțin... ca pe-o gagică dulce alintată... să dispari... Vorbeam singur. Parcă fusese cineva lîngă mine, parcă-mi zîmbise, parcă mă mîngîiase... parcă îmi îngăduise s-o umblu la ferfenea...

* * *

Ascult BBC-ul. Cică peste vreo două decenii, chiar mai repede, depresia va fi boala cea mai răspîndită, după maladiile cardiovasculare. Asta-mi mai lipsea! Se dau și explicațiile necesare combaterii ei, și cauzele... și... și... De fapt, boala a și început să facă ravagii. Stimulii îi regăsesc, c-o satisfacție amară, în traiul pe care îl duc, pe care îl duceam... Deci

treaba e serioasă. Oamenii de știință se preocupă, își frământă creierii cum să ne scoată din mlaștină... Ce mai vrem?

* * *

Acum cîteva zile am dat un telefon. A venit. Era plictisit. Și eu eram plictisit. Ne-am plictisit împreună. Dînsul mi-a adus niște fotografii făcute în timpul altei vizite la mine. Eu i-am înapoiat cartea unui prieten de-al lui. O carte de versuri. Ciudate versuri! Ăsta poet! Acosmei!!! Pe urmă s-a dus. M-am uitat la televizor. Rugby. A bătut Franța. M-am culcat. Am dormit trei ore. Cafea. Radio încet. Încerc să citesc. Nu reușesc. Privesc ceasuri întregi peretele din fața mea, căptușit cu volume care mai de care. Iau o aspirină. Iau un antinevralgic. Iau un pix și desenez crini cu sîni pe-o foaie vernil, apoi o ceașcă enormă, cu buzele cărnoase și cu un cercel cît pumnul, de ametist, atîrnat de toarta lucioasă, apoi o dumitriță cu ochi de damă, apoi un paralelipiped cu pubisul ascuțit, depilat, gîndindu-mă la Satannici în pielea goală, apoi pe Gregor transformat într-un gîndac hidos, apoi înșir cifre, le adun, le înmulțesc... Buuun! Mototolesc hîrtia și-o arunc, reușind să nimeresc exact în sîrmele agățate deasupra lampei rusești, vechi, de pe vremea țarului. Sticla de lampă, rotundă, se sparge. Îmi amintesc de peștișorul mort din acvariul lui Nimigean. Tîmpită poveste! Atunci i-am cunoscut soția, pe Gina. Venisem cu Andriescu. Mă enervează că ei citesc ceva în engleză și rîd; nimeni nu-mi traduce. Beau, disperat, apă minerală. La întoarcere,

Radu cumpără un harbuz naiv, colosal... Ajuns acasă, am recitat de vreo cinci-șase ori, cu glas tare, aceeași poezie de Baudelaire... aia cu unde-i totul doar lux, calm și voluptate ! Mișto faza ! ! ! ar zice Ionuț Chiva. Mă trezesc înțepenit și aștept. Habar nu am ce aștept. Voi cumpăra ziare, pîine, mere, iaurt... poate voi trimite niște vederi... Alter Blego mă felicită : halal ! da' cu Ruxandra Novac cum rămîne chestea ? ? ? „Mon enfant, ma sœur,/ Songe à la douceur...“

Suplimentul de cultură, nr. 47, 15-21 octombrie 2005

Nu se mai făcea!

Se făcea că înnebunisem sau, mă rog, era cît pe ce să devin balamucalgiu, tratat cu dușuri scoțiene, bătăi în moalele capului, sistematice, c-o măturice de cimbrișor înmuiată în țuică de zarnacadea murată, bălăcit total (eventual numai picioarele… membrele – ptiu! drace! – inferioare) într-un hîrdău cu doagele de stejar îmbătrînite-n cercurile ruginite de plictiseala clipei… Mă dilatasem brusc în casa (așa-mi plăcea de mult să am una cu patru camere, fix patru, cîte încăperi are și inima, caleașca aia ciudată de carne, pompînd pe bune viața: sistolă, diastolă, sistolă etc.), în proprietatea privată a… sufletului meu închis ermetic. Și, iată, bolovanul se chiflicise în roua permanentă a nostalgiei giugiulite de zefiri inventați, desigur-desigur!, de zînoaice bulbucate lumesc în locurile divinizate-n cărțile cu poze ale copilăriei mele deșucheate de-o imaginație hip-hop! Zgripțorii, la datorie, conștiincioși, căscau pliscuri ferăstruite în șapte perechi de dinți, încercau să-mi sfîrtece bucățica de luciditate rămasă. Și-am scăpat, am scăpat, fugind ca bezmeticul, sumar îmbrăcat, probabil în pijama… aveam și tulburări de memorie,

de olfacție, îmi mirosea întruna a ferfenea de Satannici hlizit, confuzii de… șoldologie : cîte coapse conduce o iubită penală ?... două, trei… hm, cinci ? Principalu-i că le ondulează meseriaș, razant cu aținarea bărbatului de către femeie… Am luat-o razna pe ponoare întomnate, mocirlite în ploi cu dichis : pic, pic, pic… dar stropii chibzuiți chinezește-n creștet se lățiseră-n firfirici, în… aia… lețcaie… iarăși leț-caie… Și se săltase ca-n termometru mercurul unei melancolii de plantagenet prăbușit între pătlagini… fiindcă-mi cheltuisem, absolut perdant, derutant, bugetul, ocrotit un timp în bancă, apoi scos pe de-a-ntregul și dizolvat în speculații păguboase cu fluturii paraginilor liliachii ale maturității absurde… ale bătrîneții rușinoase, ticăloșite-n năravuri pestrițe, în mîrșăvii delicioase… Mă decavasem la cîrciuma „Pirat“ (unde se făcea că mă-mpotmolisem, vizavi de Palatul Culturii, de fostul Tribunal, într-o curte minusculă, cu frații de năzdrăvănii duioase, la o masă de lemn, în scaune cu paișpe picioare – patronul le construise așa din cauză că tuturor clienților li se rupea în paișpe, declamau mereu sintagma asta bizară). Odată, exasperat, ne-a întrebat : în fond, de ce nu vi se rupe-n treișpe, în cinșpe etc. Am tăcut mîlc. Nu știam ! Deci adăstaserăm acolo, umiliți de crupa chelneriței cu fițe trăsnet printre șprițe. Ne băteau în suflet, ne tăiau venele, mințile, afecțiunile secrete, viciile îmbrobonate liturgic… totul… ne hăcuiau orologiile stricate ale Palatului, harcea-parcea… și… alcoolizați autumnal, număram fir cu fir, ca într-un extaz cu bulbuci de șămpănică spartă-n votci

dilii, nalba pustiită de brume, șopîrlele încreţite de frigul luminii albe, reci… şi bolboroseam ca-n somn… şi pipăiam pereţii, doream adînc să-i jupuim de razele turtite pe ei, lipite, una cu tencuială… Ascultam (eu, medicinist ratat, cu cracii stetoscopului înfipţi în urechi!) canarii din colivii, buldogii de faianţă, încremeniţi în mîrîituri sfioase. Însă poezia se termina în opt versuri. Cîntecel, ce mai tura-vura. Plecam profund nedumeriţi de insurecţia severă a anotimpului. Nici nu mai nimeream acasă…

Suplimentul de cultură, nr. 48, 22-28 octombrie 2005

Vai de cafelele mele!

Cînd am început să beau zilnic, ceremonios, cu dichis și plescăieli de limbă, pătruns de importanța viciului domestic, la îndemîna oricui, cafea? Cred că la Dolhasca! Zic domestic pentru că obiceiul l-am deprins de la nevastă-mea, prima... Aveam un somn destul de fragil, niciodată nu zăceam în orele dimineții încleiat în vise și cearceafuri, ochii mi se holbau brusc, mintea era limpede, trenul care trecea la cîțiva metri de casă îmi crea impresia că sînt tăiat voios în două, cu timpul mă obișnuisem. Nu ar fi fost nevoie de nici un stimulent ca să realizez dintr-o dată camera uriașă, soba dublă de teracotă, dulapul enorm, avînd veșnic deasupra, ordonate pe foi desfăcute de ziar, mere de diferite soiuri, parfumate, galbene, roșii, verzui... Dar m-am molipsit... Fierbeam rapid apa pe aragazul din bucătărioara improvizată (de fapt, un antreu), adăugam trei linguriţe de cafea, îndoiam lichidul cu lapte (ca orice ageamiu!) și, așezat pe una dintre treptele de ciment din pragul ușii, contemplam fericit curtea, copacii, drumul, calea ferată, bariera, cantonul... Deseori o surprindeam pe eleva Milica, matinală, subțirică,

mlădie, cu gura mușcată, întorcîndu-se spășită, cu ochii în terasamentul de pietriș, călcînd grăbită din traversă în traversă... Venea de la muncitorii din balastieră, trebuia să se spele cu grijă, să-și țină comprese reci pe buze, să-și schimbe fusta și bluza puțind a tutun ieftin... și să se ducă silitoare la școală... Cafeaua căpătase un gust delicios ! M-am înrăit, m-am rafinat ! Nu mai turnam nici o picătură de lapte, am renunțat definitiv la zahăr. Experimentam fel de fel de combinații personale, cu simțurile ațîțate de lecturi, amestecate și ele savant, încuind ușa cu șperaclu (proprietarul ne dase o singură cheie, de alamă, iar nevastă-mea, ca să nu o pierdem, o legase de stetoscopul ei ; eu nu aveam !), punînd o pătură în geamul cu gratii cîrlionțate floral (odaia fusese plănuită de gazdă să devină prăvălie, deci protejată de eventualii hoți !), cel dinspre grădinița cu crini și melci blocîndu-l pe celălalt (dînd într-un spațiu concentraționar, destinat găinilor vagante), astupîndu-l total c-un frigider imens, împins acolo împreună cu vizitiul și șoferul de pe salvarea de la spital... Un bec de 500 de kilowați, cît un balon, ilumina feeric, extravagant, plutitor încăperea fărădelegilor mele : citeam, sorbeam, țopăiam exaltat pe covoare, uneori scriam versuri periculos de naive, ca sub dictare, le intonam cu glas tare, grav, convins, adevărate imnuri naționale, oprindu-mă țeapăn, vertical, cu mîna la invizibilu-mi cozoroc al șepcuței de înger posedat. Nimeni și nicăieri în lume nu trăia o bucurie mai mare ca a mea ! ! ! Desigur, cantitățile de cafea înghițită creșteau treptat. Nu mai pridideam

să clocotesc apa, foloseam o oală de ciorbă, apoi o găleată, în fine, un cazan de rufe... Devenisem dependent de cisterne!!! Conectat permanent, ca la terapie intensivă, mi se administrau perfuzii bestiale de cofeină pură. Fiindcă am ajuns pînă aici... Atunci am descoperit într-un volum de corespondență de-al lui Balzac o chestie demnă de geniul său : tipul mînca și zațul!!! Cu lingura, cu polonicul! Imediat i-am urmat exemplul. Rezultatul a fost teribil. Peste o vreme, îmbibat de *Comedia umană*, am produs *Infernala comedie*. M-au închis. După ani grei de temniță la ocnele de sare radioactivă fui grațiat. Astfel am devenit *Cerşetorul de cafea* ! Rugați-vă pentru sufletul meu...

Suplimentul de cultură,
nr. 49, 29 octombrie – 4 noiembrie 2005

Poetul la masa de lucru

Masă dreptunghiulară din scînduri de brad negeluite, cu noduri hipnotice, cafenii, închegate în cuie de oțel pe trei sferturi în afară (agață, rup, sfîrtecă cu voioșie, cu plăcere feroce, cu poftă maximă, carnea vie a creatorului abstras, ananas, cancer de cap, de pancreas…). Pe marginea dinspre publicul receptiv (lacom și dînsul de sînge proaspăt și viscere moi, aburinde), aproape de muchia severă a lemnului : o călimară (paralelipiped sticlos de două kile : gît scurt, cerneală cărămizie, cu cheguri flasce, dop de cauciuc vînăt, îndesat pînă la sufocarea lichidului vîscos), un stilou cu o gagicuță-n el, cînd îmbrăcată, cînd dezbrăcată, după cum se ține (obiectul dorinței e mic, argintiu, de preferință chinezesc, desfăcut, cu peniță lila, foarte ascuțită, otrăvitoare !), cinci creioane de tîmplărie (tocite, linse, supte) înfipte leneș în zațul abisal al căniі de teracotă strălucitoare, orbitoare. Alături, domestic (dar în răstimpuri mîrîie amenințător !), un taburet de bucătărie vopsit în fîșii late, uniforme, cu fire de pensulă în pasta culorii vernil. Lumina cade perpendicular, pe urmă se culcă orizontal, spre final e oblică, periculoasă, apoi

alternativă, ba din dreapta, ba din stînga, ca să-i mulţumească pe toţi, indiferent de apartenenţa politică… sau de echipa de fotbal preferată… Razele sînt îndeobşte subţiri, tăioase, dese, uneori totuşi devin late, mîngîietoare, mustoase, le poţi stoarce de lapţii fosforescenţi. Interstiţiile negre – infinite. Intră Poetul Horaţiu Mălăele : cămaşă de-un alb-cumplit, butoni şi papion roz, blugi terfoşi (nuanţe indefinite, schimbătoare după poziţia Poetului), ochelari cu dioptrii celebre, pantofi cu glanţ. Rîs enorm în sală… fiindcă-i Poet ! Se aşază cu grijă, obsedat de propriile-i fese, mimînd hemoroizii. Cu o mînă cumpăneşte stiloul, cu cealaltă, desfăcîndu-şi larg degetele osoase, gălbui, şlefuite, îndepărtează razele, ca pe o pînză de păianjen prea groasă, enervantă… Întuneric coşmaresc. Actorul H.M. (hm !) restaurează răbdător ordinea razelor. Încearcă direct pe fibra tare a mesei peniţa flexibilă, de oţel, o crăceşte penibil, plescăind din limbă, o readuce la forma zveltă, longilină, de balerină pe poante. Cascade niagarice de aplauze, din inimă, ficaţi, rinichi, plămîni, splină, chiar creieri etc. Ropote apreciative ale unui public educat de spectacolele Teatrului Naţional din Iaşi, sub conducerea imperturbabilă, eternă, mănoasă, simpatică de pute… a martirului Ioan Holban ! ! ! Se ridică brusc în picioare, ţeapăn, viril, mîndru că există. Aruncă oriunde cămaşa, blugii, ciupicii (acum e în ciupici !). Apare Deplina Regizoare Cătălina, lîngă el, pe scenă ! Indicaţii amănunţite. Poetul H.M. (hm !) îşi trage pielea, de la mijloc pînă la maxilare, de pe torace, braţe, antebraţe, labele mîinilor (cu tot

cu unghii), peste scăfîrlie. Rămîne șiroind amabil, admirabil, generos, altruist… clipocind de sîngele ultraroșu, spumos, galant… Depilează axilele, despică cu dinții tegumentele fragede încă, le întinde perfect pe tăblia mesei de lucru. Actorul privește prin ochelari, peste ochelari, printre perechile succesive de ochelari… privește, eroic, în ochelari ! Fîntînile arteziene de aplauze ale unui public îngăduitor, propice, complice… Poetul H.M. (hm !) scrie, schițînd în aer cu migală, copilărește, cu limba friptă de saliva verzuie, scoasă cameleonic, de vreo cinci-șase metri, conturează zgubilitic forma literelor. Actorul H.M. (hm !) aplică meticulos, scrupulos, botos, pe porțiuni anatomice, sugativa pufoasă, vindecătoare. Spectatorii școliți, doxați, superinteligenți se țin de burtă, de sîni, de urechi, de păr, de… obiceiuri proaste. Actorul și Poetul H.M. (hm ! hm !) se înalță radioși, furtunoși, ploioși, fulgerători, grindinali ; ei nu spun nimic împreună ! Sala inundă scena. Scena incendiază sala. Transfuzii, curcubeie, iluminații, iluminări, reîncarnări bizare, delicioase… Actorul primește premiul pentru cea mai bună interpretare a grupei sanguine cu Rh negativ. Divina Regizoare Cătălina pleacă în Antarctica într-un turneu cu Poetul la masa de lucru pe întreaga perioadă a nopții polare și are un succes imens, cu mii de aurore boreale la borcan ! ! !

Suplimentul de cultură, nr. 50, 5-11 noiembrie 2005

Ce ne facem cu Ivanov? (I)

„N-are decît să rămînă singur cuc, dracu să-l ia!“ Iritat, plictisit de veşnicile văicăreli, dureri de căpătînă, tremurături, oboseli, rîsete în hohote, plînsete în hohote, sentimente de vinovăţie, sătul pînă în gît de singurătatea lui Nikolai Alexeevici Ivanov, de furia lui, de ruşinea lui, de monologoiul actului III, de monologaşul actului IV, de dialoguri, de pauze, pauze, pauze, de orice, nemaiprididing cu modificările, Cehov izbucneşte crocodilic într-o scrisoare către A.S. Suvorin, răspunzîndu-i acestuia la o părere privind piesa dramatică: „Îmi spui că te-a surprins absenţa Saşei la sfîrşitul actului IV. Aşa şi trebuia: să observe publicul că Saşa lipseşte... Numai cele două femei care l-au iubit cu adevărat pe Ivanov ar putea să apară la sfîrşitul piesei şi să-i ia apărarea: mama lui şi soţia. Dar cum ele au murit, nu mai poate fi vorba să le aduc pe scenă. N-are decît să rămînă singur cuc, dracu să-l ia!“. Peste o săptămînă, revine însă cu epistola arhicunoscută şi răscomentată (către acelaşi Suvorin), explicînd îndelung, pe puncte, cu grafic (!!!), situaţiunea Ivanovului. În forma definitivă, ştim, finalul are pe Saşa la faţa

locului: „Sașa (țipînd): Nikolai, ce faci? Opriți-l! Ivanov: Lăsați-mă! (Fuge în cealaltă parte a sălii și se împușcă.) Cortina". Totuși, Ivanov a fost lăsat singur (cuc și altă pasăre!) berechet. Un an, între actul III și actul IV, draga mea! Printre noi, cititorii, spectatorii, ființe în marea petrecere... Aici e aici!! Ce ne facem cu dînsul, Satannici? Iată coropișnița!!!

* * *

„Între actul al treilea și al patrulea se scurge un an." Anton Pavlovici este foarte exact. Și crud. Da, între actul III și actul IV, timp de un an, Ivanov trăiește practic pe cont propriu. Autorele leapădă tipul incomod în unul dintre cele mai cîlțoase momente, imediat după cearta extrem de dură cu Anna Petrovna, soția ofticoasă. Îl părăsește brusc, insensibil la bîiguieli, bolmojeli, smiorcăituri. Se cade, nu se cade, puțin îl interesează, i se rupe-n paișpe!! Pavel Kirillîci Lebedev, președintele administrației zemstvei, tatăl sugător de votci al Sașei, încercase, oftînd bătrînește, să-l îndulcească-n ceaiuri teoretice pe Cehov: „Omul, dragul meu, e ca samovarul. Stă cît stă liniștit pe poliță în cămară, la răcoare, dar iată că vin zile cînd e îndopat și el cu cărbuni încinși și ține-te... fîs, fîs, săracul, de-l trec toate nădușelile!". A.P.C. ridică disprețuitor din umeri. Ce samovar în ruină, ce cărbuni încinși, ce nădușeli plus fîs! Auzi, dom'le! Îl privește pe Ivanov personal! Cînd va avea nevoie de dînsul, îl va extrage, ca pe o insectă, cu penseta, din mijlocul perioadei noastre de tristețe pe acest voios pămînt, peste un an,

la ora cinci, după-amiază (înainte de cununia cu fecioara-n himen Saşa, cea care visase „o dragoste activă"), îi îngăduie niscaiva dialoguri, monologaşul, şi pe urmă, vorba unchiului Vania: „Poc!". Numai că Pocu-i cu efect letal. Mă rog, aşa crede el de cuviinţă... În fond, Anton Cehov Pavlovici a scris *Ivanov*, nu? Însă noi, ăştia treziţi pe capul nostru cu individul expulzat pentru 365 de zile din text, ce mă-sa facem cu Nicolas? Îl purtăm în cîrcă încă un an?! Nu cumva *Omul fără splină* ne determină să vieţuim à la Cehov leatul cu pricina? Bineînţeles, bineînţeles, precum în *Corespondenţă*, pe puncte, cu grafic...

(Va urma)

Suplimentul de cultură, nr. 51, 12-18 noiembrie 2005

Ce ne facem cu Ivanov? (II)

„Nicolas, voila, ho-ho!“ Fiindcă, volens-nolens, va trebui să-l suportăm un an, nu-i de prisos să tragem mai atent cu urechea la ce se vorbește despre Nikolai Alexeevici în piesă și așa, în general, prin zemstvă. E moda scenariilor! De ce nu am presupune că a fost trimis de *Omul fără splină* tocmai în scopul de a „selecționa“ noi victime? Dacă vrem să nu ne împușcăm împreună cu Ivanov, în final, sîntem nevoiți să dăm importanță zvonurilor, bîrfelilor, clevetirilor, oricît de fantasmagorice. Să nu rămînem surzi la „gura lumii“. Lebedev, teoreticianul omului ca samovar în ruină, tatăl Sașei, îl întreabă pe Nikolașa: „Ia spune-mi, de unde umblă atîtea vorbe pe socoteala ta?... Auzi, cică ai fi un ucigaș, un căpcăun, un tîlhar...“. Ziuziușka, mama Sașei, suflînd în lumînări, spre economisire, și îndopîndu-și musafirii cu dulceață de agrișe (deține douăzeci de butoaie!) cîntărește situația d.p.d.v. financiar: „S-a însurat nenorocitul cu... aceea (Anna Petrovna), crezînd că părinții ei or să-i dea marea cu sarea... Un ban nu i-au dat“. Marfa Egorovna Babakina, văduva tînără, bogată, zaharicaua, pomponelul, adaugă: „Ehe, da’ ce mai

pățește acum de la el!... O ia din scurt: «Părinții tăi m-au tras pe sfoară! Marș din casa mea, să nu te mai văd!»". Avdotia Nazarevna, baba de profesie nedefinită din conacul Lebedevilor, colportează năzbîtii și mai și: „...cînd îl ajunge supărarea, nici una, nici două, o închide în pivniță (pe A. Petrovna) și-i zice: «Așa și pe dincolo, usturoi să-mi mănînci, că altceva n-am ce să-ți dau!...». Și să vezi cum înghite usturoi pînă i se apleacă...". Capacul îl aplică Al treilea musafir: „...Nikolai Alexeevici e un aventurier... pe vremea epizootiei a cumpărat un număr considerabil de bovine, le-a asigurat... le-a infectat apoi cu bacterii de ciumă și a încasat prima de asigurare...". Degeaba Sașa strigă mereu: „Minciuni! Minciuni gogonate!". Pînă a fi verificat, un zvon se infiltrează, determină prăbușiri de teren în sufletele credule, creează o aparență mlăștinoasă în care, încet-încet, realitatea se scufundă.

* * *

Scrisoarea din zaț. Iubite prietene, iartă-mă că am plecat în piesă, în locul tău, fără să ne luăm rămas-bun. De fapt, nici nu prea avea rost. Știu bine textul, mi-ai împuiat capul cu el un anișor, ard de nerăbdare să-l spun pe nerăsuflate, indiferent de pauzele lui Anton Pavlovici, să-i împotmolesc în lamentații nesfîrșite pe ceilalți, să le arăt încă și încă o dată cît de rușine îmi este de mine, cît de obosit sînt, cît de neputincios, de gol. M-au bîrfit ei îndeajuns? Nu cred! Cel mai mult m-am bîrfit eu! Și, te asigur, dacă nu mă dizolva plictiseala, lehamitea,

greața, lenea, da, lenea, m-aș fi terfelit înzecit, nu le-aș fi lăsat nici măcar șansa asta! Oricum, îmi scot pîrleala în piesă. Că-s penibil, că-s ridicul... Ei și? Un om pierdut definitiv, irevocabil... Ei și? O fi tavanul alb, cizmele negre, zahărul dulce, o fi... „Cu capul greu, cu sufletul copleșit de lene, ostenit, frînt, fără vreo credință în mine, fără să pot iubi, fără să am un scop în lume, mă strecor ca o umbră printre oameni, întrebîndu-mă necontenit: cine sînt, pentru ce trăiesc, ce vreau?" Vezi că ți-am învățat replicile cuvînt cu cuvînt? „Oriunde aș intra, aduc odată cu mine tristețea, spleenul, nemulțumirea și repulsia față de viață..." Vezi că nu ai de ce să-ți faci griji estetice? Actul o să meargă strună. Ba chiar ți-am pregătit, pentru premieră, o micuță, cum să-i zic?... distracție. Cînd o să iau pistolul și o să fug în partea ailaltă a scenei, nu voi trage în mine, oh!, nu, ci în sală, în tine!! Nu-i nostim? Doar tot trebuia să mori, dragul meu Ivanov. De aia te-a mătrășit Cehov. Dacă, bleg, ratai? Pa! P.S.: nu contează unde te așezi! Îngerii ucid precis!!

(Cortina)

Suplimentul de cultură, nr. 52, 19-25 noiembrie 2005

Incest

Curtea, în pantă, împrejmuită de un gard din bolovani de rîu. În partea de sus se află casa, înspre vale, fîntîna. Prima amintire! Stau în spatele casei privind fericit gardul de piatră, într-o lumină intens albă, fascinantă. Țin minte dureros de exact (vizualizez cu ochii închiși) lumina, bolovanii de rîu așezați unul peste altul. Senzația indescriptibilă de fericire. Amintirea asta am visat-o o vreme. Apoi, nu. De ce? Întrebînd-o pe mama (acum cîțiva ani), am aflat că gardul, casa, lumina, fîntîna, fericirea le-am trăit într-un sat de pe malul Nistrului, Poiana Nistrului, în județul Orhei. Acolo era gospodăria părinților ei. Prin clasa a doua sau a treia (sosisem de la Ciceu, unde făcusem clasa întîi), tatăl meu fiind șef de haltă la Belcești (județul Iași), dormeam într-o cameră enormă la etajul hălții. Mama și tata, într-un pat. Eu, în altul. M-am trezit brusc, noaptea, și am văzut, absolut sigur, pe cearceaf, la marginea patului lor (locul mamei), un cuțit lung, cu lamă strălucitoare. Nu mi-a fost deloc frică. O curiozitate imensă, atît. M-am dus să-l iau. Știam, repet, absolut sigur, că e un cuțit. Mama dormea pe burtă, cu cearceaful boțit,

ridicat peste genunchi, cu cuțitul deasupra feselor, vîrful îndreptat spre capul ascuns în părul lung, castaniu. Cînd am vrut să-l prind, palma desfăcută a cuprins, prin pînză, carnea ei. Cuțitul dispăruse. Însă în noaptea următoare a reapărut, în vis, cu o claritate fantastică, lung, la fel de strălucitor, cu mînerul de lemn, cu vîrful în jos. Se legăna în vînt, pe un cîmp însorit, verde, proaspăt, sprijinit pe un fir de iarbă. Se legăna și nu cădea. Cum de nu se rupea firul de iarbă? Nu l-am atins. Exista. Deci fusese și pe trupul mamei. Nu-mi mai amintesc alt vis din vîrsta aceea. Pe la șaptesprezece ani, student la Medicină, invitasem, la ora cinci după-masă, o fată de la Filologie, Florentina. Am anunțat-o pe mama. Ca să ajungă în camera mea, trebuia să treacă prin camera ei. Mama era o femeie foarte frumoasă. Așteptam sprijinit de o sobă de teracotă, emoționat. Cînd a bătut la ușă Florentina, mama i-a spus sec că nu-s acasă! Am luat toate manuscrisele și le-am ars cu o ură dementă. Uram versurile, o uram pe mama. Peste cîteva zile am transcris, din memorie, cîteva fragmente. Mama s-a mirat de cenușa din sobă, dar n-a priceput despre ce-i vorba. După cîteva săptămîni, în lipsa ei, i-am îmbrăcat o rochie și am început să mă strîmb în oglindă... Mult timp mai tîrziu m-au obsedat mamele marilor scriitori. Mama lui Proust, mama lui Baudelaire, mama lui Poe... Fantasmam... Recent, m-a țintuit un gînd. Oare faptul că am scris versuri, că am scris în general, nu se datorește unui incest ratat în copilărie și, pe urmă, iarăși, în adolescență? Oare *Fîntîna lui*

Julien Ospitalierul nu-i o mărturisire? Poezia e un incest?

* * *

Trebuie odată să recunoşti, să ţipi, inutil, ridicol, că eşti laş, te-ai ascuns, ai amînat, prin lectură, prin scris, prin iubiri imaginare sau reale, ai întîrziat mereu, crezînd prosteşte că o să scapi, că se poate scăpa de neputinţă, de bătrîneţe, de moarte. De ce nu cedezi evidenţei? De ce te prefaci? Cuvintele nu mai vin, te încăpăţînezi, le tragi, le smulgi ca pe nişte rădăcini din pămînt, cu tot cu pămînt, nu-s frumoase, te murdăresc, cazi, ai clipe inerte. Golul. Fixat în fotoliu, privind un perete alb, aceleaşi acoperişuri ticsite cu antene pline de ciori, cerul dramatic. Nu-ţi place cerul senin. Te înspăimîntă, aluneci în el. Norii opresc prăbuşirea, ai de ce te agăţa. Iar lecturile sînt fade. O degradare lentă, întîi ochii, apoi piciorul, doar unul, nu te mai ascultă, apoi celălalt, parcă ai călca în străchini, forţezi, pari nătîng, chiar eşti nătîng! O imbecilitate lentă, urmărită ceas cu ceas, în curbă ascendentă, ca un grafic. Altădată trăiai curios, curios în durere, curios în boală, bănuiai că o să învingi, ţi se părea că ai învins. Cît voi suporta, îţi spuneai, aceşti dinţi ce-mi ţiuie în creieri, devin muzicali, o adevărată simfonie. Îi audiai! Pe urmă a început plictiseala enormă, îndobitocitoare, turtindu-ţi zile întregi, anotimpuri, ani, într-un destin mohorît, păcălit de speranţe. Şi frica, frica pură, transpiri de spaimă, miroşi, îţi miroşi ţie însuţi ca nişte ciorapi. Şi coşmarurile. Cui să-i explici,

cui să i te plîngi? Îți sprijini obrajii cu mîinile, îi sprijini ca să nu ți se dărîme brusc fața, să nu rămîi holbat, afazic, paralizat. Gregor Samsa, Marele Gîndac Gregor Samsa, se lipește cu burta lui cleioasă de tine, îi curg balele în gura ta, te pipăie cu picioruşele, te adoră, singurul prieten, ultimul, definitivul prieten. Îmbrățișează-l, strînge-l la piept, mori împreună cu dînsul, fii livresc pînă la capăt, fostule înger, crin, detectiv particular, poet, cititor! Gregor Samsa! Iată-l! Nu mai umbla cu fofîrlica!!!

Suplimentul de cultură,
nr. 53, 26 noiembrie – 2 decembrie 2005

Ultima răzbunare a contelui de Monte-Cristo

Capitolul întîi. „Se vede că nu prea obișnuiești să citești, domnule Merdiaev.“ Întrerupt dintr-o discuție poetică, tocmai cînd aprecia jocul și frumusețea actrițelor în general și farmecul grațios al Sofiei Iurievna în special („Ceea ce îmi place mai cu seamă la ea este emoția, felul cum freamătă și se zbuciumă pieptul ei tînăr cînd își spune monologurile. Parcă arde! Parcă arde! În astfel de clipe mă simt gata la orice! Poți să i-o spui!“), Ivan Petrovici Semipalatov, șeful biroului, îl beștelește exemplar pe bietul funcționar Merdiaev (ce-i adusese, smerit, să iscălească un act), arătîndu-i, scîrbit, interlocutorului său, Galamidov, antreprenorul teatrului orășenesc: „Uită-te la el: neîngrijit, cu haina ruptă în coate, sașiu... nu se piaptănă niciodată... Și privește, te rog, cum scrie! Mai mare rușinea! Ca un analfabet, anapoda... parcă ar scrie cu picioarele!“. Oftînd, numai blîndețe și bunăvoință, Galamidov, jenat oarecum de rolul ce-i revine, elogiază lectura („Cititul înseamnă mult! Foarte mult! Încearcă și o să vezi cum pe loc o să ți

se lărgească orizontul.“), oferindu-se să-i procure imediat cărți. Zis și făcut ! A doua zi...

Capitolul al doilea. „Poftim, stimabile, apucă-te de citit !“ Cehov își subintitulează Cititul (titlul inițial, din 1884, fiind *Mai încet cu focul !*) – *Povestirea unui vulpoi bătrîn*. Atenție ! „Merdiaev luă cartea cu mîini tremurătoare și ieși din birou. Era palid. Privirea neliniștită a ochilor lui sașii rătăcea în toate părțile, cerînd parcă ajutor.“ Bătrînul contabil Prohor Semionici Budîlda, om pățit și cu glagore la cap, îl povățuiește părintește : „...mai ales nu încerca să înțelegi. Citește și nu încerca să pricepi această intelectualitate“. „Intelectualitatea“ era Contele de Monte-Cristo ! ! !

Capitolul al treilea. „Iertați-mă, excelență, ieri am aruncat un prunc în fîntînă !“ Mecanismul răzbunării se declanșează. Peste o zi Merdiaev apare la serviciu plîns : „De patru ori am început-o, dar nu înțeleg nimic... E vorba de niște străini...“. Peste alte cinci zile Semipalatov îl interoghează : „Despre ce ai citit, stimabile ? Ia povestește-ne !“. Merdiaev dă chix : „Am uitat, excelență...“. Drept care, înfuriat, Ivan Petrovici poruncește întregului personal : „Citiți !“. Singur contabilul se sustrage : „Mai curînd îmi dau demisia... Știu unde duc criticile și scrierile astea...“. Ravagiile lecturii, îndeosebi la Merdiaev, sînt rapide și ireversibile. Slăbește, începe să bea, se jeluie necontenit : „Nu mai pot ! Citesc zi și noapte, nu mai dorm, nu mai mănînc... Nevastă-mea s-a istovit, citindu-mi cu glas tare, dar să mă bată Dumnezeu dacă pricep ceva !“. Sfîrșitul e inevitabil :

„...într-o dimineaţă, la serviciu, Merdiaev, în loc să se aşeze la biroul lui, se aruncă în genunchi în mijlocul încăperii, începu să plîngă şi spuse: «Iertaţi-mă, oameni buni, că fabric bancnote false!». Apoi intră în biroul lui Semipalatov şi, îngenunchind şi în faţa lui, bolborosi: «Iertaţi-mă, excelenţă, ieri am aruncat un prunc în fîntînă!»“. Asemenea domnului de Villefort, Merdiaev înnebunise. Pentru ultima răzbunare, contele de Monte-Cristo foloseşte metoda marchizului de Cehov: LECTURA OBLIGATORIE!!!

Suplimentul de cultură, nr. 54, 3-9 decembrie 2005

Împotriva baronului von Münchhausen (I)

Începem studiul exhaustiv, definitiv și purgativ al nemaipomenitelor cruzimi ale baronului Münchhausen, bombate, mai cu seamă, în vînătorile sale. Să ne înțelegem. Un vînător este un om cinstit. Pune puș-cociul la ochi, trage (POC!) și, dacă-i bun țintaș, pasărea sau animalul cade domol spre a fi luată/ și adusă/ în tolbă în vederea, mirosul, sfîrîitul și ples-căitul tocănițelor viitoare. Nu la fel procedează Münchhausen. Dînsul este, indiscutabil, un sadic, chiar dacă jovial (poate și din cauza vinului îngur-gitat), născocind cu o nesfîrșită plăcere cele mai complicate, mai rafinate, mai lente metode de uci-dere a vînatului. Münchhausen ar fi făcut o figură strălucită ca inchizitor. Desigur, cruzimile lui au (întotdeauna?) și grație, și umor. Dar a omorî cu grație și umor nu este de o mie de ori mai teribil?

* * *

Cum vînează baronul niște banale rațe sălbatice, măcăind, ba de una, ba de alta, ca între ele, pe suprafața unui lac? El leagă c-o sfoară o bucățică de

slănină înghițită și eliminată sistematic de un întreg cîrd, încît, la urmă, toate gălăgioasele făpturi, amuțite acum de stupoare, sînt înșirate ca mărgelele pe ață. Asta nu ar fi nimic. Münchhausen, pentru a-și mări deliciile, se lasă transportat, agățîndu-se de capătul liber al sforii, prin aer, de rațele cu mațele făcute ferfeniță ! Iar ca să coboare din nou pe pămînt, pune în aplicare „un gînd năstrușnic" : „...începui să răsucesc gîtlejul rățuștelor (observați diminutivul mîngîietor și dulce, șușotit sacrificatelor ? – n.m.), unul după altul (observați candoarea eminesciană : – «Eu număr, ah, plîngînd» – cu care contabilizează strangulările ? – n.m.), și, așa, mă lăsai lin și cu încetul (observați ce plăcută i-a fost aterizarea purtînd în spate cadavrele calde încă sub pene ? – n.m.) prin coșul casei (vilei ! – n.m.) mele pe vatra din bucătărie...".

* * *

Cum se descurcă baronul nostru, bietul !, cu o vulpe neagră a cărei blană prețioasă nu vrea s-o găurească la întîmplare ? Ideea îi vine pe loc. Scoate plumbul din țeavă și „un cui zdravăn de tîmplărie" (de remarcat că poartă permanent, ca un obsedat sadea, fel de fel de unelte cu care se poate schingiui). Pe urmă trage (POC !), pironind vulpea de coadă pe scoarța unui copac lîngă care dînsa sta ingenuă, neștiutoare la ce suplicii va fi supusă. Apoi... dar să-l lăsăm pe însuși von Münchhausen să ne explice ! „Apoi, apropiindu-mă liniștit de cumătră (vedeți cu cît sînge rece glumește cu cîteva clipe înainte de

incalificabila-i faptă? – n.m.), o tăiai cu cuțitul de vînătoare cruciș peste ochi și punînd mîna pe bici îi cărai pe spinare, pînă ce o făcui să-și iasă din frumoasa ei blană." Imaginați-vă ceva mai cumplit! A jupui de vie o vulpe ținută de coadă e deja monstruos. Dar a-i cresta în prealabil pielea capului ca să aibă pe unde „să-și iasă din frumoasa ei blană", îndemnată fiind cu plesnituri de bici, deci, practic, a o determina să se autojupoaie, într-un soi de striptease bestial, șiroind de sînge, e de o subtilitate a ferocității ce atinge demența. Ei bine, știți cum savurează spectacolul, boemul, „eminescianul" („Privitor ca la teatru!") baron? Citez înfiorat: „Era o plăcere și o minunăție să vezi una ca asta" (s.m.). Orice comentariu e de prisos. Baronul von Münchhausen nu trebuia lăsat la vînătoare de Gottfried August Burger! Fiindcă iată la ce atrocități se dedă, în văzul lumii, de cîteva sute de ani...

* * *

Să trecem peste episodul cînd baronul duce cu el acasă (la vilă!), cu zăhărelul, o scroafă oarbă, infirma crezîndu-se condusă, filial!, prin pădure, de godacul ei. Minuscula mîrșăvie de a păcăli un animal nevăzător nu-i pe măsura aspirațiilor întru dandanale satanice ale lui Münchhausen. Ce face însă cu un mistreț? Acesta, repezindu-se să-l înhațe, își înfige colții, calculînd prost distanța, într-un trunchi de copac. Orice vînător fără armă, cum era baronul, săracul!, în situația respectivă, ar fi plecat răsuflînd

ușurat. El, nu! Ia un bolovan și-l bate meticulos în cap, ca să i se înfunde dantura mai adînc în lemn!!! O distracție în plus, copii! O.K.?

(Va urma)

Suplimentul de cultură, nr. 55, 10-16 decembrie 2005

Împotriva baronului von Münchhausen (II)

Un urs este prăjit pe dinăuntru, din mers, în felul următor. Întîi îi aruncă o bucată de cremene în gîtlej, apoi, ursul întorcîndu-se enervat de asemenea chestie nepoliticoasă, o altă cremene „în deschizătura de dinapoi a dihaniei". Pietrele, ciocnindu-se în burta nefericitului patruped, „ursul a plesnit cu o pocnitură însoțită de o vîlvătaie de scîntei…", ne anunță, sensibil la jocul fastuos de artificii, baronul neronian. Altă dată bagă mîna, chirurgical, în gura unui lup și „…apucîndu-l de măruntaie (închipuiți-vă actul, scena, studenți la medicină veterinară! – n.m.), îi făcu fața dos și dosul față, întorcîndu-l așa cum se întoarce o mănușă (închipuiți-vă actul, scena, studente la filologie, secția franceză! – n.m.). Are el ce are cu ursii! Pe motiv că aceștia vor să „sfîșie" o albină (!!!) de-a sultanului (fapt imposibil, v-o jur!, totul e un pretext!), inventează, ca un Dracula modern, o modalitate infailibilă de a-i stîrpi: unge cu miere oiștea corectă a unei căruțe. Rezultatul? Hm! „O namilă de urs, momită de parfumul mierii, sosi și

începu să lingă oiștea, începînd de la vîrf. O linse și iar o linse cu atîta lăcomie (ce-i drept e drept! – n.m.) încît prăjina (observați cu cîtă minuțiozitate expune baronul străpungerea fiarei? – n.m.) îi intră în gîtlej, în stomac, în burtă și-i ieși pe partea cealaltă". Ca și în cazul vulpii, nu se mulțumește numai cu atît. Ar fi prea simpluț. „După ce ursul, lingînd atît de cuminte mierea, s-a înfipt în prăjină (ca și cum, sugerează, glumeț, baronul, abia aștepta! – n.m.), am trecut prin gaura din față a oiștei un țăruș lung". Și-l lasă să se perpelească pînă a doua zi „în prăjină" în chinuri indescriptibile. Sultanul, nici el mai prejos, „fu cît pe ce să se prăpădească de rîs" anvizajînd isprava. Bestial rîs! S-ar putea crede că la mare ananghie, mă rog, în stările limită, Münchhausen se liniștește. Eroare! Înfulecat de un pește pe cînd se scălda gol-pușcă lîngă Marsilia, îi face acestuia „tot felul de pocinoage, sărind, fugind, țopăind", exasperîndu-l, din interior, cu o neistovită energie. Și constată, fericit, că a descoperit ceva eficace: „…nimic nu mînia mai mult dihania ca loviturile puternice pe care i le dădeam cu picioarele (pe mucoasa fragedă a stomacului, o, voi, studenți la medicină veterinară! – n.m.) de cîte ori încercam să dansez (nu-i cinic, prieteni, să bătucim asemenea ring? – n.m.) un anumit dans scoțian" (ce hobby! – n.m.). Dar cea mai sîngeroasă „petrecere" are loc pe o banchiză în timpul călătoriei baronului, împreună cu Căpitanul Phipps, în ținuturile arctice. Văzînd doi urși (meteahnă veche!), se apropie de ei. Masacrul, căci un masacru va fi, începe

jucăuș, pervers; printre ghețari nu-i nimeni să-l oprească, Phipps nu riscă să-și pună mintea cu un balamucagiu! Voilà! „...scoțînd briceagul – chiar acesta pe care-l vedeți aici – apucai (ursului – n.m) piciorul stîng de dinapoi și-i tăiai trei degete." Realizați finețea detracată a baronului? Pe urmă abia ursul e împușcat. Trezindu-se, ca urmare a detunăturii, alte „mii de urși", el îl jupoaie expert pe cel mort și se bagă în blana lui spre a nu fi depistat. Urșii îl miros, naivi, și se lasă trași în piept. Un om normal și-ar fi luat tălpășița, mulțumind lui Dumnezeu c-a scăpat teafăr de ditamai beleaua. Dar baronul, dezlănțuit, nu pierde rarissima ocazie. „Cîndva îmi spusese un felcer bătrîn că o lovitură în șira spinării ucide pe loc. Amintindu-mi (ce memorie la țanc! – n.m.) de cuvintele lui, mă hotărîi să fac o încercare." Și extermină în masă ca într-un abator al infernului. Animalele cad, precizează Münchhausen, „fără să zică nici pîs". Apoi, pentru a-și justifica oarecum nebunia, trimite în dreapta și-n stînga șunci și blănuri lorzilor amiralității, lorzilor tezaurului, lordului primar etc. Mituiți, ei tac. Nu însă și Căpitanul Phipps, ce-și ratase călătoria de descoperiri geografice. Va numi halucinația tragică „ziua blănurilor de urs". Nu mai vorbim de voioșia pe care o „gustă" baronul în toiul nenorocirilor. Un lup îi mănîncă tacticos, de la coadă la cap, sub ochii încîntați, calul! Bidiviul călărit într-o bătălie își pierde partea dinapoi în așa fel încît, atunci cînd soarbe, apa se scurge pe jos gîlgîind. Baronul pleacă, bineînțeles, tot călare, în căutarea

celeilalte jumătăți, ca să le coase una de alta. De ce nu și-a schimbat, pur și simplu, calul? Fiindcă nu ar mai fi trăit „experiența“ de a se deplasa pe o ciozvîrtă!!

(Va urma)

Suplimentul de cultură, nr. 56, 17-23 decembrie 2005

Împotriva baronului von Münchhausen (III)

Cum se comportă baronul von Münchhausen cu oamenii? În fața unui bătrîn general vioi ce bea, optimist, fără să se îmbete, din cauză că, avînd doar o jumătate de țeastă, alcoolul se evaporă prin scoaterea oportună a pălăriei, amicul nostru nu se sfiește, ci dă foc aburilor, înconjurînd capul acestuia c-un nimb usturător de flăcări. Moartea unui caţic e transmisă cu o veselie suspectă, aberantă, ţinînd seama de ireversibilitatea situaţiei: „...trecea tocmai prin grădină, îndreptîndu-se spre casă, cînd copacul se prăbuși cu vuiet și, din fericire (s.m.), îl lăsă mort pe loc“. Dîndu-și seama de gafă, vrînd să dreagă busuiocul, recurge la un șiretlic și adaugă rapid, ca de obicei, disculpîndu-se strategic: „Am spus «din fericire»? Da, da, din fericire, domnilor, fiindcă, fie-mi îngăduit să v-o spun (diabolică implicare a auditoriului prin aprobarea ce i se cere cu falsă umilinţă! – n.m.), caţicul acesta era cel mai dezgustător tiran“. Să nu ne lăsăm înșelaţi, baronul s-a bucurat pe bune de strivirea caţicului!!

* * *

Cel mai edificator exemplu, pentru a-i înțelege sufletul scelerat, ni-l oferă traiectoria nimicitoare a unei ghiulele propulsate în capitolul „O călătorie în Gibraltar". M. lansează o ghiulea care întîlnește alta, inamică, deturnînd-o. Astfel, rafinament al cruzimii, propria-i ghiulea le retează vrăjmașilor șaisprezece capete plus pe cel al tunarului ce o expediase inițial, taie trei catarge ale unor corăbii ancorate în port, sfarmă acoperișul unui bordei și poposește în gura unei băbuțe, obturîndu-i beregata „după ce i-a rupt și cei cîțiva dinți (mică gingășie! – n.m.) pe care-i mai avea…". Nu-i de-ajuns! Soțul, întors acasă, se chinuie să scoată bila din faringe și, nereușind, i-o bate, în cel mai curat stil münchhausian, cu ciocanul pînă ce-o trece, satisfăcut, prin esofag, în stomac. „…iar ghiuleaua a ieșit mai apoi prin stomacul băbuței, pe căi firești", mărturisește pudic, sfielnic, parcă lăsîndu-și pleoapele în jos, gingașul baron. Cum a suportat sărmana bătrînică, în toiul dezastrului ei biologic, barbarul tranzit intestinal?

* * *

Amintim cu-nfiorare și suspin prelins de brebenel că, atunci cînd nevastă-sa și doi prieteni de vînătoare, toți călări, se răstoarnă nesăbuiți într-o mină părăsită (ca urmare a istovirii filoanelor de aur și argint!), el își exprimă lejer regretul duios de a nu se fi făcut pilaf nici unul! Aversiune secretă pe care o cocea Münchhausen soției sale? Taină de alcov?

Răzbunare îndelung visată, poate chiar provocată printr-o trapă instalată la fix? Amarul unui suflet bîntuit subtil de divinul marchiz și de mărunții diavoli zglobii și sifilitici ai poeziei suprarealiste?

* * *

Münchhausen face și un „omor prin imprudență". Dormind lăbărțat comod, lățit pe burtă, sforăitor, trei luni încheiate, pe-o claie de fîn, cînd proprietarul vrea s-o încarce, baronul cade peste el, buimac de somn, și declară: „Din cădere eu n-am pățit nimic, dar fermierul a tras ponosul pentru amîndoi". Ponosul este că: „A rămas mort sub mine (s.m.) fiindcă, fără voia mea (începe fofilarea, echilibristica reparatorie, retragerea-n scuze echivoce! – n.m.), îi frînsesem junghetura (parcă auzim plescăitul de satisfacție al baronului pentru un final atît de reușit! – n.m.)". Și continuă, cum îi e obiceiul, să invoce, în favoarea sa, defectele răposatului: „Spre deplina mea liniște (s.m.) însă, am aflat mai pe urmă că individul era un nemernic…". Punem punct coșmarului!

* * *

Cititorule, nu te lăsa amăgit, baronul von Münchhausen nu minte!

Suplimentul de cultură,
nr. 57, 24 decembrie 2005 – 6 ianuarie 2006

Hadalîmba-lîmba

Nu am primit pozele în sos de zear unde declarai că ești și tu. Păcat ! Eram io plin de amoruri și moravuri virtuale, dar ăsta întrece orice extaz pe bază de aragaz. Vreau să te zăresc și io, și cînd colo… nemica… de mi-au pocnit nerăbdările în sufrageria bucătăriei dormitorului… Am văzut, în schimb, graficile în ciulama de șchiopeică. Parcă e-o halucinație de hachițandră drogată cu marmeladă. Aștept totuși pozancele alea beton cu tine, barosano, că hobbiții sînt holbați și la creieri crăcănați. Durerea-i că nu se pot transmite și miresmele (izurile, putorile, duhorile, miasmele ! ! !), că hobbiților le miroase pe la nări a jumări (dacă io sînt cafea cu lăptișor de mătcuță, tu ești o jumară pîrlită-n cearceafuri !). Buuun. Sînt chiar foarte obosit, n-o fac pe deșteptul, sper că n-am căzut în cele trei ceasuri rele, mă bizui pe cele douăzeci și unu care rămîn marfă, plus pe Elenele și Constantinii de pe-acolo. Scrie cum îți vine la lingurică, sînt pregătit, tocmai recitesc ceva extrem de tenebros despre moarte (*Jurnal în fărîme*, Eugen Ionescu). Și nu umbla cu scamatorii ! Hobbitul sincer urlă : Mi-e dooooor de tine ! (Satannici zice răutăcioasă :

Și chiar ți-e dor acuma de ea!) Și hobbitul iarăși urlă: Mi-e dooooor de eaaaaaa! (Satannici tace mîlc, îngerii trec lin în pîlc…)

* * *

Că medievali mai sînteți voi cu turnurile alea, acum înțeleg de ce bați cîmpii cu strășnicie. Doar din cînd în cînd mai strecori cîte un adevăr obscur. (Nu fac versuri, că rimează bombat!) Și atunci mă duc în fotoliu și zac, închipuind filme cu pătrățel roșu. (Satannici zice că degeaba am adresă personală dacă tot ea bate clapele, potrivindu-ne apele.)

* * *

Jurămînt de hobbit extenuat. Jur să învăț să bat covoarele singur. Jur să nu mai fiu cafea cu lăptișor de mătcuță, ci cafea cu vitrion între pupile, să-ți arză sufletul și mațele la chiloți. Sînt scandalizat, toți hobbiții sînt nervoși. Să fim la papucul tău cel rău? Noi ne vom cățăra pe metereze, că tot le-ai pictat pe pereți și ai jucării pe calculator. Tu le ai, nu io, adik jucăriile. Io am o năframă neagră pe calculator cu care și acopăr ecranul. Io sînt înciudat că n-a intrat poza aia cu tine, mai bag-o odată, janghinoaso, nu te sfii, fă ceva, agită-ți fustanele, fumează cinci pachete de carpați fără… sau chiar plugare (io trăgeam din chiștoace de plugare cînd eram printr-a doua, în haltă la Belcești, în closetul miraculos de murdar al călătorilor căcăcioși…). Hobbiții insistă: vrem poza generală, ce naiba. Îmi țiuie urechile, mă dor răbdările prăjite-n untdelemn de japiță, mă

scurmă talentul, însă nu iese nici o cîrtiță. Hobbitul iarăși urlă : Mi-e dooooor... Ce chestie ! Nu mai spunem nimic fiindcă rămîi lată, și tu vrei să fii infinită. Mă duc să citesc despre cum scrie acolo Eugen Ionescu. Hobbitul te salută, te pupă și te lasă-n fumegosul turn (sau e beci profund ?) al vieții de director artistic și-anarhist cu bombe-n lombe (nu știi ce-s lombele !) și grenade în gonade (nu știi ce-s gonadele !) și-artificii-n orificii (fleoșc !, asta înțelege, zise hobbitul cel inteligent). Bă, pocitanie, io citesc Eugen Ionescu de la patru dimineața și tu mă iei cu cafea cu lăptișor de mătcuță ?, sări-ți-ar sînii pe tavan la fix, adik sînt bleg ?, „Crăpa-ți-ar curu-n două buci frumoase“ (vers, bă !, dintr-o poezie publicată, bă !)… nu o mai spun în continuare că te leșini vetustă pe trotuare. Punky ! Pardon !, punkt.

Suplimentul de cultură, nr. 58, 7-13 ianuarie 2006

Corbul elastic și divin

Arţăgoaso îmblînzită cu terci de zmeură stricată în conserve, acum, dacă eşti în spume, ce mă fac singur pe lume? Asta-mi mai lipsea la cercevea, să ai tu creierii nervoşi fiindcă ai mei sînt total storşi şi parcă toţi s-au pus pe mine cu certuri şi inflamaţii la ovare, huooo!!!, că iar o să zici că-ţi insult corbul elastic şi divin. Sînt uimit cu cîtă uşurinţă scoţi cuvintele din geantă (n-ai tu poşetă, eşti fomeie din popor!), de parcă ai scoate melesteul ca să-mi spargi capul şi-aşa gingaş la zdruncinături. S-o dregem; vrei alintată sub guşă, bibilită la rărunchi, bătută lin cu smoc de busuioc pe unde... mă rog, mă rog, da' pretenţioasă ai mai devenit, n-are hobbitul voie să cadă-n idei plînse, în momentul destul de... zăpăcitor al vieţii tale de Nimfloaşcă a găurilor negre... care respective găuri, ştim cu toţii, nu sînt numai în cap, că n-om fi permanent intelectuali, domn'e!, mai cade boul şi-n meditaţii obscure la o adik, ce naiba!! Ca să-ţi răspund pe măsură ar trebui să-i recitesc adînc pe Villon şi pe Rabelais, să mă documentez cu murături şi scrumbii afumate, şi batog, şi somon, şi castraveciori în oţet, şi bulion albastru la borcan, să

beau cremă de ghete, să pap boia de paradis pierdut și pipotă de dihor, să mototolesc în dinți chiștoace fierbinți de sfinți, să am, vezi bine, scuipat la furculiță și lapți la destin... Nestăvilită furnicară a sufletului meu debil! Îmi curge mierea pe limbă cînd mă abonez pe-un an la vestitul tău trupan. Iar de m-abonez pe viață, țipă papiota-n ață roș, tu bei bere, io sug borș din cratiță și butoi, vai de noi și de strigoi! Că strigoii ți-s prieteni, cînd te speli și cînd te piepteni într-un loc cu iz și floc, după cum am mai și scris în cărți cu scorbure-n vis; scorbure din lemn de fag... etc. Uite ce-i, Pictandro, îți dă hobbitul o strofă și tu-l bagi în catastrofă, îți mulge din vaci un lapte și tu-i faci din ziuă noapte, noapte cu cearceafuri pline de păcate și rușine, de să fugă-n rai îi vine, la Domnul să se închine, de să fugă-n iad i-ar place, fi-ți-ar viața scursă-n crace albe și întoarse-n sus, după cum am presupus... M-ai fugărit cu măturoiul pe Internet, de-am început să-ți fac versuri în direct și la moment. Păi, tu nu știi că noi trebuie să facem o Carte-Coropișniță? Vrei să-ți umplu țeasta cu petale, să te mîngîi nonstop; da' ce, sînt mașină de rîșnit portocale? Că, de-altfel, m-ai prostit cu bale dulci din gurile matale. Fiindcă ai mai multe guri; m-au luat niște călduri, gîndindu-mă... Hai s-o luăm pe puncte. Unu: de ce ești într-o veșnică agitație? Chiar nu te poți potoli deloc, că dacă tragi la cafele și la tabacioc, curînd-curînd o să te poarte buba în alt loc, brrrrrr, e frig acolo! Doi: ai fost cu adevărat, vorba ta, duioasă, că mi-ai dat telefon, mă fixasem în 4 (o să caut toate mesajele) și ratam

ziua cu pitpalaci. Trei : dacă eşti harpie pozitivă, mai pune nişte întrebări, poate răspund ceva. M-am uitat la cele deja trimise (le-am trecut pe carnet cu numele Nimfăloaica pune întrebări) şi mi s-a părut că-s un fel de imagine a sufletului tău ; ce vrei tu să răspund de fapt te interesează pe tine ! Patru : femeie cu fusta spartă, vin' pe Internet la poartă, că mi-e viaţa mult deşartă. Hobbit hobboit la datorie de Nimfloaşcă explodată-n lobodă, huuuuuoooo ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! Probabil acest mesagiu scris cu mult curagiu va fi trimis seara pe la zece ; aşa vor balaurii ! Satannici zice că-l trimite acum... că fac epilepsii !

Suplimentul de cultură, nr. 59, 14-20 ianuarie 2006

Mugete tandre la furnica măreață

Puișorul Lunii, sînt cam lingav fără nici un mesagiu în starea mea de naufragiu, nimfloașcă salvatoare de iluzii. Cînd m-am înfierbîntat și io la minte și trup, fleoșc, nu merge Animalul de computer, adik serverul sau ce mă-sa o mai fi. Dar trebuie să mă obișnuiesc cu chestii de bestii de astea tehnice, dacă vreau mugete tandre de la furnica măreață. Mă gîndesc ce-o fi fost pe capul tău cel mult gînditor cînd te-ai exasperat și-ai dat telefon (bine c-ai dat, altfel rămîneam neexplicat și cu sufletul în cîrpe). Încerc să citesc o carte minunată, *Povestea fără sfîrșit*, în care Crăiasa Copilă, ca să mai trăiască, trebuie să primească neapărat alt nume de la cineva care intră din lumea obișnuită în carte. Și Bastian o face și-i dă alt nume – Puișorul Lunii. Se pare că și io trebuie să-ți găsesc altul ca să mai bîigui cevașilea pe Internet. Căci dispari, moapsă minune! Deocamdată împrumut numele ăsta, Puișorul Lunii, chiar dacă tu ești un fel de... Curcanca Lunii, că mereu gîlgîi de gălăgii și de amenințări nesfîrșite. Altceva? Abia azi, luînd *22*, am aflat că am fost și io

nominalizat (sînt nouă nominalizări) la Premiul Național pentru literatură pe 2001. Premiul l-a primit deja Nicolae Manolescu. E bine. Dacă știam mai dinainte, cădeam la așteptări absurde. Vorba plumbuitului Bacovia : Și acele așteptări a vieții de om. Era clar cine va umfla pontul ; va prinde filonul ! Și așa este și normal. S-o zbați în gol e cam nasol. Mă gîndesc la fluturii de angora, la roua spermantină, la melcii flaușați din flaut, la fîntînile despicate de dup-amiază, cu ghizdurile doldora de îngeri însetați în pene, la brusturii vulvari, mustoși, din șanțurile intime, la stîlpii zvelți și demni de telegraf, la ce vrei tu să-ți scriu… puritați de viață țiplă… și-mi vine aproape să plîng. De unde vrei să mai scot cîntece naive, cînd mi se scurge printre degete clipa asta dizolvată în oțet. Buuun… s-o dăm prin untdelemn și să te oblojim la rănile tale veșnic căscate, că ne întrebăm și noi, hobbiții tăi de serviciu, de ce naiba ești atît de urlătoare, de plîngăreață ; tu ai o bubă mare și mereu ocolești să spui care-i, ne lași să bîjbîim bezmeticiți ca nebunii, doar-doar vom nimeri ; da' ce, sîntem vrăjitori ? HOBBITUL DEZAXAT ȘI BLEG.

* * *

Dragule de Pictac dulce. Domn'e !, io am un fix pentru curul creierului tău din cap ; e clar ca apa de izvoare ! Ce Paris ? ! Io vreau să te strîng la pieptu-mi de argat năimit cu ora, cu balega, cu bidineaua, în grajdurile extazului uman… și apoi să moriu cu tandrețe maximă… Că sînt cu vîlvătaia pe tine,

Cartagina mea în flăcări, dezastrul schinteiat al lumii, femeie dementă ! Și mi se fîlfîie de ce zic toți, chiar și tu, Porcuțo... Poci să rîzi, poci să dai a unduială din umerii tăi albi, din șalele celebre, eu tot la tine am dambla, asta e, pampușca mea dereglată... O să te gîndești la mine cît oi trăi și o să scoți oftaturi adînci cu fum la abis, aducîndu-ți aminte ce nătărău am fost, că și tu ai fost, că amîndoi am fost tîmpiți, băi ! ! Adik ce era anormal, bă, cucuvaie, ca să te strîng la suflet cu amoriul meu zdrobit ? Că ce cîr și ce mîr, io ca pe o redută trebuia să te surprind, domn'e !, în derută... Uite, mie îmi pare rău că tu ești așa ațoasă, că dacă știam io cum să mă comportez, ți se rupeau ție toate ațele la inimă și la ciorapi... ți se umflau brusc pînzele alea de la corăbii suspecte... și alte chestii de nemărturisit... Că n-oi fi tu regina Ostrogoților, bă ! DAR DACĂ PENTRU MINE EȘTI ? A Vizigoților ? ! Nu ți-ai pus problemul ? Ești tu, sînt io... De ce nu am fi sudați, cu cositor, prin lipitura destinului ? Ei ? ? ? Balenă eșuată pe malul sufletului lui DUMNEZEU !... Te aștept în Tibet, BĂ ! ! ! ! ! ! ! Te răscolesc c-o-mpătimire-n clocote de ceaunel bolborosind a liubov pe plita vieții. HOBBITUL DEVASTAT DE TIMP…

Suplimentul de cultură, nr. 60, 21-27 ianuarie 2006

Rabelais mă-ncurajează

După ce am răsflocit de vreo trei ori mesajul tău trăsnit, ieri, m-am pus pe citit orgasmatic Rabelais. E greu cu tine, asta mi-e pedeapsa! Ba apeşi pe butoane-n bulioane aiurea de emoţie, ba îţi haleşte ca pe-un peşte Animalul mesajul prim, mă rog, mai găseşti tu şi citate din Nichita, după care ar trebui să minţim întruna, fericiţi de posibilitatea asta duios--nasoală, profund antipatică mie încă din adolescenţă (el a minţit enorm, pe rupte, prin articole stupide de aderare la oamenii muncii, la partid, pe la televizor; chestie ce i-a făcut bine doar lui, celorlalţi nu, dimpotrivă, dar să trecem peste măgărie, cum a trecut şi dînsul peste colegii de poezie; a murit, discutăm opera, nu?; fainã fazã!!!), da, să minţim cu ghiotura, cu cazanul, cu cisterna, cu ditamai tirul, cu întreaga garnitură de vagoane de marfă, oriunde, din orice poziţie, culcat, în picioare, stînd, alergînd, în coate... Nu-i vorba despre Nichita, ştii bine... Mă uit la pozanele tale şi mă minunez... fie şi aşa, dar să ai fitilul cu tot cu dinamită băgat în cur (Rabelais!), să pricepi că... Te rog foarte mult să nu-mi pierzi mesajele (le-ai pierdut; nota mea, doldora de reproşuri, de acum), eu nu le mai am (le aveam;

nota mea cinică de acum), fiecare se poate să fie și... brrrrrrrr ! Bagă-le în memoria Animalului tău mincinos, mai bine le-ai scoate pe o imprimantă galopantă, vei face senzație cu ele după ce crăp fin. Vezi, sînt prudent și-ți atrag atenția, că tu ești cam zăpăucă la nucă. Eu păstrez orice vine, cu tot cu mireasma de rășine, de la tine. De fapt, ești singura cu care fac schimb perdant („Eram pe-o terasă de pierdere", cum zicea, genial, Nichita !) de scatoalce suave ; probabil că totuși ne asemănăm la cevașilea... la disperare, la bucurie, nu știu, spune tu, că ești mai famă infamă, hobbitzii nu prea se pricep la dat în sfîrcuri și la ghicit din coapse. Ei se uită extatici la cracii infiniți ai ielelor ! Și de unde mai știi ?, poate chiar ce facem noi aici, mai vioi, mai amărîți, e Cartea-Suflet, ia gîndește-te... Ai vrut o Carte-pahar, o Carte-înger, o Carte-hațmațuchi, o Carte-kamciatka, apoi o Carte--casă, apoi naiba știe ce-am mai vrut amîndoi, că ne-am încurcat, tu ai zis vai !, eu am zis oh !, și acum trebuie să descîlcim ghemul căzut din poala ta pe podea, sub podea, unde-i place lui Pictache să stea ! Pictache ăsta al tău pare să fie șoarece ! Al meu e un fel de nimfoaică îmbrăcată-n pantaloni, cu o cipilică pe cap (Am mai văzut una așa, dar fără marginea aia de jos, la Johnny Răducanu care mă iubește și mi-a scris pe o carte de-a lui că mă pupă în cur ! ! ! E o expresie de alint țigănesc, nu te bursufla !), cu mîinile în buzunar, gata să producă pe gura buzată cine știe ce enormități scumpe mie. Carevasăzică, e o haimana pe care-o adăpostesc în inimă și o mai cert din cînd în cînd...

* * *

Astă-noapte m-am gîndit că Pictandra aia de pe partea dreaptă, cu gura căscată adînc, s-ar putea să urle la lună, că-i doar Puișorul Lunii ! Mda... un fel de sfîrșeală stupidă alternează cu entuziasme la fel, transformate-n versuri... cum mă opresc cum mi se pare că am mierlit-o, că nu mai am timp... și iar mă uit la pozanele tale de la P., le studiez, arunc ziarul cu un fel de neputință mocirloasă. Cînd voi scăpa, dom'le, de pacostea asta cu terminarea timpului în ciuperci, lobodă și tăcere ? Și nu mai reușesc să citesc nimic. Apoi mă gîndesc că io nu ți-am povestit lucrurile esențiale. Mă rog, nici tu nu mi-ai spus mai nimic despre tine, ba te mai și îndoiești din talie că m-ar interesa, asta-i culmea zădărniciei buricului spiralat !, a pelinului amar-amar ! ! Da, am constatat că există și o băuturică încă nefolosită de hobbiții dedați la versuri perversuri. A !, să știi că mai am multe de bătut, versuri adik, dar mă doare spatele. S-a destupat sticla cu poezii ! ! ! Te pup, ce dacă tu ești cu mintea-n stup ! Așa-i viața, unu-i bou și alta-i rață ! ! Alege tu animalul domestic care-ți convine la nicotine (sper să te infiltrez terorist, de-o să vorbești în rime ca balamaua de la balamuc cu ăia de pe la reviste și din alte părți picante ale presei de ulei dublu rafinat). Stop ! Slup ! ! Flop ! ! ! Zbunghi-Zbunghi, ia-mă-n unghii ! ! !

Suplimentul de cultură,
nr. 61, 28 ianuarie – 3 februarie 2006

Sîmbătă ziua, la Iași

Aseară Animalul, desigur, s-a blocat! Am dormit prost, țesut în coșmaruri (din unul mă salvam cățărîndu-mă pe niște tăblii verticale de metal, într-un pod, ca să nu mă dizolve un cîine turbat!; au mai fost și altele...). Dimineața, pe la 9 (Satannici dormea, sîmbătă e libertină!), am fost să cumpăr pîine și un ziar local. Cînd m-am întors, am găsit în Piața Unirii, chiar în mijloc, pe ciment, un ou mic, cu pistrui... de porumbel sau de cioară, că numai astea zboară pe aici. Era puțin spart, curgea gălbenușul din el, mergeam cu dînsul foarte mîndru, cît pe ce să pocnesc cu capul într-o de aia de afișaj. Acasă, Satannici se dădea de-a dura, trează, și am rugat-o să încerce din nou Animalul. Mergea, Pitecantropul! Am citit de vreo patru ori ce-ai scris, mi-am șoptit ceva secret în barbă, am supus pozanele unui amănunțit control, le-am cotrobăit ca la vamă... ce știi tu cîte am văzut... iar mi-am șoptit blînd ceva în creieri și am fugit să iau ziarul cu pricina. Zău că erau să mă calce niște mașinării, mă enerva că nu găsesc paginile, am aruncat dosarele alea ultra, am venit acasă (Satannici jupuia pereții de var, cu satisfacție!) și

am stat mut vreo două ore, nu exagerez... M-ai distrus ! Una cam semăna cu cea din Brontozaur, alta, cea de sus-stînga, m-a podidit cel mai mult la lacrima ascunsă-n ficați. Aia cu cipilica tivită și mîinile-n buzunare m-a făcut să-mi revin un pic și să te izbesc într-o parte, ca pe puștii puțoiști din veșnica mea copilărie (observ trist că nu mai scrii cu tz ci cu t – semn o fi ăsta ?). Ți se vedeau doar nasul și gura ; ochii ăia asasini, fiindcă sînt deschiși la culoarea alb-negru, erau mascați... a ! și pletanele legendare... Pe urmă, m-ai turtit cu moaca din dreapta ; aici se poate delira o viață ! Ce mama dracului făceai tu acolo ? Ăla e un chipiu ? Dar de ce ți-ai căscat așa gura, parcă ai cînta bețivă : „...de pe stradă nu mă vrea". Și cu ochii închiși, și femeie în putere, largă-n umeri, înțolită galant, domn'e !, de-mi stă țîncarul țiuielii în trompetă... (Da, nu mi-a trecut deloc pustia asta de sunet.) Deci am foșgăit io așa ziarul, l-am tot pus, l-am tot luat pînă m-am enervat pe mine că de ce-s tolomac... Noroc că scrisesem ceva cînd m-am sculat, ațîțat de Satanniciul bulbucat la cur... După chestia cu... m-am cam prăbușit la gînduri sîngeroase, că de aia sînt hobbit cu apucături ; parcă știi tu ce zace-n noi ? Avem mormane de puroi la disperare ! Și am vrut să continui să citesc ; pe naiba !, n-am putut. M-am trezit că-i ora șase după-amiază și io tot la enigma ta forfoteam cu uneltirile. Pe mă-sa de uneltiri ! Unelțește tu, dacă poți ! M-ai inhibat punînd versurile alea, le și uitasem... Și ce serioasă te-ai înființat ! Păi, bineînțeles că ești ființă, bineînțeles că ești femeie, bineînțeles... că-mi vine

să te sugrum (Satannici mă instigă iar!) și să te arunc în drum, pe sub ceață, pe sub fum, în luleaua vîntului, sfiiața pămîntului... Nu știu... Mi-ai transmis ceva... Să nu care-cumva să fac și io o bubă mare, că ale mele nu-mi ajung! Cert este că, indiferent de cum și ce crezi tu... indiferent de ce vrei tu (deși nu-i indiferent deloc), mi-ai perforat toate tavanele, curge cerul direct în mine dacă mă gîndesc la tine... Să nu uit, în fiecare zori mă trezesc cu un fel de veselie și jale care poartă breton: aia ești tu! M-am întrebat bărbătește: ce i-ai face, mă, pulache? Păi, am răspuns, i-aș da bretonul ăla la o parte, aș mîngîia-o mult pe frunte și cred că am începe să plîngem împreună. (Halal bărbăție, îngaimă Satannici din smîrc!) Păi, cum să nu-ți fie de o vreme cam rău? Nu dormi cu zilele plus nopțile, umbli ca nebuna pe la trei servilicii, zăpăcești oameni deja dilii ca mine: ce mai vrei?, cum să nu te simți rasolită? Probabil ți s-au întîmplat multe lucruri nașpa în viață de ești atît de neîncrezătoare. Ciudat, mă interesează chiar viața ta, și cu bune, și cu urîte, și cu frumoase, și cu sfioase, și cu mustoase (adaugă Satannici!). Și culmea-i că io cred tot ce-mi spui. Deși depistez niște minciunele cît aluna dovleacului turlei Mitropoliei, dar zic, fata asta este dezolată, are mucii în batistă, e obosită, rîde de parcă i-ar fi frică să nu înceapă să plîngă, ce s-o mai chinuiesc și io cu bazaconii. Normal, am observat că ocolești cu strășnicie anumiți subiecți. Îmi vine să zbier, dar tac deocamdată, tăcerea e de marmeladă aurită! Vorba e, cînd facem cartea aia de-a început să semene

a psaltire? Mi se întîmplă ceva fleoşc. Toată ziua am stat cu tine de vorbă în gînd şi acum parcă nu-mi vine nimic în cap, sînt tembelizat. Pictandro, mai zgîrie şi tu o năzbîtie, mi-e dor de fîţîielile tale inconştiente... Iartă-mă, sînt un hobbit desfăcut în bucăţi de om de însuşi Satana, şi fiecare bucată doare şi jubilează în felul ei. Domn'e, dar tu ai fost cinevaşilea la P. şi acum a aflat o întreagă ţară, ba chiar şi Romlitul... Hobbit în corzi... (dar îşi revine dînsul, murmură Satannici...).

Suplimentul de cultură, nr. 62, 4-10 februarie 2006

Prin leușteanul nostru moale

Abia azi mi-a adus Satannici cu țîțe mici, țopăind erotic, din oraș, mesajele din seara cînd ai bîntuit cu telefonul. N-ai de ce să te scuzi. Eu dorm într-o cameră unde, dacă ușa nu-i deschisă, nu aud. Mie mi-a părut bine că ai fost blîndă și ai vrut să explici buba, chiar m-am gîndit cu adîncime abisală la treaba asta (azi mi-a scăzut nivelul, văzînd ce scurtissimă ești... doar rochia roz și julitura de la genunchi, asta e trădare de hobbițoaică netrebnică cu hobbitul principal). Mă și bucur, mă și întristez, că tu numai prin galerii de mine și pușcării stai, fato, măcar de-ai comite ceva, un furt de bijuuri, de desuuri de damă pudrată-n izmănuța zădărniciei vieții, de farfurii de argint, de pahare de cleștar, de pocale suflate-n Tutankhamon !, să bem și noi împreună o votcă stolicinaia combinată cu șămpănică, precum am învățat de la Nichita Stănescu... și-am băut io cu niște cehoslovace la revelionul din 1969, ziariste ele, și-am plîns, și-am văzut dublu, cînd îmi acopeream un ochi vedeam o cehoslovacă, cînd luam mîna de la ochi, vedeam două și cu amîndouă mă pupam... eram la Leningrad,

un frig de minus 4 grade, și pe Nevski Prospekt vuia vîntul și a țîșnit o rusoaică blondă-blondă dintr-o clădire, era beată clește și a început să urle ca lupoaicele, de a venit unul numai în cămașă albă, tot din casa aia, și a tras-o de păr înăuntru, da' ea nu se lăsa, s-a trîntit pe caldarîmul înghețat și zbiera și mai al dracului de a mai venit încă unul, tot în cămașă albă, și au început amîndoi să deie cu picioarele în ea, numai că pe dînsa n-o mișca nimic, urla, nu plîngea, zău că făcea ca lupii, și atunci ei au împins-o cu picioarele pe jos, ca pe-un sac de cartofi, și, tot înjurînd-o, au băgat-o la loc în casa aia maaaare... A, io am tot pupat cehoaicele alea pînă am adormit și a doua zi aveam un cucui drept în frunte, iar prima soție se purta foarte mieros cu mine și m-a rugat să nu mai beau votcă și șampanie că probabil o dublam și pe ea în pat și credeam că are patru picioare și două capete... și alte chestii... căci fiind două, nimeream naș pa la cea virtuală ! M-am luat cu vorba, bat stînjeneii să priceapă derdelușul, iar tu n-ai priceput mare lucru. Nu vreau să bat cîmpii, noctambulo ! Vreau să-ți rup îngerii din suflet, să-i aduc la mine acasă și să mă iubesc cu ei, e bine ! ? Domn'e, io citesc basme cu balauri bunicei și tu vrei să bătătoresc cercei ! Da, îi bat, dar cu tine ! Ne suim pe un balaur de aur coclit la infinit. Bine, hai să mai fim și noi, fără cîmpenii, pur și simplu să ne vorbim unul pe altul cu vorbe line în tulpine, cu gesturi tandre pe sub policandre, să ne spunem că ținem unul la altul, da, să spunem asta dacă e așa, numai dacă e chiar așa, îți dai seama că trece timpul, tot

învîrtim sfîrleaza și-odată o să ne trezim că nu mai avem cui spune, unul din noi celuilalt, ce am amînat, am amînat... Gîndește-te, Pictandro, e păcat de Dumnezeu s-o foim întruna în bazaconii. Vei zice că ce să mai spunem, că doar știm. Da, știm, cel puțin io știu, dar, uite, îți și spun, merită spus, strigat, trîmbițat, țin la tine, îmi ești dragă, și aproape, și departe, și ce mă fac io, ce te faci tu, ce ne facem noi, Doamne, Dumnezeule?, ne irosim în cuvinte, ne alintăm, ne jucăm cu viața, cu moartea, uuuuuuuuuuuuu, că io am ajuns să stau în fotoliu și să fixez reflexiv pereții ca nebunul, uuuuuuuuuuuuu, Nimfoaico, Pictandro, Puișorul-șorul Lunii, Curcanco, Julito la genunchi, sau ce-i mai fi fiind... uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu... Hobbitul dezrădăcinat din pat... care nici nu te-a pupat... decît pe Internet și atunci foarte discret, că-i secret... uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu...

P.S. : aflu acum că semnul pentru sărutat este așa }{ }{ }{. Deci ai trei pupeturi în locuri divine... care-or fi alea la tine? Chestia cu semnul pupopouatului m-a învățat, învîrtindu-se ca titirezul prin odăi, vraiște la veșminte, Satannici, în ziua ei libertină!!!

Suplimentul de cultură, nr. 63, 11-17 februarie 2006

În desiș de f'uturi deși

Pictandro cu viața vană, dar la spus minciuni avană, crezi tu ce vrei, io mi-am pierdut o zi umorul, însă voi scrie aici mereu că țin la tine, că mi-e dooooooor de gălăgiile tale, de zgîrieturile tale, de tot ce e al tău. Repet, ca să pricepi (și tu vei pricepe sigur): de orice e al tău, de tot ce e al tău, de al tău în hău... Acum mi-e trupul puțin slab și nu mai pot scăpa de zgomotul ăsta din urechi, așa că n-am cum să-ți reparez piciorul (bănuiesc că ți-ai julit genunchiul, fato!), așa că o să treacă. Și ești în roz... Hm! Bănuiam că o să fii în roz! În povestea aceea minunată, pe care tu ai văzut-o, dar io o citesc, e un balaur jucăuș și cîntăreț, Balaurul noroc-bun, alb, unduios, cu ochii roșii... Trag concluzionul că o să vină și o vreme mai blîndă, nu cu Pictandre îmbufnate cum ești tu acum cu mine (ce naiba ai?, spune că n-o fi floc, înțelegem, ne străduim să nu fii tristuță). Mi-am adus aminte cum mi-ai spus tu: „Cînd eram copil mă uitam în cer la nori, să văd ce fac ei acolo". Azi m-am uitat mult timp, pe geamul deschis, la nori, „să văd ce fac ei acolo", și m-am gîndit că îngerii au avut grijă să-i zică lui Dumnezeu despre tine și

mine, despre amîndoi. Și să-i mai șoptească și să aibă milă de sufletele noastre, de viețile noastre, de orice este al nostru. Cred că am făcut bine că m-am rugat în gînd... și-apoi n-am mai știut ce să fac, doream să vorbesc cu tine, dar mi s-a făcut frică să nu repet întruna că țin la tine, la rochia ta roz, la genunchiul tău, la mucii tăi (nu glumesc), la transpirația ta, la rîsul tău, la vocea ta, la... orice e al tău, am mai zis. Ce scurt mesagiu? Oare așa fac pictandrele cînd prind hobbiții de urechi, nu mai au ele nimic de spus, se grăbesc să scape de dînșii cu trei rînduri? Rușine lor dacă nu-și dau seama ce catastrofe-n lanț produc, sînt inconștiente de cît o să sufere chiar ele după aceea, cîte remușcări negre n-or să le roadă îmbrăcămintea trupului, și-a minții, și-a inimii, și-a sufletului. Ce sînt eu, dovlecel?, Pictandră dragă, dragă, dragă de nici nu bănuiești, că dacă-i afla ai cădea-n fund, fund care și el ne este drag, ca toate cele ale tale, fomeie!!! Te pupăiesc lipicios io acum, pe picior (în întregime!) și în rest de codru des... Hobbitul cel pupăcios la gură, cînd îi cade-o pictandrură cu caimac și cu glazură...

* * *

Am trimis ieri o scrisoare halandalistă la care nu am primit nici un răspuns. Și cît m-am chinuit, mi-am dat sufletul pe tavă și poftim!, nimic, parcă ești Plastilina aia a ta, stai cu nasu-n sufletul meu și torci de una singură și te faci că plouă cu bul-buci (Satannici rînjește din oglinzi!). Bun, o să țin minte și o să fiu mai cu viziera trasă peste inimă; fii tu

deșteaptă, io sînt tîmpit! E bine că ai ajuns la concluzia că trebuie să te duci pe la redacție, că ei sînt buni, nu-s niște căpcăuni și încetul cu încetul o să-ți placă foarte mult să stai cînd se alcătuiește un număr nou. Să vezi ce poante face Manolescu... și ceilalți, hai, du-te, io nu te-am mai îndemnat, fiindcă ai făcut cîr cu fițîieli... de ce-i cu ei!... de nu-ți dau importanță... păi, cum să-ți deie dacă te strecori ca vinovata de crimă și viol pe acolo. Ei te-au prins cu mîța-n sac, am io niște semnale ale mele... Domn'e, da io în scrisoroiul ăla la care nu mi-ai răspuns ți-am arătat semnul pupatului pe Internet (aflat de la Satanniciul obsedant, în ziua lui libertină) care e }{, mișto semn! Sînt enervat la culmile gheenei! Dacă ai tu cevașilea culmi... sau ești otova? Să-mi răspunzi, nu te mai infantila de mimoză. Ce naiba, cînd devin și io fluviu de drăgălășenii tu taci mîlc, ăsta e un muci în batistă, fă! Mie mi se fîlfîie de ce crezi, n-am timp, simt, îmi zboară de sub pantofi, pe stradă, în casă, oriunde. Clipa e fugace-n troscot! }{, al naibii semn. }{ }{! Chiar m-a înverzit chestia că nu ai dat niște zgîrieturi, acolo, la scrisorul meu gemînd. }{ }{ lung și cu uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu. Azi a fost frig, n-am citit, am scris pentru nebuna sfîntă ce nu te arăți la miezul trupului. Că dacă io scriu ceva mai măgăreț, tu taci... îți place, da' nu sporovăești nimic... ce, sîntem la sihaștri? Că dacă nu și nu, nu-ți mai trimit poezii cu }{! Facem o excepție că-i vineri și mîine te scăp din lacrimă...

P.S.: N-am primit răspuns la scrisoarea „Prin leușteanul nostru moale". Aștept încăpățînat cu toți

hobbiții sub pat. }{ }{ }{ }{ }{. Te-am pupat deci de cinci ori, să ții minte pînă mori. (Tu ai păr la subțiori ? Că dacă nu ai sînt trist, aproape nu mai exist. Lasă-l, fa !, să crească-n voie pe unde este nevoie. Că de asta ești fomeie din popor ! ! ! ! Hobbitul din dormitor, care vreau să te omor dacă nu-mi răspunzi corectă, fa !, insectă. Că io sînt și tu nu vrei muia-ți-aș curu-n mujdei. Vrei ? }{ }{ }{. Trei !

Suplimentul de cultură, nr. 64, 18-24 februarie 2006

Addenda

Interviu cu Emil Brumaru

Am senzația că poate voi mai fi, dacă am baftă, poet

Domnule Emil Brumaru, spuneaţi cîndva că scrisul e viaţă pe hîrtie. Referindu-vă la dumneavoastră, aţi afirmat că doar atunci cînd scrieţi trăiţi cu adevărat, restul e documentare. Privind în urmă, cît a fost viaţă şi cît documentare?

Mai întîi să stabilim cîteva chestii. Un interviu presupune, nu?, un soi de complicitate afectuoasă între cel care întreabă și cel „interogat"... Rostul primului este, cred, să nu-l prea încurce pe celălalt, să nu-l pîndească la cotitură, doar-doar mai scapă o perlă... un topaz... mai face o boroboață... îi mai iese un porumbel, o vrăbiuță din gură, vreun șarpe boa din urechi, mă rog, vreun muc inopinat din nară... ci, dimpotrivă, să-i dea apă la moară, să-i aducă mingea la fileu, cum se zice... Desigur, poți face și un interviu... așa... de-a-mboulea, din contre la linguriță și pumni în bărbie... dar nu prea cred că vrei așa ceva... și mai e și povestea cu ce am afirmat cîndva... sau altcîndva... acum o lună, acum un an... etc. Păi

s-ar putea să se bată cap în cap… normal, își mai schimbă omul părerile, ce naiba, depinde și de dispoziția lui din momentul respectiv, nu cioplesc legi în piatră, pentru eternitate... mă mai joc și eu, mai fac pe grozavul... ba chiar sînt aiuritor de sincer din cînd în cînd... depinde în ce zi mă nimerești… Despre ce era vorba? A, „viața pe hîrtie"! Mă obsedează acut de vreo doi ani, cronic de cînd am avut, pe la 19 ani, tbc-ul ăla pulmonar… Mi-am dat seama că trebuie să aleg neapărat ori una, ori alta… Ori viața pe hîrtie, adică scrisul pînă cad în bot, ori viața trăită, cu fericirile și nenorocirile ei, cu amestecătura ei inevitabilă, fermecătoare… Îmbătrînind, vitalitatea îți scade, nu ai ce face, e-o fază obligatorie, nu are rost să te minți. Și atunci îți rămîne scrisul, cît mai ai putere și pentru figura asta, că te lasă balamalele și aici… și-atunci, trăiești cu adevărat, probabil, doar cînd scrii, adică la maxima ta posibilitate de a te bucura, de a realiza că exiști. Restul e un terci, un ghiveci destul de necălugăresc, cu înălțări și prăbușiri neașteptate… Scriind poți ordona, trăind ești la cheremul unui soi de hazard, de tăvăleală prin principiile, credințele, obiceiurile sau capriciile altuia, altora… Întrebarea e una mai gravă! Ce te faci cînd te îndrăgostești, cînd depinzi cu masochistă plăcere de celălalt, cînd te lași mînuit, condus, nu mai contează decît ce-i vrea mușchiul? Ei? N-ai îmbobinat-o? Culmea este că tocmai asta caut: „înrobirea", „adorarea", „divinizarea"!!! Nu-s ipocrit! Observ cu asupra de măsură că iubita are și cur, și țîțe,

și toate alea catifelate... Mă încurc în prea multe explicații… „Documentarea“ ? O practicăm, fără să ne dăm seama, mereu… inconștient… Nu mă forțez, Doamne ferește !, să mă „documentez“ cum se iubește cînd chiar iubesc… nu sărut în subsuoară o femeie ca să scriu reportaje !... însă după ce mă mai domolesc… pîlpîi îndelung în suflet, amintindu-mi ce minunat a fost… dar toate astea sînt teorii…

Perioada cînd eraţi medic la Dolhasca, pe care o evocaţi foarte des, a fost „viaţă“ sau „documentare“ ?

Toată viața e o „documentare“ dacă ai fixul cu scrisul ! ! ! Acolo, la Dolhasca, „viața“ dă „peste“, ca aluatul din covată... cînd e făina bună și drojdia ca lumea...

Dar acum, care dintre aceste definiţii credeţi că s-ar potrivi mai mult existenţei dumneavoastră împărţite între lectură, rubrici permanente, chat-uială cu îngerii cu bocăncei, insomnii etc. ?

O să te dezamăgesc în continuare, nu prea citesc, mai degrabă recitesc… și asta cu greutate, cu pauze, uneori cu glas tare, ca să aud textul la ureche, să-l urmăresc în „melodia“ frazei, să-l înțeleg mai bine… obișnuit, recitesc ceea ce tocmai citește și Absurdica… e un fel de a comunica cu dînsa mai pe îndelete, permanent… de a o cunoaște mai amănunțit… de a ne „certa“ pe un teren oarecum neutru… are păreri originale cu duiumul, mustește de poante și jocuri de cuvinte… și mai am un avantaj așa… citește cărți cu adevărat esențiale : *Don Quijote*, *Robinson Crusoe*,

Céline (*Călătorie la capătul nopții*), mult, foarte mult Gellu Naum… *Septuaginta* (cu notele de la subsol)... etc. Eu am vrut să o convertesc la *O mie și una de nopți*… Concertele Adei Milea (sau ce-or mai fi ele ! ! !) cu *Apolodor* și cu *Don Quijote* mi-au deraiat locomotiva-n rai… Ei, mai citesc și alți autori… veșnic îmi fac planuri de lecturi nesfîrșite… pe decenii… Mă pregătesc să recitesc Proust, Stendhal, Montaigne… sînt curios cum o să-i percep la vîrsta asta… Tînjesc după o lectură integrală a lui Kafka… Baudelaire, Apollinaire… Mă obsedează Swift, Sade, Beckett, Ionesco, Poe… Lautréamont… o droaie… ca să nu mai vorbesc de Bacovia, Arghezi (proza lui e formidabilă !), Cristian Popescu, Cărtărescu din romane și jurnal… Rubricile, dacă ai curajul să le începi, sau bafta să te îndemne cineva să le ții... îngăduindu-ți inevitabilele rateuri, devin un ax în jurul căruia, ferit de dezordinea cotidiană, îți poți, cu migală, construi viitoarele cărți… ce m-aș fi făcut eu fără *Cerșetorul de cafea* din „Romlit.“? Fără „Gulliver“ din *Ziarul de Iași*, fără rubrica actuală din *Suplimentul de cultură*? E un brînci săptămînal, o justificare a lenei… Chat-uiala am învățat-o de la mai tinerele mele prietene, celebrele „Imbecile“… Dau posibilitatea de a vorbi orice, folosind un limbaj liber, neîmpiedicat în prejudecăți, în ocolișuri inutile… Au o savoare specială… Se mai pot și arhiva… și devin cu timpul un „album“ cu amintiri năstrușnice… hazlii… „enorme“… infinit nostalgice… de o tandrețe crudă nebănuită… Ce n-aș da să pot răspunde în acest interviu cu dezinvoltura cu care

chat-uiesc cu Bokăncel, cu Zuza Junglobuza, Fallin', Mulatra, Fetița otrăvitoare… etc. Insomniile sînt ultranasoale, mă storc, nu sînt om a doua zi… Măcar dacă aș putea citi… sau scrie… dar stau fix în fotoliu sau umblu de năuc prin camera nocturnă… pînă amețesc… Nu numai că pierd aiurea o noapte, dar se duce naibii și ziua ce urmează… Se pare însă că nu sînt o excepție, cică 25% din români suferă azi de insomnie… am citit într-un ziar…

Am observat că atunci cînd povestiți diverse perioade din biografia personală, vorbiți despre singurătate. Singurătatea din perioada cînd, student fiind, vă tratați de tuberculoză la sanatoriul Bîrnova ; singurătatea de la Dolhasca ; singurătatea de la Iași, prietenii fiind la București sau aiurea… Singurătatea a fost, în cazul dumneavoastră, favorabilă scrisului ?

Cam am vocația singurătății… De fapt mi-o și doresc… Nu aș putea scrie cu cineva în cameră, să mă tai, mai ales treaz… Prin 1980, cînd îi scriam zilnic scrisori lui Lucian Raicu, dimineața, cu cafeaua fierbinte lîngă foaia liniată, aveam întotdeauna grijă să o învelesc bine pe Tamara, cu o pătură, ca să nu-mi distragă atenția cu mișcările ei extrem de… interesante din timpul somnului… Îi lăsam doar capul descoperit… și-i acopeream fața, încet, să nu simtă, cu părul lung, negru… Dacă se foia prea tare, mă întrerupeam, pur și simplu, și o urmăream cu o curiozitate de pușți… era uluitor de… atrăgătoare… Deseori lăsam baltă scrisul și mă băgam și eu, pe șest, sub pătură… șireată, se prefăcea în continuare

că doarme… iar cînd adică se trezea, mă întreba naivă dacă nu s-a întîmplat ceva… cumva… că tocmai visase… se făcea că... dar sigur visase, nu?, n-ar fi bine chiar să…?

Aveţi prieteni în lumea literară? Care sînt aceştia?

Foarte mulţi… Mai ales în Bucureşti… Dar şi în Iaşi vreo doi… şi în Timişoara… Nu-i divulg… că mi-i fură alţii…

Spuneaţi că veţi scrie un roman autobiografic din perioada Dolhasca. Aveaţi chiar şi un titlu… Vă mai gîndiţi la asta?

Titlul era *Lebede la Dolhasca*. După ce am plecat de la Dolhasca, în *Scînteia tineretului* a apărut o ştire curioasă. Am decupat-o, am lipit fragmentul într-un caiet de muzică, un „Catalog de nimfe" în care îmi notam cuvinte, sintagme, versuri, uneori strofe iscate fulgerător, le mîzgăleam cît mai iute ca să nu le uit. Acum s-a rătăcit, ca şi alte carnete, caiete mari cu versuri, pe sub mormanele de ziare... Ce era în nota aceea? Păi, din cauza unor tulburări atmosferice, un stol de lebede a poposit în valea Siretului, chiar în comuna Dolhasca. Sătenii, crezînd că sînt nişte gîşte străine, le-au prins, le-au tăiat gîtul, le-au jumulit şi le-au mîncat!!! Treaba asta mi-a dat ideea să scriu un volum, un roman scurt, folosind titlul informaţiei ca titlu al cărţii şi drept motto textul din ziar... Metafora era mişto... cam asta s-a întîmplat cu mine acolo, am fost „jumulit" bine prin 1975... Drept care am şi plecat de la Dolhasca...

Bineînțeles, apăruse din 1973, întîi în scrisori, apoi în realitate, eleva repetentă Tamara!!!

În Cerșetorul de cafea *și în multe alte proze ale dumneavoastră, apar personaje din literatură rusă, în special Dovstoievski și Cehov. Personajele sînt atît de reale, de parcă le-ați cunoaște și ar face parte din viața dumneavoastră reală, de parcă ați conviețuit. De unde această fascinație?*

Dostoievski m-a fascinat din adolescență. E și îndemînos la citit, te ține în priză, mereu sînt întîmplări neașteptate, ai impresia că ai în mîini o carte de aventuri… femeile lui sînt teribile, te îndrăgostești de ele, vrei să fugi cu dînsele… Grușenka e o comoară! S-o iei și s-o ascunzi undeva, să fie numai a ta… Nu mai vorbesc de Nastasia Filippovna, altă gagică „universală"! Ale lui Cehov… cine nu și-ar da viața pentru *Doamna cu cățelul*? Disponibilitatea pentru literatura rusă, dincolo de faptul că e unică, vine și din faptul că mi-a fost accesibilă, prin traduceri în seturi de opere complete, încă din copilărie…

Literatura rusă, proza lui Dostoievski, e impregnată de tragism. Aveți vocația suferinței?

Nu, doresc din toată inima să fiu fericit. Nici nu pot scrie „pe tristețe". O bucurie demențială aproape mă cuprinde ca un vîrtej, mă cuprindea mai corect zis, cînd îmi ieșeau versurile ca dictate, deseori neînsoțite de nici un efort „creator"… Poate de asta am afirmat odată că numai cînd scriu trăiesc… în sensul

realizării… sentimentului că doar atunci exist, cam așa cum e violent de concret un deal..., sau o pădure, sau un flutur…, sau un crac orbitor de alb ieșit în aer de sub rochia leoarcă de parfum a unei trecătoare necunoscute, pe stradă…

V-a marcat Moartea lui Ivan Ilici*, de Tolstoi...*

Eram prin anul întîi sau doi, la Medicină, aveam 16-17 ani (pe vremea aia se făceau zece clase), lucram în sala de disecție, pe cadavre ciopîrțite de serii întregi de grupe de studenți… dar nu am înțeles că se poate muri, că moartea chiar e posibilă decît cînd, tot pe la vîrsta aceea, am citit *Moartea lui Ivan Ilici* ! Ciudat, am iubit „personaje feminine", am aflat că se moare de la Ivan Ilici, și el un „personaj" ! ! ! Sînt un livresc incorigibil !

Cînd ați fost fericit ?

Știu eu ? Cînd sînt îndrăgostit, cînd scriu, cînd lenevesc, cînd mă fut, cînd deodată, cum mi s-a întîmplat la Dolhasca, am avut net certitudinea că FAC UNA CU EL, CU DEALUL, CĂ SÎNT ÎNTR-UN TOT URIAȘ, CĂ PARTICIP LA O VIAȚĂ INIFINITĂ… EU ERAM DEALUL ! ! ! Sau cînd, brusc, ca atunci cînd citeam în camera mea, în fotoliu, la Iași, *Confesiunile* lui Augustin, am reușit într-o clipă, dar numai într-aceea, să aflu că nu am cum să fiu singur, sînt cu Dumnezeu ! ! ! Sau, iar pe nepregătite, la 16 ani, student, deodată, pot preciza și locurile (două, unul în stradă, lîngă farmacia vis-à-vis de colțul Filarmonicii, altul într-un amfiteatru, la o oră de fiziologie),

am „auzit“ în mine, nu mint !, „Voința e o unealtă de aur“… Am rămas ca mască… într-o bucurie indescriptibilă… Sau cînd dimineața, ducîndu-mă la spital (la Dolhasca), mă uitam extaziat la roua din șanțul de lîngă cărarea pe care mergeam… Sau cînd „vedeam“ lumina ! ! ! O vedeam ! O puteam pipăi ! Îmi da puterea s-o dezlipesc de pe ziduri, de pe stîlpii de telegraf, de pe traversele îmbrobonate de păcura prelinsă din osiile trenurilor, de pe ghizdurile fîntînilor… Bănuiesc că, în general, concretizarea bruscă, neanunțată, violentă a ceva foarte abstract, neînțeles, ceva care probabil plutea de mult în mine, dar necristalizat, netăios în muchiile sclipitor de evidente… sau în muchii moi, intime… asta, da, asta m-a făcut fericit… Lucruri covîrșitor de simple… o piatră de rîu, o tablă de acoperiș, o scîndură de gard, o baltă lucioasă, o balegă proaspătă de vacă… dintr-o dată erau „în mine“…

Dacă ați putea, ce ați schimba în trecutul dumneavoastră ? Dar în viitor ?

Nimic ! Poate că tot ce a fost, ce va fi e viața mea cea mai strălucitoare…

Sînteți considerat un mare poet erotic, ați intrat deja în manuale, cu mai multe poezii, între care Balada crinilor care și-au scris frumos… *Ați optat conștient pentru poezia erotică sau s-a întîmplat pur și simplu ?*

Fără chestii de-astea ! Sincer, am uneori senzația că am fost, poate voi mai fi, dacă am baftă, poet.

Atît. Nu e puțin, e un traiect visat o viață… cu nenumărate renunțări, disperări, neputințe, ratări… Mărturisesc sec, mă așteptam la mai mult de la mine… mai ales în adolescență…

Și totuși, spuneați că Julien Ospitalierul*, care conține mai mult o poezie a singurătății, vă reprezintă cel mai mult… Nu e o contradicție?*

Nu e nici o contradicție! Și, dacă ar fi, ce importanță ar avea? Sîntem, în mod natural, alții, mai mulți… S-a mai zis asta… nu e o noutate…

Ați publicat Infernala Comedie*, multe dintre textele scrise în* Suplimentul de cultură *au o tentă erotică mult mai pronunțată... Nu vă e teamă de eticheta de poet „porno“?*

Eu i-am spus „pornolirism“ de prin 1978-'79, într-o scrisoare către Șerban Foarță… Acum, într-un articol recent din *Ziua*, Groșan zice că-s „satanist“ erotic… Cum naiba să-mi mai fie teamă? Pe tine ar trebui să te ia cu fiori! Desigur, Groșan e ironic…

Imaginea femeii în literatura dumneavoastră s-a schimbat mult în timp: de la Reparata cu trei sîni*, femeia de o infinită tandrețe, la fetițe cu șapcă, rucsac și bocăncei, care chat-uiesc…*

L-am citit între timp pe Nabokov… *Lolita* m-a întors pe dos… nu glumesc… e o șansă… o îndrăzneală de-a mai supraviețui…

Ați devenit faimos prin poezia scrisă acum 30 de ani și sînteți unul dintre scriitorii care încă mai beau

din gloria trecutului. Infernala comedie *a fost scrisă în 1978, veți reedita* Opera poetică *la Editura Cartier, la Cartea Românească va apărea volumul* Submarinul erotic*, ce reunește tot poezii de altădată. Acum scrieți proză, publicați în reviste. Poezia e un capitol încheiat ? Mai scrieți poezie ?*

Din 1992 țin o rubrică la *România literară*, „Cerșetorul de cafea"… Mai mult poezie e în ea… eu am impresia că am scris prea mult… Poezia mi-a fost ca o amantă : a venit cînd a vrut, a plecat cînd a vrut… Cine știe, odată mă trezesc cu dînsa, din nou, pe masă ! POETUL LA MASA DE LUCRU !!! Dar întrebarea e cam antipatică și incorectă… Mă mir, știu că ai făcut Facultatea de Istorie… Acum 30 de ani nu puteam publica ce scriam. Am debutat în volum la 31 de ani (în 1971), după ce am așteptat vreo trei ani la o editură ce-și schimbase și numele… și doar datorită roții norocului de a se fi ocupat Dimov personal de plachetă s-a întîmplat faza… Chiar acum, *Infernala comedie* a așteptat un an, pînă a venit Robert Șerban, redactor-șef la Editura Brumar și a împins-o… Se uită cu crăci sau nu se mai ține seama deloc de contextul anilor de atunci… Ar fi trebuit să debutez, cu *Versuri de adolescent*, prin 1965-'66… Era imposibil… Poezia o consideram ca pe o formă, singura de care eram în stare să mă folosesc, de sinceritate… de sinceritate dusă la limită, peste limită… Condiția, pe atunci, fiind să bagi și ceva cu Partidul, am suferit ca boul că nu voi publica niciodată… La Dolhasca… prin '66… mi s-a întunecat mintea realizînd faptul că scriu fără nici o

scăpare… Poate că mi-a și folosit… mă gîndesc acum… Nu mă oprea nimic, nimeni, scriam în neștire, numai ce-mi venea, ce-mi plăcea…

Ce părere aveți despre noua generație de poeți? Cine vă place cel mai mult?

E foarte incitantă... dezinhibată... Mie cel mai mult și mai mult, ca să răspund ca la școală, ridicînd două degete nerăbdătoare și sculîndu-mă din bancă, în semn de prețuire pedagogică și amor estetic, fără să-mi dea voie profa, mie îmi place Ruxandra Novac... Am repetat mereu... voi repeta... și iar voi repeta... Ruxandra Novac! A, mai sînt: Constantin Acosmei, Dan Sociu... Îmi pare rău că nu m-ai întrebat și de proză. Îți înșiram: Ioana Bradea, Ionuț Chiva, Sorin Stoica, Lucian Dan Teodorovici... Senzația e că trăim un „moment" al prozei... și Poliromul are un merit enorm în asta, prin înființarea colecției „Ego. Proză" anul trecut... Dar tu m-ai întrebat de poezie! Mie cel mai mult și mai mult, cu spume, îmi place Ruxandra Novac!!! E bine? Sînt dezolat că nu pot fi nonstop *hardcore*...

Interviu de Emilia Chiscop

Cuprins

Profira (I) 5
Camera dreptunghiulară (indicații de regie) 7
Camera dreptunghiulară (II) Indicații de regie 9
Profira (2) 11
Profira (3) 14
Amintiri indecente 16
Pagina cu ciuperci colorate 19
Mă gîndesc la falnicul ibric... 22
Siropanda. Telenovelă pentru Șerban Foarță 25
Proze mici pentru Mari Doamne 28
Biroul de copiat acte false 32
Îngerii n-au blenoragie ! 35
Pantofi cu decolteu la gleznă 38
A fost deocamdată ca niciodată
(Poveste pentru Absurdica) 41
Îngerul cu insulete (Videoclip pentru Șuflik) 44
Înmănușat în pieliță de crin 47
Poștalioane, blazoane, bulioane... 50
Camera albă 54
Legitimați de țipurituri
tricolotarde 57
Îngerul mototolit 60

Improvizații pentru Johnny Răducanu 63
Dincolo de „marfă“ și de „naşpa“... 66
Fiica Generalului 70
Trebuia să transcriu... 73
Insula s-ar numi Poezie 76
Scuză-mă, scuză-mă... 79
Tiv de cîntec 83
Dus cu troica-n labirint... 87
Ațipind cu nasul în fustele Grușenkăi 90
Sprijinit de o lacrimă veche 93
O poveste hazlie 97
Îmbujorarea genului epistolar 100
Și sunînd dînsa la torcofon... 103
Cu cracii spărgînd candelabre de cristal 106
I am sorry 109
Tu să zbori către turla cu cruce 112
Fără nici un folos de iertare 116
Cheltuit pe oboseli mărunte 120
Da' tu cu cine ții ? 123
Doar să fiu puțin atent la cuvinte 127
Castanele au încă ghimpi 130
Întrebări de prisos 134
Alte întrebări de prisos 138
Ultimele întrebări de prisos 142
Lectura capitală 146
Cei cinci mușchetari 149
Alter Blego 152
Nu se mai făcea ! 156
Vai de cafelele mele ! 159
Poetul la masa de lucru 162
Ce ne facem cu Ivanov ? (I) 165

Ce ne facem cu Ivanov ? (II) 168
Incest 171
Ultima răzbunare a contelui de Monte-Cristo 175
Împotriva baronului von Münchhausen (I) 178
Împotriva baronului von Münchhausen (II) 182
Împotriva baronului von Münchhausen (III) 186
Hadalîmba-lîmba 189
Corbul elastic și divin 192
Mugete tandre la furnica măreață 195
Rabelais mă-ncurajează 198
Sîmbătă ziua, la Iași 201
Prin leușteanul nostru moale 205
În desiș de f'uturi deși 208

Addenda 213

www.polirom.ro

Coperta: Angela Rotaru-Serbenco
Tehnoredactor: Alexandru Popovici

Bun de tipar: mai 2006. Apărut: 2006
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Polirom ABB S.A.
str. Bucium nr. 34, 700265
Tel.: (0232) 230323; Fax: (0232) 230485

Valoarea timbrului literar este de 2% din prețul
de vînzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează
la Uniunea Scriitorilor din România,
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA